PROCEEDINGS OF THE TRAVANCORE-COCHIN LEGISLATIVE ASSEMBLY

THIRD SESSION—1951

Wednesday, *the 4th April 1951*

VOL. III] **OFFICIAL REPORT** **[No. 21**

The Assembly met in the Legislative Chamber, Trivandrum. at Eleven of the Clock on Wednesday, the 4th April 1951, with Mr. Speaker in the Chair.

SHORT NOTICE QUESTION

സ്റ്റേററ ട്രാൻസ്പോട്ട് ജീവനക്കാരുടെ ശമ്പളം

*൨ (൧) ശ്രീ. പി. കെ. കൃഷ്ണൻ ശാസ്ത്രി: താഴെ പറയുന്ന ചോദ്യങ്ങൾക്കു ബഹുമാനപ്പെട്ട ട്രാൻസ്പോർട്ടുവകുപ്പു മന്ത്രി സദയം മറുപടി പറയുമോ?

(എ) സ്റ്റേററ ട്രാൻസ്പോർട്ടു ജീവനക്കാരിൽ (കണ്ടക്ടറന്മാരിൽ) നിന്നും ഒരു നിവേദനം ൧൯൫൧ ജനവരിയിൽ ഗവർമ്മെൻറിനു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടോ;

(ബി) ആ നിവേദനത്തിൽ പ്രധാനമായി ഉന്നയിച്ചിട്ടുള്ള ആവശ്യങ്ങൾ എന്തെല്ലാം;

(സി) അതേപ്പററി ഗവർമ്മെൻറ എന്തുനടപടികൾ എടുത്തു എന്നു പറയുമോ?

ബഹുമാനപ്പെട്ട നിയമവും, ധനകാര്യവും, റവന്യൂവും വകുപ്പു മന്ത്രി (ശ്രീ. എ. ജെ. ജോൺ:)

(എ) ഡിപ്പാർട്ടുമെണ്ടിലെ ഏതാനും കണ്ടക്ടർമാർ, സ്റ്റാർട്ടറന്മാർ ഇവർ ഒപ്പിട്ടിട്ടുള്ള ഒരു നിവേദനം ൧൯൫൧ ജനവരിയിൽ ഗവർമ്മെൻറിനു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്.

(ബി) ഡിപ്പാർട്ടുമെണ്ടിലെ ജീവനക്കാർക്ക് പ്രമോഷൻ നൽകുന്ന വിഷയത്തിൽ ഗ്രാഡ്വേററുകളും അല്ലാത്തുള്ളവരും തമ്മിൽ ൩: ൧ എന്നുള്ള അനുപാതക്രമം (അതായതു ൩ ഗ്രാഡ്വേററുകളെ പ്രമോട്ടു ചെയ്യുതിനു ശേഷമേ ഒരു അണ്ടർ ഗ്രാഡ്വേററിനെ പ്രമോട്ടു ചെയ്യൂ എന്നുള്ള നിയമം) കണ്ടക്ടറന്മാരേയും, സ്റ്റാർട്ടറന്മാരേയും സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഒഴിവാക്കിക്കിട്ടണമെന്നുള്ളതാണ് പ്രധാനമായി ഉന്നയിച്ചിട്ടുള്ള ആവശ്യം.

(സി) ഈ സംഗതി ഗവർമ്മെൻറിൻെറ പരിഗണനയിൽ ഇരിക്കുകയാണ്.

ശ്രീ. എ. കെ. പാച്ചുപിള്ള: ഗ്രാഡ്വെയിററ്സിന് പ്രമോഷൻ കൊടുത്തുവരുന്നതുകൊണ്ടു അണ്ടർഗ്രാഡ്വേററ്സിന് പ്രമോഷൻ കിട്ടുന്നതിനു വളരെ കാലതാമസം നേരിടുന്നുണ്ടോ?

---

* The question was put by Sri A. K. Patchu Pillai with the permission of the Chair.

ശ്രീ. എ. ജെ. ജോൺ: പ്രമോഷൻസ് എൻഫോഴ്സ് ചെയ്യുമ്പോൾ മൂന്നു ഗ്രാഡ്യുവേററ്സിനെ പ്രമോട്ടുചെയ്യുമ്പോൾ ഒരു അണ്ടർഗ്രാഡ്യുവേററിനെ പ്രമോട്ടു ചെയ്യുകയുള്ളു. അതുകൊണ്ടു് അണ്ടർഗ്രാഡ്യുവേററിനു് പ്രമോഷൻ കിട്ടുന്നതിനു കാലതാമസം വരും.

ശ്രീ. കെ. പി. നീലകണ്ഠപിള്ള: ആ നിവേദനത്തിൽ പ്രൈവററ സർവ്വീസ് നടത്തുന്നവരോടു ട്രാൻസ്പോർട്ട് സർവ്വീസ്കോമ്പീററ ചെയ്യുവാനുള്ള ഇടയുണ്ടാകരുതെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ?

ശ്രീ. എ. ജെ. ജോൺ: ചോദ്യംമനസ്സിലായില്ല.

ശ്രീ. കെ. പി. നീലകണ്ഠപിള്ള: സംഗതി തുറന്നു പറയാം. നാഗർകോവിൽ—തിരുവനന്തപുരം ലൈനിൽ രാത്രി ൯ മണി കഴിഞ്ഞാൽ പിറേറദിവസം കാലത്തു അഞ്ചര മണിവരെ പ്രൈവററ ബസ്സ് സർവ്വീസ് നടത്തുന്നതിനു് പയനീയർ സർവ്വീസിനു് ഗവർമ്മെൻറിൽനിന്നും അനുവാദം കൊടുത്തിട്ടുണ്ടോ ?

ശ്രീ. എ. ജെ. ജാൺ: അറിഞ്ഞുകൂടാ.

ശ്രീ. കെ. പി. നിലകണ്ഠപിള്ള: ഞാൻ പറയുന്നതു കള്ളമല്ലെങ്കിൽ വിശ്വസിച്ചാൽമതി. രാത്രിയിൽ ൯ മണിക്കശേഷം പിറേറദിവസം കാലത്തു അഞ്ചര മണിവരെ നാഗർകോവിൽ—തിരുവനന്തപുരം ലൈനിൽ സർവ്വീസ് നടത്തുന്നതിനു് ഒരു പ്രൈവററ ഏജൻസിയായ പയനിയർ സർവ്വീസിനു്, ഗവമ്മെൻറ് അനുവാദം കൊടുത്തിട്ടുണ്ടു്.

I wish to make a bona fide statement in this connection. I challenge the hon'ble Member's statement and that is a lie. If it is a lie I must be permitted to say that his statment is a lie.

Mr. Speaker: The hon'ble Minister replied that he is not aware of that.

Sri. K. P. Nillakanta Pilli. It is an assertion that I make so far as this point is concerned.

മിസ്റ്റർ സ്പീക്കർ: ബഹുമാനപ്പെട്ട മെമ്പർ പറഞ്ഞതും ബഹുമാനപ്പെട്ട മന്ത്രി പറഞ്ഞതും അവരവരുടെ അറിവു അടിസ്ഥാനമാക്കി ശരിയാണെന്നു് ഓരോരുത്തക്കും ബോദ്ധ്യമുണ്ടായിരിക്കാം. മെമ്പറുടെ പ്രസ്താവനയിൽ അടങ്ങിട്ടുള്ള സംഗതികളെപ്പററി അറിഞ്ഞുകൂടാ എന്നു മന്ത്രി പറഞ്ഞതു അതേപടി സ്വീകരിക്കുകയും അന്വേഷണത്തിൽ കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾ ഗവർമ്മെൻറിൻെറ അറിവിൽ പെട്ടാൽ വേണ്ട പരിഹാരം ഗവർമ്മെൻറ ഉണ്ടാക്കുമെന്നു് കരുതുകയും ചെയ്യുവാനേ തരമുള്ളു.

ശ്രീ. കെ. പി. നീലകണ്ഠപിള്ള: മെമ്മോറാണ്ഡത്തിൽ പ്രൈവററ് സർവ്വീസിനോടു ട്രാൻസ്പോർട്ടു സർവ്വീസ് കമ്പീററ ചെയ്യുവാനുള്ള ഇടംകൊടുക്കരുതെന്നു അപേക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ടോ?

ശ്രീ. എ. ജെ. ജോൺ: ഇല്ല.

ശ്രീ. എ. കെ. പാച്ചുപിള്ള: ഫസ്റ്റ്ഗ്രേഡിലേക്കു അവക്കു് പ്രമോഷൻ കിട്ടുവാനുള്ള കാലതാമസത്തിനു കാരണമെന്താണു്?

ശ്രീ. എ. ജെ. ജോൺ: ചിലപ്പോൾവേക്കൻസി ഉണ്ടായിരിക്കയില്ല. വേക്കൻസി വരുമ്പോൾ കൊടുക്കും.

ശ്രീ. എ. കെ. പാച്ചുപിള്ള: വേക്കൻസി വന്നില്ലെങ്കിൽ പ്രമോഷനു് അർഹതയില്ലേ?

ശ്രീ. എ. ജെ. ജോൺ: വേക്കൻസി ഇല്ലെങ്കിൽ വേക്കൻസി വരുന്നതുവരെ പ്രമോഷനു കാത്തിരിക്കേണ്ടിവരും.

മിസ്റ്റർ സ്പീക്കർ: മെമ്മോറാണ്ടത്തെ സംബന്ധിച്ച് വാദപ്രതിവാദം നടത്തണമെങ്കിൽ മെമ്മോറാണ്ടം സഭയുടെ മുമ്പിൽ വച്ചിരിക്കേണ്ടതാണ്.

ശ്രീ. എ. ജെ. ജോൺ: എന്റെ കൈവശം മെമ്മോറാണ്ടത്തിന്റെ ഒരു കോപ്പിയുണ്ട്.

Mr. Speaker : The Memorandum shold be placed on the table for the information of the House if that is to be made the subject-matter of discussion. Is that now on the table?

Sri. A. J. John: That is now with me.

Sri. A. K. Patchu Pillai: Will the Government be pleased to place it before the House so that we may have a discussion on it?

Mr. Speaker. It should be made available to the Members of the House for a proper discussion.

ശ്രീ. ജി. ചന്ദ്രശേഖരപിള്ള: മി. നീലകണ്ഠപിള്ള ചോദിച്ച ചോദ്യത്തിന്റെ ഉത്തരം പറഞ്ഞില്ല. രാത്രി ൻ മണിമുതൽ കാലത്തു അഞ്ചര മണിവരെ പ്രൈവറ്റ്സർവ്വീസ്സിന് പയനീയർ സർവ്വീസ്സുകാർക്ക് അനുവാദം കൊടുത്തിട്ടുണ്ടോ എന്നു അദ്ദേഹം ചോദിക്കുകയുണ്ടായി. അതിന്റെ മറുപടി എന്താണ്?

മിസ്റ്റർ സ്പീക്കർ: അങ്ങനെ അറിയുന്നില്ലെന്ന് മറുപടി പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു.

Sri. K. P. Nilakanta Pillai: If it may not be out of order, may I request the Speaker to see if the hon'ble Member has any information on the matter to give to this House?

Mr. Speaker : Questions of fact were asked and answers thereto given. This House cannot assume the role of a court and proceed to the investigation of details

ശ്രീ. ജി. ചന്ദ്രശേഖരപിള്ള: സർ, എനിക്കു ആ ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റുമായിട്ടു യാതൊരു ബന്ധവുമില്ല.

ശ്രീ. എ. കെ. പാച്ചുപിള്ള: പ്രമോഷൻസ് കിട്ടാത്തതു് ഗവർമ്മെന്റിനു ലാഭവും സ്റ്റാഫിന് നഷ്ടവുമാണെന്നവിവരം ഗവർമ്മെന്റിനറിയാമോ?

ശ്രീ. എ. ജെ. ജോൺ: അറിഞ്ഞുകൂടാ.

Discussion under Rule 43, regarding the Food Situation in the State—*(cont.)*

Mr. Speaker: We will now proceed to the discussion under Rule 43 regarding the food situation in the State. Last day, the hon'ble Member, Mr. Balakrishnan Tampi was speaking on this subject. Since I do not find him here now, Mr. Thanu Pillai may speak.

Sri. A. Thanu Pillai: Sir, a very important question it is that we are now called upon to discuss. Sir, this question has got very many aspects of it for consideration by this House. The motion is that the food situation may be discussed. The food situation in our State today has many aspects ; quantity, quality, distribution, price, uniformity—all these factors enter into the problem. Sir, at the outset I may say that in regard to these aspects of the problem we have only "bungling," whether it be on the part of this Government or on the part of the Central Government. As regarding quantity, we do not get enough, as for quality—we get very bad quality rice. No doubt, occasionally we get fairly good rice. Distribution is not uniform or equitable. Very often the whole arrangement breaks down. Then

[Sri A. Thanu Pillai]

as regards price, I may be permitted to say, it is very high so far as capacity of our people is concerned. Allied to this, Sir, is the question of procurement. That too has seldom been satisfactory. Whatever changes Government may make in the rules of procurement, in the system of procurement, we hear nothing but complaints. It is never satisfactory. It is not satisfactory to the producer; it is not satisfactory so far as the general public are concerned. When we consider this aspect of the matter, there is also the question of prpduction. Government say that they have been doing all that is possible. No doubt they have been spending large sums of money. But the result so far as we are able to see is practically nil. That, Sir, is a rough picture of the whole situation. We discussed this to some extent in connection with the budget.

Of course in regard to production, Sir, we have somewhat discussed the matter. That again is very unsatisfactory. Latest news I was able to get from the newspapers is that the Chairman of the Food Production Board has resigned. I do not vouch for the accuracy of that statement. I think the hon'ble Minister will be able to enlighten us on that. Of course, arrangements are made for production. As in many other things, more importance is attached to political considerations than to real considerations of food production. If a Minister goes out of office, he is made the Chairman of the Food Production Board. If other Members have to be satisfied they are made members of that Board. That is how food production is attended to by Government. And it is no wonder we are not able to see much of production. Then land is disafforested. We have heard all manner of complaints about it. Nothing really leads to the solution of the problem of food production. I do not say that is a matter affecting this Government more than the Central Government. There is some central subsidy for food production. In regard to that, we are told by the Finance Minister, that can be utilised by them without the vote of this House. Probably it is a matter between the Central Government and this Government, independently of this legislature. Any way I do not want to dwell on this aspect of the matter except to say that food production is not proceeding properly. When I am on that, I would like to emphasise—though I have adverted to it on a former occasion—that we must produce as much as possible. For that we must immediately attend to all irrigation works that can be brought to completion, and made available as early as possible. No doubt, we must attend to long-term projects also. At the same time, Sir, we must get as much manure as possible. I do not know the stand that the Government of India has taken in regard to the supply of manure to this State. Ours is a very deficit area in point of manure. I do not know what rules are applied to this by the Central Government or to other States of India and to the necessary extent to the State of Travancore-Cochin. In respect of Travancore-Cochin, whether it be manure, supply of food stuffs, of price; a special view should be taken of this aspect of the matter. What I say is our State stands in a special position in regard to the food supply and food production and therefore I say that the Government of India are losing sight of the most important aspect of these questions. They have to treat our State totally on a different footing from that on which they treat other States. That is why I say that in respect of the supply of manure also we want as much as possible. We have to see that no plot of land, no bit of paddy land in Travancore-Cochin is without manure.

It is the duty of this Government to see that no bit of paddy land in Travancore-Cochin fails to get the requisite quantity of water at the proper time. We have to take note of that fact. Especially so; Sir, in view of what we were told by the Finance Minister in regard to the price that we have to pay for the food

supplies from Madhya Bharat and the United Provinces. Sir, they talk of India as one country. I know how the Central Legislature and the Central Government made much of the ideology that India is one. Even now I remember, Sir, the words in which Sardar Patel expressed himself on many an occasion when I was in Delhi in connection with the Constituent Assembly, and how he indulged in telling us that India was one, that Travancore must understand that it was part and parcel of India. Where are those words now? Were those words written on paper, on parchment, Sir, or on water? Unfortunately, that great man is no more. But he spoke those words on behalf of the Government of India, and I may also say, on behalf of the Central Legislature when he made those statements in the legislature. What do we find today? What is the price charged on the rice given to us from the United Provinces, from Madhya Bharat? If the figures supplied by the Finance Minister are correct, the price we have to pay for the U. P. rice is $2\frac{1}{2}$ to 3 times the price that we are allowed to pay to our cultivators. I think I am right. And yet these great men in Delhi insist on repeating that India is one. I ask Jawaharlal Nehru, I ask K. M. Munshi, whether India is one. If India is one, what is the justification for this? The Government of India are bound to answer this. What is the justification for their realising $2\frac{1}{2}$ to 3 times the price we are paying to our cultivators? I am not pleading that our cultivators should be given more. But I am strongly condemning the action of the Government of India in supplying us rice from the United Provinces and Madhya Bharat and asking us to pay $2\frac{1}{2}$ to 3 times the normal price. Is that not exploitation? Are not the Government of India parties to the exploitation of one part of the country by another part? And does it lie in the mouth of the Government of India to say still that India is one, that Travancore-Cochin is part and parcel of India? What is the great lesson that we have to take from this? That is the real point. India is not for our purposes, for general purposes, one yet, Sir. And there is so statesman in India, no Government in India that can make India really one, that can make all Indians feel that they are really the citizens of one united country. If that were so, they would not have charged us this abnormal price, this unconscionably high price, when they knew perfectly well that the cost of production in the United Provinces and Madhya Bharat cannot be so high as in this State. What is the justification, I ask, for all this. It is nothing but the exploitation of one part of the country by another part of the country. Therefore, India is not one.

I want to stress this point because I want to emphasise—whatever politicians may say—the necessity of making our little State as self-sufficient as possible in the matter of food. Suppose India as a whole, is able to produce all the food that India needs. We find large sums of money from the Central Exchequer being spent on irrigation and other projects in different parts of India, in the different States of India. But even when they have all come to fruition, and India has enough to feed all her 35 or 45 crores, can we, as things indicate at present, hope to get food at reasonable prices? That is the question. Suppose Bihar produces more, suppose Orissa produces more, suppose even Madras produces more, can we hope to get our rice requirements at reasonable prices? I do not see that prospect. That is a matter that we should emphasise, and bring home to the Government of India. We must tell them they have failed. They have failed as no self-respecting nation will allow itself to fail, in regard to this matter of procurement of food and supply. We are not a free country. We have our resources, our Finance Minister told us yesterday. But can we import our rice as we like? Are we free to carry on trade with the other states of India? No. If this is the position in regard to what is produced within the country, what about the things coming from abroad? But the producers outside India, Siam, Burma and America, are

[Sri A. Thanu Pillai]

much more humane, much more human, much more reasonable than the United Provinces and the Madhaya Bharat Governments. We get rice from abroad at 22 rupees per maund. For the rice that we got from our own country-they call it one country-we have to pay 25 rupees per maund. What irony is this, Sir? So we must try to produce as much as we want so long as the present Constitution is in force; so long as we are bound up with the rest of India, so long as India is governed in the way in which it is being administered. Yes, certainly we must be self-sufficient. And our Government is not doing the right thing. Probably there is no use now condemning our Government when we are faced with this immediate problem. Anyway, I want them to take note of this fact; that every pie spent, every ounce of energy expended, every minute devoted to the production of foodstuffs should be very well utilised. They should not waste any money. They should not think of politics, of their party interests when they are dealing with matters affecting the stomach of the people, they should not by thinking of Ikkanda Warrier and his position and prospects and the emoluments that he should be getting. They should have the interests of the country at heart when they approach the problem of food production. I have nothing personally against my friend, Mr. Ikkanda Warrier.

At one time, I too was under the impression that probably I was wrong when I thought a little too much of the interests of our own State, that is, when I was told so by the leaders at Delhi. But now I feel that I was absolutely right. We have to consider the interests of our 80 or 90 millions of people. There is no one outside who is really interested in them. No doubt now some supply is given.

Now what is the position in regard to food? They may say food and agriculture are not Central subjects. But what is the meaning of it when our State is badly deficit and all our foodstuffs have to come from outside. And we are not allowed to deal with the other states or to import food from anywhere we like. We are not allowed to fix the price which we will pay. We are not allowed to have our commodities exported to the countries to which we like to export, and fix our own price. When everything connected with finance is controlled absolutely by the Central Government, what is the meaning of saying that food is not a Central subject? Particularly in a situation like the present, food can be nothing but a Central subject whatever may be the legal or constitutional excuses that the Government of India may have. They have so framed the Constitution that we are not at all a free agent in dealing with this problem. That was realised at the time when the Constitution was being framed. And there are provisions in the Constitution which take note of this fact. Article 369 is clear to that effect. Not that these things are not known to the Delhi Government or even to our Ministers.

> "Notwithstanding anything in this Constitution, Parliament shall, during a period of five years from the commencement of this Constitution, have power to make laws with respect to the following matters as if they were enumerated in the Concurrent List, namely:—
>
> (*a*) trade and commerce within a State in, and the production, supply and distribution of, cotton and woollen textiles, raw cotton (including ginned cotton and unginned cotton or kapas) cotton seed, paper (including newsprint) foodstuffs (including edible oilseeds and oil) etc."

So the Central Government has got the power of regulating the production, trade and procurement and everything connected with food stuffs throughout the territories of India during a period of five years. There is that specific provision in the Constitution. Are the Government making use of that? They are, of course, making use of it to some extent but not ightly and to the fullest extent so far as the

interests of the States are concerned. Of course, they are prepared to give advantage to the United Provinces, and Madhya Bharat, probably because they are situated nearer Delhi. So they have got the power but they are not making use of that power.

In regard to the question of subsidy on which the Finance Minister very largely and in the main dwelt yesterday, I will say this. Now my point is, as between this Government and the Government of India, they are in duty bound, to supply the requisite quantity of food to us at reasonable prices. There is no denying that fact. I do not say that this Government has done all that it has to do. And I do not throw the entire blame on them. I only want to say that between the two governments, they are bound to give us the food that we require. And they have both failed.

Now, the figures supplied to us yesterday show that we have been given only 8 to 10 ounces of ration for many years now while the minimum that ought to have been given to us is 12 ounces. We know for a fact also that this 8 to 10 ounces of ration is not regularly supplied to us, and particularly for the lest one year and more we were getting 8 ounces and even less. As for the quantity the Food Minister told us that if it is 12 ounces ration the quantity to be imported would be 654,000 tons. Sir, one fact that the Government of India and this Government ought to fully realise is that for the last many years, say, for seven or eight years, we have been underfed. And, it is admitted that no part of India is so badly fed as Travancore-Cochin. How long are we to continue on this short ration? That is an important question. There also this State should receive special consideration. If they are not able to give the whole 12 ounces considering the fact that our people are continually underfed for a number of years their health is likely to diminish substantially year after year as a consequence of continuing this under-nourishment. This State deserves consideration on a special basis and we should be given atleast 12 ounces of ration hereafter. Now, Sir, we have been getting, the Food Minister told us, only about 365,000 tons in 1948, 340,000 tons in 1949 and only 295,000 tons for 1950, and that evidently, was the reason that there was such failure in the distribution of ration last year. So, we must insist Sir, on the requisite quantity being supplied on a 12 ounces ration basis at least. Now, for that the imported quantity has to be nearly doubled. Certainly we must go in for that. Certainly we should not judge the result of this under-nourishment simply by looking at the better class of people. We know for a fact that the ordinary field labourer today is not able to do one-third of the work that he used to do in pre-war days. That is a well-known fact. That can be explained only on this basis that he has been continually under-fed. Now, any person who employs field labourers has to employ 3 persons to do the work that one single labourer used to do in 1939. The better class of people somehow manage to keep themselves up. The real labouring classes are now steadily losing their health. That is not a small matter. (Speaker's Bell).

Sri. A. Thanu Pillai: Shall I have some time more or shall I close?

Mr. Speaker: The member may proceed, but has to conclude his speech soon.

Sri. A. Thanu Pillai: I shall try to finish it shortly. So, Sir, we must get at least 12 ounces of ration and have the requisite quantity of food grains imported. Also, we must produce as much as possible, and procurement must be done on a scientific basis. We must leave for the cultivator that much quantity of food grains for his household consumption and other essential purposes and take the rest. The consumers may be absentee landlords and they must be given ration only. That should be the arrangement which the Government should make.

[Sri. A. Thanu Pillai]

Now, in regard to the price. The pool price is fixed at Rs. 22—11—0. With incidental expenses it would be Rs. 23—10—0. Thus the cost price per bag of rice comes to be Rs. 47, that is, if it is coarse rice. But if it is fine rice, the cost price per bag would come to Rs. 52. If what the Food Minister told us yesterday was correct I should really feel astonished. He said that the Government of India is supplying us this coarse rice and after the whole thing has been consumed they say that the rice supplied was of fine quality and thus demand a higher price. When the Food Minister says that I am inclined to believe it. We were told yesterday that if we get coarse rice and the present price is not increased we will have to incur a loss of about Rs. 5 crores. The Government of India's contribution according to the old arrangement is 75 per cent, *i. e.*, 3·75 crores and our loss would be 1·5 crores. If it is fine rice our loss would be 1¾ crores. We were told yesterday that the Government of India have agreed to give 2¼ crores by way of subsidy for this year only. In regard to that they felt compelled to take a special view of our requirements and they say that apart from the general policy they would give 2¼ crores. This supply of coarse and fine rice together will be on the basis of the agreement now entered into, and the loss would be somewhere about 6 crores. And out of this loss this Government will have to sustain 3¾ crores. The Finance Minister told us that we are not able to meet that loss. Sir, I don't agree at all with the way in which our finances are being spent by the Finance Minister. Apart from that question what I have to say is this. I am told that this budget has been submitted for the approval of the Central Government and they have approved it. When they approve it they must have seen that for food subsidy our budget provides only 1¼ crores. I ask, Sir, why is this budget submitted to them? Is it merely for them to see that suitable provision has been made for the Chief Secretary's pay or to have an idea of the Finance of the Travancore-Cochin State? If it is to have an idea of our finances they ought to have seen our financial position in respect of our food problem. This budget provides only 1¼ crores for food, and the loss would be 3¾ crores. What is it that they want to know from the budget and what is it they have known? Sir, in regard to this matter, as between this Government and the Government of India we must get rice at reasonable price. Defenitely I am of the view that the price should not be increased. When I was the Prime Minister I increased the selling price of rice and there was a hue and cry. That time there was no subsidy. Somehow I managed to get the Government of India agree to bear 50 per cent. of the loss as subsidy. Now it is all changed. Now we are not able to pay more. The present price of Rs. 17—12—0 should never be increased. If we were independent we could have so arranged our economy that the people could have been kept properly fed. But all the main sources of our revenue go to the Centre. Our exports are in their hands. Incomes from export duty and income tax go to them. In these circumstances it is for the Centre to consider how this State can carry on its administration. They have looked into the budget and they have approved of it. Anyhow, we have to face facts. The Finance Minister may increase the price of food grains as the last resort. We can never agree to that. The Government of India have a duty to perform in this matter. The Government of India with hundreds of crores of rupees as revenue, can meet this extraordinary situation. A small State like ours with a revenue of 12 or 14 crores is not competent to meet a deficit of 3 to 4 crores. Therefore, the Government of India must come to our aid. I doubt whether they have fully realised that aspect of the matter. But I am of the view that the Government of India are not looking at the question properly. They say that they are giving you more than what they are giving other States. But other States have to import only 5 to 6 per cent of their requirements of food grains or in some cases 10 per cent. Here we are importing 50 to 60 per

cent of our requirements and that at prices as fixed by them. Therefore, Sir, I think that this revised food subsidy scheme should by no means affect Travancore-Cochin. The Travancore-Cochin State needs special consideration. As they have not shown that consideration they have failed in their duty. I ask are they prepared to deviate from this revised scheme to the full extent required. Simply to say "We will see that something more is given" will not be proper. On what basis that "something more" is to be given. They don't give any basis. They merely say "We will give you some thing". Sir, the Government of India have a duty to see that the finances of the Travancore-Cochin State are well maintained. Have they done it? If they have done it on what basis? The Finance Minister did not tell us yesterday on what basis they fixed $2\frac{1}{4}$ crores. Sir, that is not the way in which they have to deal with a matter like this. Look at the provision in Article 371 of the Constitution.

I am at a loss to see how they exercise this control. Where else this money can come from? I am not interested in the source from which it comes. Again and again I wish to emphasise that the price of food stuffs must by no means be increased. The Government of India should supply this deficit. They must give us rice at low prices. This Government have yielded everything to the Goevernment of India. We should ask them to give us more subsidy. They should never think of increasing the price. We must induce them to enhance the subsidy. This is what I want to impress upon this Government and the Government of India. It is said that they have agreed to pay two and a half crores of rupees as food subsidy. Where are we to find the remaining three crores? They may say we have no responsibility. It may not be a very creditable thing for this legislature. They do not give us any scientific or rational basis. It is their duty to see that we get our rice at reasonable prices. It is for the Government of India to give us the necessary subsidy.

Sri. P. Balakrishnan Tampi: Sir, I may be excused in asking a little more time to finish my speech. I wish to make the Speaker understand the agony of a partly delivered speech.

Mr. Speaker: No, not at this stage.

ശ്രീമതി ആനി ജോസഫ്: ഈ രാജ്യത്തെ ഭക്ഷണപ്രശ്നത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള പ്രമേയത്തെപ്പററി സ്വല്പം പറയണമെന്ന് ഞാനും ആഗ്രഹിക്കുന്നു. മര്യാദ മുഴുവനും ഒരു ഭാഗത്തും മര്യാദകേട് മുഴുവനും മറെറാരു ഭാഗത്തും ഉണ്ടാകുന്നത് ശരിയാണെന്ന് സാമാന്യബുദ്ധിയുള്ളവർ പോലും വിചാരിക്കുകയില്ല. ഫൈനാൻഷ്യൽ ഇൻറിഗ്രേഷൻെറ ഫലമായി കണിശമായി ചെയ്തിട്ടുള്ള വ്യവസ്ഥകൾ ഇന്ത്യാഗവൺമെൻറ് പരിപാലിക്കാതിരിക്കുകയും നമ്മുടെ ഗവൺമെൻറ് നഷ്ടം സഹിച്ച് ആ വ്യവസ്ഥകളെ പാലിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ട ആവശ്യമില്ല എന്നാണ് എനിക്ക് പറയാനുള്ളത്. കണിശമായ വ്യവസ്ഥകൾ തെററിച്ച ഇൻഡ്യാ ഗവൺമെൻറിനോട് സമാധാനം ചോദിക്കാൻ നമുക്കു സാധിക്കുമോ എന്നു നാം ചിന്തിക്കേണ്ടതാണ്. ആവശ്യമുണ്ടെങ്കിൽ രാജ്യവ്യാപകമായ ഒരു പ്രക്ഷോഭണം നടത്തി ഇൻഡ്യാഗവൺമെൻറിനെക്കൊണ്ട് നീതി നടത്താൻ നാം പരിശ്രമിക്കേണ്ടതാണ്. അപ്രകാരം ഒരു പ്രക്ഷോഭണം നടത്തി ഇന്ത്യാഗവൺമെൻറിൽനിന്ന് വ്യവസ്ഥയനുസരിച്ച് കിട്ടേണ്ട ആനുകൂല്യവും സംഖ്യയും വാങ്ങിക്കേണ്ടത് നമ്മുടെ കടമയാണ്. ഇവിടത്തെ കണക്കുകളുദ്ധരിച്ചുകൊണ്ട് ധനകാര്യമന്ത്രിയും ശ്രീ. താണുപിള്ള അവർകളും പറഞ്ഞതനുസരിച്ച് ആയിരക്കണക്കിനല്ല കോടിക്കണക്കിനാണ് നാം നഷ്ടപ്പെടുന്നതെന്ന് കാണാം. ൭൫ ശതമാനം ഫുഡ് സബ്സിഡി തരാമെന്നു പറഞ്ഞിരുന്നത് ഒരു മൊത്തത്തുകയാ

[Sry. Anne Joseph]

യി ഇപ്പോൾ കുറച്ചിരിക്കുകയാണ്. അതിൽ നിന്നും നാലുകോടി രൂപായാണ് നാം നഷ്ടപ്പെടേണ്ടി വരുന്നതു്. അതു് ഈ ഗവർമ്മെൻറിനും രാജ്യത്തിനും സഹിക്കാൻ പാടില്ലാത്ത ഒരു നഷ്ടമാണെന്നുള്ളതു് വളരെ വ്യക്തമാണ്. ഈ കാര്യത്തെപ്പററി എത്രത്തോളം ഗൌരവത്തോടു ചിന്തിക്കാമോ അത്രത്തോളം ഗൌരവത്തോടു ചിന്തിച്ചു് സാഹസമായി എന്തെങ്കിലും പ്രവർത്തിക്കണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതിന് മുതിരണമെന്നാണ് എനിക്കീസഭയോടു് പറയാനുള്ളതു്. ഈ രാജ്യത്തെ ജനസംഖ്യ ചതുരശ്രമൈലിന് ൧,൦൦൦ ആയിട്ടുണ്ടെന്ന് ഇപ്പോഴത്തെ സെൻസസിൽ നിന്നും നമുക്ക് ഏതാണ്ട് മനസിലായിട്ടുണ്ട്. ചതുരശ്രമൈലിന് ൩൦൦ ആളുകളെ ഉള്ളുവെങ്കിൽ മാത്രമേ ആ താമസിക്കുന്ന സ്ഥലത്തുനിന്നും അവിടത്തെ ജനങ്ങൾക്കുള്ള പ്രാഥമികാവശ്യങ്ങൾ നിർവ്വഹിച്ചു് അവിടെ താമസിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളു എന്നുള്ളതു് ഒരു പരമാർത്ഥം മാത്രമാണ്. അതായതു് കാർഷികോല്പന്നങ്ങൾ കൊണ്ടു് സ്വയം പര്യാപ്തത കൈവരുകയുള്ളു എന്നർത്ഥം. അങ്ങനെയിരിക്കെ ൧,൦൦൦ ആളുകൾ ഒരു ചതുരശ്രമൈലിനകത്തു് താമസിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതു് വളരെ കഷ്ടമാണ്. യാതൊരു ലക്കും പിടിയുമില്ലാതെ ജനങ്ങൾ പെരുകിവരുന്നതു കാണുമ്പോൾ അതു് തെറ്റോ ശരിയോ ആകട്ടെ, രാജ്യത്തെ ഭക്ഷ്യപ്രശ്നത്തെപ്പററി കൂടുതൽ ഗൌരവത്തോടുകൂടി ചിന്തിക്കേണ്ടി വരും. എനിക്ക് വിനയപൂർവ്വം ഒരു നിർദ്ദേശം ഗവർമ്മെൻറിന് നൽകുവാനുണ്ട്. നാം കല്ലും മലയും ഇടിച്ചിറക്കി വളരാത്തതു് വളർത്താൻ ശ്രമിക്കുന്ന സാഹസകൃത്യം വെടിഞ്ഞു് രാജ്യത്തുണ്ടാകുന്നതു് ഉണ്ടാക്കാൻ ശ്രമിക്കേണ്ടതാണ്. തെററാണെങ്കിലും ആകട്ടെ. രാജ്യത്തു് ഇറിഗേഷൻ പദ്ധതികൾക്കും മററു് ഭക്ഷ്യോല്പാദന പദ്ധതികൾക്കുമായി ലക്ഷക്കണക്കിനല്ല കോടിക്കണക്കിനു സംഖ്യ നാം ചിലവാക്കുന്നുണ്ട്. ഈ രാജ്യത്തു വളരുന്നതും വളരാൻ കഴിവുള്ളതും കപ്പയാണെന്നാണ് വിദഗ്ദ്ധന്മാർ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതായി ഞാൻ അറിയുന്നതു്. വളരെ അധികം സ്ഥലം നമുക്ക് കപ്പ കൃഷിചെയ്യാൻ സാധിക്കും. ഈ കൃഷിക്ക് വളം ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ തന്നേയും ഏക്കറിന് ഒന്നര ടണ്ണിൽ കൂടുതൽ കപ്പ ഉണ്ടാകുമെന്നാണ് അനുഭവസ്ഥന്മാർ പറഞ്ഞു കേട്ടിട്ടുള്ളതു്. സ്വല്പം വളംകൂടി ഇടുകയാണെങ്കിൽ ൧൦ ടൺ വരെ ഉണ്ടാകുമെന്നാണ് പറയുന്നതു്. ഒരു ൫ ടൺ ഉണ്ടാകുമെന്നു വെച്ചാൽ തന്നേയും വളരെയധികം കപ്പ ഈ രാജ്യത്തു് ഉണ്ടാക്കാൻ സാധിക്കും. അതാണു ഞാൻ പറയുന്നതു് ഉണ്ടാകുന്നതു ഉണ്ടാക്കാൻ ശ്രമിക്കാതെ ഉണ്ടാകാത്തതു് ഉണ്ടാക്കുന്നതിനായി അനാവശ്യമായി പണം ചിലവാക്കരുതെന്നു്. നമ്മുടെ രാജ്യത്തിന് ആവശ്യമുള്ളതിലധികം കപ്പ ഇവിടെ ഉണ്ടാവുകയാണെങ്കിൽ വളരെയധികം കയററി അയക്കാൻ സാധിക്കും. ഇയിടെ മൂന്നുകോടി രൂപയുടെ കപ്പപ്പൊടി ആവശ്യമുണ്ടെന്നും തരാൻ കഴിവുണ്ടെങ്കിൽ വാങ്ങാൻ തയ്യാറുണ്ടെന്നും ഇൻഡ്യാഗവർമ്മെൻറ് ആവശ്യപ്പെട്ടതായി എനിക്ക് അറിയാൻ കഴിഞ്ഞു. ഗവർമ്മെൻറ് അതു കൊടുക്കാത്തതു് ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടായിരിക്കാം. അല്ലെങ്കിൽ അതുണ്ടാക്കാൻ പരിശ്രമിക്കാത്തതുകൊണ്ടായിരിക്കാം. ഉള്ളതുകൊടുക്കാനും ഇല്ലാത്തതു് ഉണ്ടാക്കികൊടുക്കാനും, പരിശ്രമിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ, നമുക്ക് കഴിയുമായിരുന്നു. കപ്പപ്പൊടി കൊടുക്കുന്നതിനു പകരം തൂക്കത്തിനുതൂക്കം ഗോതമ്പ് ഇവിടെ തരാമെന്നും പറഞ്ഞിരുന്നു. അതതു പ്രദേശങ്ങളിലെ സ്ഥിതിയും മററും നോക്കാതെ വെറും തത്വങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ പണം ചിലവാക്കുന്നതു് സർക്കാർ മുതലിന് യോജിച്ചതല്ല. ഈ കാര്യത്തെ സംബന്ധിച്ചു് ഗവർമ്മെൻറ് ഒരുപക്ഷെ അങ്ങനെ ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു പറഞ്ഞേക്കാം. എന്നാൽ അങ്ങനെ കപ്പപ്പൊടി ആവശ്യപ്പെട്ടതു് ശരിയാണെന്നു്

ഞാൻ ധൈര്യമായി പറയുന്നു. ഭക്ഷണസാധനം പുറത്തേക്കയക്കുന്നതു് തെററാണെന്നു് ഇന്നത്തെ പരിതസ്ഥിതിയിൽ ബോദ്ധ്യമായതു കൊണ്ടായിരിക്കാം ഗവർമെൻറ് അങ്ങനെ ചെയ്യാതിരുന്നതു്. ഈ രാജ്യത്തു് ഉണ്ടാക്കുന്ന സാധനങ്ങൾ ആവുന്നത്ര സമൃദ്ധിയായി ഉണ്ടാക്കുവാനും ഈ രാജ്യത്തെ ജനങ്ങൾക്കു് ഉപയോഗിക്കാനും ഇടവരുത്തി അധികമുള്ളതു് പുറത്തയച്ചു് അതിനുള്ള പണമോ ധാന്യമോ കിട്ടാൻ ഗവമെൻറ് ശ്രമിക്കണമെന്നാണു് ഞാൻ പറയുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു് ഇൻഡ്യാഗവമെൻറിൽനിന്നും ന്യായമായി നമുക്കു കിട്ടാനുള്ള പണം വാങ്ങാൻ പരിശ്രമിക്കരുതെന്നല്ല ഞാൻ പറയുന്നതു്. എത്രത്തോളം പ്രക്ഷോഭണം കൂട്ടിയോ സാഹസത്തിനു മുതിർന്നോ അതിലേക്കു വേണ്ടതെല്ലാം നാം ചെയ്യേണ്ടതാണു്. അവസാനമായി എൻെറ ബഡ്ജററു പ്രസംഗത്തിൽ പറഞ്ഞ ഒരു പ്രത്യേക സംഗതി ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാൻ എന്നെ അനുവദിക്കണമെന്നു് അപേക്ഷിക്കുന്നു. ഇടക്കൊച്ചിയിൽ ൫൨,൦൦൦ രൂപാ ചിലവാക്കി ചിറകെട്ടിയാൽ ൪൦,൦൦൦ പറ നെല്ലു് അവിടെ നിന്നും കിട്ടും. ഗവമെൻറ് കോടിക്കണക്കിനു് ഭക്ഷ്യോല്പാദനത്തിൽ രൂപാ ചിലവാക്കുമ്പോൾ ഈ വക കാര്യങ്ങൾ ആലോചിക്കാതെ വളരെയധികം നെല്ലും മററു ധാന്യങ്ങളും നഷ്ടപ്പെടുത്തുന്നുണ്ടു്. ഓരോ ഗവമെൻറുദ്യോഗസ്ഥന്മാക്കും എല്ലാ കാര്യങ്ങളേയും പററി വിദഗ്ദ്ധമായ ജ്ഞാനമില്ലെന്നുള്ളതു് ഒരു പരമാത്ഥം മാത്രമാണു്. ഈ ഗവമെൻറ് ചെയ്യാനുള്ളതു് ഓരോ രാജ്യത്തും ചെന്നു് കൃഷി സംബന്ധിച്ച വിവരമുള്ള ആളുകളെക്കണ്ടു് അവരിൽനിന്നു് പ്രായോഗികമായ നിർദ്ദേശങ്ങൾ വാങ്ങി അതനുസരിച്ചു് പ്രവൎത്തിക്കുകയെന്നുള്ളതാണ്. ഈ സഭയിലെ ബഹുമാനപ്പെട്ട മെമ്പർ ശ്രീ. അമ്പുക്കൻ മാള ബണ്ടിൻെറ കാര്യത്തെ സംബന്ധിച്ചും അതു സംബന്ധിച്ചുണ്ടായിട്ടുള്ള നഷ്ടത്തെപ്പററിയും ഇവിടെ ആവൎത്തിച്ചാവൎത്തിച്ചു് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. അതു ശരിയാണോ എന്നെനിക്കു് അറിഞ്ഞുകൂടാ. ഏതായാലും ഒരു സ്ഥലത്തെ ജനങ്ങൾക്കു് ആവശ്യമില്ലാത്തതു് അവിടെ ചെയ്യേതിരു എന്നു ശഠിക്കുന്നതു എന്തിനാണു് എന്നു് അറിയുന്നില്ല. ഈ ഗവമെൻറിനെപ്പോലെ തന്നെ അവിടത്തെ ജനങ്ങൾക്കും താല്പര്യമുണ്ടു് അവിടത്തെ ഭക്ഷ്യകാര്യങ്ങൾ ശരിപ്പെടുത്തണമെന്നു്. അതുകൊണ്ടു് ഏതു പ്രദേശത്തായാലും ഗവമെൻറിൻെറ പദ്ധതി നടപ്പിലാക്കുന്നതിനുമുമ്പു് ആ സ്ഥലത്തെ ആവശ്യമെന്താണെന്നു് അവിടത്തെ പ്രായോഗിക ജ്ഞാനമുള്ള ആളുകളോടു ചോദിച്ചിട്ടുവേണം പണം ചിലവാക്കാനെന്നും അവരുടെ ആവശ്യങ്ങളനുസരിച്ചു് പണം ചിലവാക്കണമെന്നും എനിക്കു് അപേക്ഷയുണ്ടു്. ഞാൻ ആദ്യം പറഞ്ഞതുപോലെ നമുക്കു് ഭൂമി വളരെ കുറവാണു്. ശ്രീമാൻ ഉദയഭാനുവിൻെറ പ്രമേയത്തെപ്പററി പറഞ്ഞപ്പോൾ ഒരു ബഹുമാനപ്പെട്ട മെമ്പർ പറഞ്ഞു റഷ്യയിലെപോലെ ഇവിടേയും ഭക്ഷ്യോല്പാദനം വർദ്ധിപ്പിക്കണമെന്നു്. റഷ്യപോലെയല്ല ഇൻഡ്യാ. വിവരക്കേടുകൊണ്ടു് പറഞ്ഞതാണതു്. അവിടെ ആവശ്യത്തിലധികം ഭൂമിയുണ്ടു്. ഇവിടെ ചതുരശ്രമൈലിനു് ൫,൦൦൦ ആളുകൾ താമസിക്കുന്നുണ്ടു്. ജനങ്ങൾ പെരുകിവരുമ്പോൾ രാജ്യത്തിൻെറ വിസ്തൃതി കൂടുന്നില്ലെന്നുള്ളതു് മനസ്സിലാക്കണം. അതുകൊണ്ടാണു് ഞാൻ പറഞ്ഞതു് നമ്മുടെ രാജ്യത്തു് ഉണ്ടാകുന്ന സാധനങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കാനും ഉണ്ടാകാത്തതു് ഉണ്ടാക്കാൻ പണം ചിലവാക്കാതിരിക്കാനും ശ്രമിക്കണമെന്നു്. എന്തു് പ്രക്ഷോഭണത്തിനു പുറപ്പെട്ടും നമുക്കു് കിട്ടാനുള്ള സംഖ്യമുഴവൻ ഇൻഡ്യാഗവർമെൻറിൽ നിന്നു് വാങ്ങുന്നതിനു് ശ്രമിക്കണമെന്നു് ഞാൻ ഒരിക്കൽക്കൂടി അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു. അല്ലാത്തപക്ഷം ഈ കൂട്ടുകെട്ടു് വേണ്ടെന്നുവെച്ചു് സ്വതന്ത്രമായി നില്ക്കാൻ നമുക്കു് കഴിവുണ്ടെന്നു് അവരെ അറിയിക്കണം.

ശ്രീ. ആർ. ശങ്കർ: പ്രതിപക്ഷകക്ഷികളെ ഒരുമാതിരി ശത്രുഭാവത്തിൽ വീക്ഷിച്ചും ഇവിടത്തെ ജനങ്ങളിൽനിന്ന് ക്രമേണ അകന്നകന്ന് പോയും ഇവിടത്തെ ഗവർമ്മെൻറ് രാജ്യത്തെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന പ്രശ്നങ്ങളിൽ ഏററവും മുഖ്യമായ ഈ ഭക്ഷ്യപ്രശ്നം വളരെ അപകടകരമായ ഒരു സന്ധിയിൽ എത്തിച്ചേർന്നതിനുശേഷം ഇപ്പോഴെങ്കിലും ഈ സഭയെ ഒരുവിധം വിശ്വസിച്ചുകൊണ്ട് വസ്തുതകളുടെ സാമാന്യമായ ഒരു രൂപം ഈ സഭയുടെ മുമ്പിൽ വച്ചതിൽ എനിക്ക് പ്രത്യേകം കൃതജ്ഞത തോന്നുന്നു. ഇതിനു മുമ്പൊരവസരത്തിലും ഇവിടത്തെ ഗവർമ്മെൻറ് ഈ ഗൌരവമേറിയ പ്രശ്നത്തെപ്പററി ഈ സഭയെ അവരുടെ വിശ്വാസത്തിൽ എടുത്തിട്ടില്ലെന്നുതന്നെവേണം പറയുവാൻ. ഇന്നു പ്രത്യക്ഷമാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ചില കണക്കുകൾ കൊണ്ട് ഇവിടത്തെ ഗവർമ്മെൻറിനോട് ഇൻഡ്യാഗവർമ്മെൻറ് എത്രകണ്ട് ദയാശൂന്യമായ ഒരു നയമാണെടുത്തിരിക്കുന്നതെന്ന് വളരെ വ്യക്തമായി കാണാൻ കഴിയും. രാജ്യത്തെ മൊത്തമായാവശ്യത്തിന് ഭക്ഷ്യധാന്യങ്ങൾ ഏകദേശം ൯,൮൯,൦൦൦ ടൺ വേണമെന്നും അതിൽ ഇവിടെ കൃഷിപ്പിഴയൊന്നുമില്ലെങ്കിൽ ഉണ്ടാകുന്നതിൽ ഏററവും കൂടിയ തുക ൮,൬൮,൦൦൦ ടൺ മാത്രമായിരിക്കുമെന്നുമാണ് ഫിനാൻസ് മിനിസ്റ്ററുടെ പ്രസംഗത്തിൽനിന്നും കാണുന്നതു്. ഇതിൻെറ അർത്ഥം രാജ്യത്തു് വെളിയിൽനിന്ന് ചുരുങ്ങിയതു് ൬,൫൪,൦൦൦ ടൺ എങ്കിലും ഇറക്കുമതി ചെയ്യണം എന്നാണ്. എന്നാൽ നമുക്കു ലഭിക്കുന്നതു് ൩൮൫,൦൦൦ ടൺ മാത്രമാണ്. ഇതു വച്ചുകൊണ്ട് ഇന്ഡ്യാഗവർമ്മെൻറ് ഭക്ഷ്യധാന്യങ്ങൾ ആവശ്യമുള്ള മററു സ്റ്റേററുകളോട് പെരുമാറുന്നതും ഈ സ്റ്റേററിനോട് പെരുമാറുന്നതും എങ്ങിനെയാണെന്ന് ഞാൻ താരതമ്യം ചെയ്തുനോക്കി. മദ്രാസിൽ ആവശ്യമുള്ള ഭക്ഷ്യധാന്യങ്ങളുടെ ൯൪ ശതമാനം അവിടെ തന്നെയുണ്ടാകുന്നു. ബാക്കി പോരാതെ വരുന്ന ആറുശതമാനത്തിനു ൩ ശതമാനം ഇൻഡ്യാ ഗവമ്മെൻറ് ക്വോട്ടാ നൽകുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് മദ്രാസിൽ ആകപ്പാടെ ജനങ്ങളുടെ ആവശ്യത്തിനുവേണ്ടതിൽ ൯൭ ശതമാനം ഭക്ഷ്യധാന്യങ്ങൾ ഇപ്പോൾ ലഭിക്കുന്നുണ്ട്. മൈസൂറിലാണെങ്കിൽ അവിടത്തെ ആവശ്യത്തിൻെറ ൮൯ ശതമാനമാണ് അവിടെയുണ്ടാകുന്നതു്. ഇൻഡ്യാഗവമ്മെൻറിൽനിന്നും അവക്ക് കൊടുക്കുന്ന ക്വോട്ടാ അഞ്ചരശതമാനമാണ്. അവരുടെ മൊത്തത്തിലുള്ള ആവശ്യത്തിനു ൯൪½ ശതമാനം അവർക്കു ലഭിക്കുന്നുണ്ട്. ഹൈദ്രാബാദിലാണെങ്കിൽ അവിടെ ഉണ്ടാകുന്ന ഭക്ഷ്യധാന്യങ്ങൾ ൯൪ ശതമാനമാണ്. മൂന്നുശതമാനം അവക്ക് ഇൻഡ്യാഗവമ്മെൻറിൽനിന്നും ക്വോട്ടാ ആയി ലഭിക്കുന്നു. അപ്പോൾ അവരുടെ ആവശ്യത്തിൽ ൯൭ ശതമാനമാണ് അവക്ക് ലഭിക്കുന്നതു്. അതേ സമയത്തു് തിരുവിതാംകൂർ കൊച്ചി സംസ്ഥാനത്തു് മുപ്പതു ശതമാനം മാത്രം ഭക്ഷ്യധാന്യങ്ങളാണു ഉണ്ടാകുന്നതു്. എന്നാൽ ഇവിടെ ലഭിക്കുന്ന ക്വോട്ടാ ൩൫ ശതമാനമാണ്. അപ്പോൾ മൊത്തത്തിൽ ഇവിടെ ജനങ്ങളുടെ ആവശ്യത്തിനു ലഭിക്കേണ്ട ഭക്ഷ്യസാധനങ്ങളുടെ ൬൫ ശതമാനം മാത്രമാണ് ലഭിക്കുന്നതു്. മററുള്ളിടത്തു ൯൭-ം, ൯൪½യും ൯൭-ം ശതമാനം ഭക്ഷ്യധാന്യങ്ങൾ ലഭിക്കുമ്പോൾ ഇവിടത്തെ ആവശ്യത്തിനുള്ളതിൻെറ മൂന്നിൽ രണ്ടുഭാഗംപോലും കിട്ടുന്നില്ല. ഇതുപോലെ ഒരു സ്റ്റേററും ഇൻഡ്യയിൽ കാണുകയില്ല.

ഈ സ്ഥിതി കഴിഞ്ഞ അനേകം വർഷങ്ങളായി തുടർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ഇതിനൊരു പരിഹാരമുണ്ടാക്കുവാൻ ഇവിടത്തെ ഗവമ്മെൻറിനു ഇതുവരെ സാധിച്ചിട്ടില്ല. ഏതായാലും ഇവിടത്തെ ജനങ്ങൾ അനേകവർഷങ്ങളായി ശ്രീ. പട്ടം താണുപിള്ള അവർകൾ പറഞ്ഞതുപോലെ അണ്ടർനറീഷ്ഡ്

ണ്ടാണ്. അവരുടെ ആരോഗ്യസ്ഥിതി വളരെ പരിതാപകരമായ ഒരു പരിതസ്ഥിതിയിൽ എത്തിയിരിക്കണം. പ്രത്യക്ഷത്തിൽ അതു കാണുന്നില്ലെങ്കിലും ഒരു സാംക്രമികരോഗംവന്നാൽ അതിനെതടുത്തു നില്ക്കുവാനുള്ള ഓജസ്സില്ലാത്ത ഒരു സ്ഥിതിയിലേയ്ക്കു് അധഃപതിച്ചിരിക്കുകയാണെന്നുള്ളതിനു യാതൊരു സംശയവുമില്ല.

അതുപോലെതന്നെ ഇൻഡ്യ ഒററരാജ്യമായി നില്ക്കുന്ന ഇക്കാലത്തു നമുക്കു വിശ്വസിക്കാൻപോലും വയ്യാത്തവണ്ണം ഇൻഡ്യാ ഗവമ്മെൻറിൽനിന്നും നൽകുന്ന അരിയുടെ വിലതന്നെ വ്യത്യസ്തമായിരിക്കുന്നു. മദ്ധ്യപ്രദേശത്തേയും ഉത്തരപ്രദേശത്തേയും കാര്യങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ടു് ഇവിടെ പല മഹാന്മാരും പ്രസംഗിക്കയുണ്ടായി. അതു് ഞാൻ ഇനിയും എടുത്തുപറയണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നില്ല. ചില അനുഭവങ്ങൾ ഞാനൊന്നു പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ. ഇൻഡ്യാ ഗവമ്മെൻറിനെ നടത്തുന്ന കാൺഗ്രസ്സ് പാർലമെൻററി പാർട്ടി ഒരിക്കൽ ഒരു യോഗത്തിൽ വച്ചു് മദ്ധ്യപ്രദേശത്തിലെ പ്രധാനമന്ത്രി പണ്ഡിററു് രവിശങ്കർ ശുക്ലയോടു നിങ്ങൾ കുറച്ചുകൂടി ഭക്ഷ്യധാന്യങ്ങൾ അവിടെനിന്നു കയററുമതി ചെയ്യണമെന്നു പറയുകയുണ്ടായി. അവിടെ ആവശ്യത്തിലധികം, അതായതു ൧൨ ഔൺസും ൧൬ ഔൺസും അതിൽ കൂടുതലും അവിടത്തെ ആവശ്യത്തിനു വച്ചതിനുശേഷവും അവിടെനിന്നും കൂടുതൽ ധാന്യം വെളിയിൽ അയക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ലായെന്നു് തീത്തു പറയുന്നതാണു് കേട്ടതു്. ആ സമയം അവിടെ പണ്ഡിററു് ജവഹർലാൽ നെഹ്റുവും, മൗലാന ആസാദും, ശ്രീ. വല്ലഭായി പട്ടേലും സന്നിഹിതരായിരുന്നു. അവർ വളരെ കണ്ടോൾ ചെയ്തിട്ടും, അദ്ദേഹത്തിനു ഹൃദയമുണ്ടെങ്കിൽ അതിനെ സ്പർശിക്കാൻശ്രമിച്ചിട്ടും യാതൊരുഫലവുമുണ്ടായില്ലായെന്നുള്ള സംഗതി ഞങ്ങളുംകൂടി അവിടെ പ്രതിനിധികളായി കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. ഉത്തരപ്രദേശത്തെ പ്രധാനമായി പണ്ഡിററുപാണ്ടും ഇതെ നടപടിതന്നെയാണു് എടുത്തതു്. ഇങ്ങനെ വിഭാഗീയമായ ഒരു നില വച്ചുനോക്കാതെ ശക്തിയായി, വേണമെങ്കിൽ പാർട്ടിയിൽ വെച്ചെങ്കിലും, ഒന്നു പറയുന്നതിനു് ഈ പ്രധാനമന്ത്രി നെഹ്റുവിനോ ഡെപ്യൂട്ടി പ്രധാനമന്ത്രിക്കോ മററു മഹാരഥന്മാർക്കോ, സാധിച്ചില്ല. ദൂരംകൊണ്ടു മാത്രമല്ല ഇങ്ങനെ വന്നിട്ടുള്ളതു്. "ആളുവില കല്ലുവില" എന്നു പറഞ്ഞതുപോലെയാണിവിടത്തെകാര്യം. അവർ പറയുന്നതൊക്കെ നടക്കുന്നു എന്നുള്ളതാണു്. നീതിനടത്തുവാൻ അവർ മടികാണിക്കുന്നു.

യു. പി. യിൽ നിന്നും ഇവിടെ വാങ്ങുന്നതായ അരിയുടെ വില ഇപ്പോൾ ഇവിടെ പറഞ്ഞു. അതു യാതൊരുവിധത്തിലും സാധൂകരിക്കാൻ പാടില്ലാത്ത വിധത്തിലുള്ള വിലയാണതെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. അതുപോലെതന്നെ നമുക്കുതരുന്ന അരിയുടെ വിലക്കു എല്ലാത്തിലും ഒരു വിശേഷമുണ്ടു്. മറെല്ലായിടത്തേയുംപോലെയല്ല; ഈയിടെ ഒരു റിവൈസ്സഡ് സ്കീം അനുസരിച്ചാണു് അരി കൊടുക്കുന്നതു്. ഒരു മാണ്ടിനു് ൧൫ രൂപ ൮ അണ വിലയ്ക്കു് മറെറല്ലാ സ്റ്റേററുകളിലും അരി ഉപഭോക്താവിനു കൊടുക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇവിടെ ഒരു മാണ്ടു് അരിക്കു് ൧൭ രൂപാ ൧൨ അണ ആയിട്ടാണു കൊടുക്കുന്നതു്. അപ്പോൾ ഓരോ മാണ്ടിലും ൨ രൂപാ ൪ അണ കൂടുതൽ വിലയ്ക്കാണു ഇവിടെ വിൽക്കുന്നതു്. ഇതിൻെറ അത്ഥം എന്താണു്? ഇവിടെ ജനസംഖ്യ ധാരാളമായി വദ്ധിച്ചിട്ടും ഉണ്ടു്. ഈ വിലഅനുസരിച്ചാണെങ്കിൽ മററു സ്ഥലങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചു് ഇവിടത്തെ ജനങ്ങൾ ഒരു കോടി തൊണ്ണൂററി അഞ്ചുലക്ഷം (൧,൯൫,൦൦,൦൦൦) രൂപാ കൂടുതലായി കൊടുക്കേണ്ടിവരുന്നു. ഗവമ്മെൻറു് സഹിക്കേണ്ടിവരുന്ന

[Sri. R. Sankar]

ഈ ഭീമമായ നഷ്ടം ഏതാണ്ടു രണ്ടുകോടിയോളം രൂപാ പാവപ്പെട്ട ജനങ്ങളിൽനിന്നു വാങ്ങിയതിനു പുറമെ ഉള്ളതാണു്. നമ്മുടെ ജീവിതത്തോതാണെങ്കിൽ ഉയർന്നിരിക്കുന്നു. സാമ്പത്തിക സ്ഥിതിയിൽ ഇൻഡ്യയുടെ മറേറതു ഭാഗത്തേക്കാളും തിരുവിതാംകൂർ-കൊച്ചി സ്റ്റേററ് പുറകിലാണെന്നുള്ളതിനു യാതൊരു സംശയവുമില്ല. സർക്കാർ ശമ്പളം പററുന്നവരുടേയും ഫാക്ടറികളിൽനിന്നും വേതനം പററുന്നവരുടേയും മററു സാധാരണ ജനങ്ങളുടേയും വരുമാനവും ഇവിടത്തെ സാമ്പത്തികസ്ഥിതിയും, ഇൻഡ്യയിലെ മററു ഏതു ഭാഗത്തേക്കാളും കുറവാണെന്നുള്ളതിനു യാതൊരു സംശയവുമില്ല. എന്നാൽ ഇവിടെ കൂടിയ വിലയ്ക്കാണു് നമുക്കാവശ്യമുള്ള ഭക്ഷ്യധാന്യങ്ങൾ തരുന്നതു്. നഷ്ടം നികത്തുന്നതിനു് അവർ ഒരു സമാധാനവും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു; 'കുറെക്കൂടി വില കൂട്ടി വിററു കൊള്ളുക' എന്നു്. എന്നാൽ ഞാൻ പറയുന്നതു്, ഗവമെൻറു് ഈ വിലയ്ക്കുപോലും വിൽക്കുവാൻ തയ്യാറില്ല മററു സ്റ്റേററുകളിലെ വിലയ്ക്കു വില്ക്കുകയുള്ളു എന്നു് അവരെ അറിയിക്കണമെന്നാണു്. നഷ്ടം വരുന്നതിൻെറ ൭൫ ശതമാനം ഇൻഡ്യാ ഗവമെൻറു് തരാൻ ബാധ്യസ്ഥമാണെന്നു് എററവും ശക്തിയായി അവരെ അറിയിക്കണം. അതിനു വേണ്ടതായ നടപടി ഈ ഗവർമ്മെൻറു് സ്വീകരിക്കുകയാണു വേണ്ടതു്. അങ്ങിനെവന്നാൽ രണ്ടു കോടി കൂടുതലായി സബ്സിഡി നമുക്കു് തരേണ്ടിവരും.

ഇൻഡ്യാ ഗവമ്മൻറിൻെറ ഈ സ്റ്റേററിനോടുള്ള നയം വളരെ വിശേഷപ്പെട്ടതാണു്. ഇൻഡ്യാ സ്വാതന്ത്ര്യമാകുന്നതിനു മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന നയവും ഇപ്പോൾ അവർ എടുത്തിരിക്കുന്ന നയവും തമ്മിൽ വളരെ വലിയ അന്തരമുണ്ടെന്നു ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. ബംഗാളിൻെറ പ്രത്യേക പരിതസ്ഥിതിയിൽ സെൻട്രൽ ഗവമെൻറിൽനിന്നും വലുതായ ഒരു കാൺട്രിബ്യൂഷൻ കൊടുത്തുവന്നിരുന്നു. അതു വളരെ കാലമായി കൊടുത്തുകൊണ്ടിരിക്കയുമാണു്. ഏകദേശം പത്തോ മുപ്പതോ കൊല്ലങ്ങളായി കൊടുത്തുവരികയാണു്. ൧൯൧൯–മോണ്ടു്ഫോർഡ് പരിഷ്കാരം മുതൽക്കു തന്നെ ഈ കാൺട്രിബ്യൂഷൻ ബംഗാളിനു കൊടുക്കാൻ തീരുമാനിച്ചിട്ടുള്ളതാണു്. അതിനുള്ള കാരണമായി പറയുന്നതു്, ഇൻഡ്യാ ഗവമെൻറിനാവശ്യമായ ജ്യൂട്ടു് ധാരാളമായി ഉണ്ടാകുന്നതു് ബംഗാളിലായതുകൊണ്ടാണെന്നാണു്. അവിടെ നിന്നും ധാരാളമായി ജ്യൂട്ടു് എക്സ്പോർട്ടു ചെയ്യുന്നു എന്നും, അതിൽനിന്നും കിട്ടുന്ന ആദായത്തിൻെറ ഒരംശം ആയിട്ടാണു് ബംഗാളിനു പ്രത്യേക പരിതസ്ഥിതിയിൽ ഇപ്രകാരം കാൺട്രിബ്യൂഷൻ കൊടുക്കുന്നതെന്നുമാണു പറയുന്നതു്. ഇങ്ങനെ പ്രത്യേക പരിതസ്ഥിതികൾ ഒന്നുമില്ലാത്ത രാജ്യങ്ങൾക്കും അവർ കാൺട്രിബ്യൂഷൻ കൊടുക്കാൻ സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്നു. ൧൯൩൭ മുതൽ ഒറീസ്സായ്ക്കും സിൻഡിനും ഇങ്ങനെ നാലു കോടി രൂപാ വീതം ഒരു ഡഫിസിററു് പ്രോവിൻസാണെന്നുള്ള പരിഗണനയിൽ സെൻട്രൽ ഗവമെൻറു കൊടുത്തുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണു്. ഇങ്ങനെ കാൺട്രിബ്യൂഷൻ കൊടുക്കുന്ന പതിവു് ഇൻഡ്യാ ഗവമെൻറു് പാലിച്ചുവന്നിട്ടുള്ളതാണു്. ഇപ്പോഴത്തെഗവർമ്മെൻറും അങ്ങിനെ ചെയ്യേണ്ടതാണു്. എന്നാൽ ഞാൻ പറയുന്നതു്, തിരുവിതാംകൂർ–കൊച്ചിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അവർ അങ്ങിനെ വിചാരിച്ചിട്ടില്ല എന്നാണു്. ബംഗാളിനു ജൂട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതുപോലെ നമുക്കു മൊണോപ്പളിയായിട്ടുള്ളതാണു് നമ്മുടെ കയറും കുരുമുളകും, ഇവ രണ്ടും നമുക്കു മൊണോപ്പളിയുള്ള സാധനങ്ങളാണു്. ഇവയിൽ നിന്നും റവന്യൂവായിട്ടും ഫാറിൻ എക്സ്ചെയിഞ്ചായിട്ടും നമുക്കു ഭാരിച്ച തുക ലഭിക്കുന്നുണ്ടെന്നു ഇവിടത്തെ ഫൈനാൻസു മന്ത്രിതന്നെ അദ്ദേഹത്തിൻെറ പ്രസംഗ

ത്തിൽ കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇൻഡ്യാ ഗവർമ്മെൻറു തന്നെ അവരുടെ റവന്യൂവിൽ ഈ വരവിനം കൊള്ളിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇൻഡ്യയിൽനിന്നും എക്സ്പോർട്ട് ചെയ്യുന്ന കുരുമുളകിൻെറ ൯൦ ശതമാനം ഇവിടെതന്നെ ഉണ്ടാകുന്നു. അതുപോലെതന്നെ കയറിൻെറ എക്സ്പോർട്ട് ഡ്യൂട്ടിയിനത്തിലും മററം ഭാരിച്ച തുകകൾ കിട്ടുന്നുണ്ട്. ഇൻഡ്യാ ഗവർമ്മെൻറിൻെറ ഫോറിൻ എക്സ്ചേഞ്ചിൽ ഏകദേശം ഇരുപത്തു ശതമാനത്തോളം നമ്മുടെ നാട്ടിൽനിന്നു കയററി അയയ്ക്കുന്ന ഉൽപ്പന്നങ്ങളിൽ നിന്നും ലഭിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നിട്ടുകൂടി ഒരു നിസ്സാരമായ അംശംപോലും നമുക്കു തരുന്നതിനു അവക്ക് മനസ്സില്ല. ഇൻഡ്യയിൽ ജനസംഖ്യ അനുസരിച്ചുനോക്കുന്നപക്ഷം ൩൨-ൽ ൧ മാത്രമുള്ള നാം അതായത്, ഏകദേശം ൧ കോടി മാത്രമുള്ള ഈ സ്റ്റേററിൽനിന്നും അഞ്ചിലൊന്നു ഫോറിൻ എക്സ്ചേഞ്ച് സമ്പാദിക്കുന്നുണ്ട്. നമ്മുടെ കപ്പാട്ടായിൽ എത്ര ക്രൂരതലാണു നാം അവക്ക് ലാഭമുണ്ടാക്കികൊടുക്കുന്നതു്. ഇൻഡ്യയുടെ ശക്തിസംഭരണ രാജ്യങ്ങളിൽ ഒന്ന് ഈ സ്റ്റേററാണെന്നുള്ളതിനു യാതൊരു സംശയവുമില്ല. എന്നിട്ടാണ് അവർ ഇത്രമാത്രം ചിന്താശൂന്യമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നതു് എന്നു പറയുവാൻ ഞാൻ ഈ അവസരം ഉപയോഗിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

സർ, ഏതാണ്ട് മൂന്നേമുക്കാൽകോടി രൂപയായിരിക്കും ഇതുമൂലം നമുക്കുണ്ടാകുന്ന നഷ്ടമെന്ന് ശ്രീ. താണുപിള്ള ഇവിടെ കണക്കാക്കി പറയുകയുണ്ടായി. അതായതു് ഏതാണ്ട് നാലുകോടി രൂപയോളം നമുക്ക് നഷ്ടമുണ്ടാകുന്നുണ്ട്. ഇൻഡ്യയിൽ മറെറല്ലാ സംസ്ഥാനങ്ങളിലും നിലവിലിരിക്കുന്നതുപോലെ നമ്മുടെ വില കുറയ്ക്കുകയാണെങ്കിൽ ഇതിനുംപുറമെ രണ്ടു കോടി രൂപകൂടി നഷ്ടം വരും. അങ്ങിനെ ആകെ ൬ കോടി രൂപ നഷ്ടം ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. ഈ നഷ്ടം ഇവിടത്തെ ഗവമ്മെൻറിനു താങ്ങാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. കുറച്ചു പതിഞ്ഞ ഒരു സ്വരമെ ഫിനാൻസ് മിനിസ്റ്റർ അദ്ദേഹത്തിൻെറ പ്രസംഗത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളു. എങ്കിലും ഇങ്ങനെ തുടന്നാൽ ഇതു താഴെവച്ചിട്ടു പോകുകയല്ലാതെ വേറെ ഗതിയില്ലെന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിൻെറ പ്രസംഗത്തിൻെറ ചുരുക്കം. ഇതിനെല്ലാത്തിനുംപുറമെ ഇപ്പോൾ നമുക്ക് വേറൊരു ആപത്തുംകൂടി വന്നിട്ടുണ്ട്. ക്ഷേണകാര്യവുമായി വളരെ ബന്ധമുള്ളതല്ലെങ്കിലും നമ്മുടെ സാമ്പത്തികനിലയെ സാരമായി സ്പർശിക്കുന്ന ഒന്നായതുകൊണ്ട് ഞാൻ അതിനെപ്പററി പറയുകയാണ്. ഇപ്പോൾ അഞ്ചൽ സേവിംഗ്സ് എപ്പാട്ട് ഇൻഡ്യാ ഗവമ്മെൻറ് ഏറെറടുത്തു കഴിഞ്ഞു. അഞ്ചൽ സേവിംഗ്സിൽനിന്നും ഈയാണ്ടിൽ തിരിച്ചെടുക്കുന്ന തുക മുഴവൻ നാം കൊടുക്കണമെന്നാണ് വ്യവസ്ഥയെന്നു ഞാൻ മനസ്സിലാക്കുന്നു. അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ ഏഴുകോടി രൂപയും നമുക്ക് ഇക്കൊല്ലം കൊടുക്കേണ്ടി വരും. പോസ്റ്റൽ സേവിംഗ്സ് ബാങ്കിൽ പലിശനിരക്കു വളരെ കുറവാണ്. അതുകൊണ്ട് ചെറിയ ചെറിയ ധാരാളം ബാങ്കുകളുള്ള ഈ നാട്ടിൽ ആളുകൾ അഞ്ചൽ സേവിംഗ്സിൽ നിക്ഷേപിച്ചിട്ടുള്ള തുക മുഴവൻ തിരിച്ചെടുത്തു ബാങ്കുകളിൽ നിക്ഷേപിക്കാൻ വളരെ എളുപ്പമുണ്ട്. ഏഴുകോടി രൂപയും ഇക്കൊല്ലംതന്നെ തിരിച്ചെടുത്തേക്കാൻ ഇടയുണ്ടെന്നാണ് എനിക്കു തോന്നുന്നതു്. ഇതു രണ്ടുംകൂടിയായാൽ നമ്മുടെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെയെല്ലാം വീട്ടിൽ പറഞ്ഞയച്ചിട്ടു വല്ല ദേവതമാരെക്കൊണ്ടും ഇവിടത്തെ നികുതിയെല്ലാം പിരിച്ചെടുത്തു ഇൻഡ്യ ഗവമ്മെൻറിനു കൊടുക്കുകയേ നിവൃത്തിയുള്ളു. ഗവമ്മെൻറ് നടത്തിക്കൊണ്ടു പോകുവാൻ ഇവിടെ യാതൊരു മാർഗ്ഗവുമില്ല. നമ്മുടെ സാമ്പത്തികസ്ഥിതി ഭദ്രമാണെന്നു ബഡ്ജററ് പ്രസംഗത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിലും വാസ്തവത്തിൽ അവധാനതകൂടാതെ പ്രവർത്തിച്ചതിൻെറ ഫലമായിട്ടോ എന്തോ നാം ഇപ്പോൾ സാമ്പത്തികമായി ഒരു വലിയ ആപൽഘട്ടത്തിൽ എത്തിയിരിക്കയാണ്. ശ്രീമതി

[Sri. R. Sankar]

ആനിജോസഫ് ചില വസ്തുതകൾ സഭയുടെ മുമ്പിൽവച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞ ഒരു സംഗതി ബഹുമാനപ്പെട്ട മെമ്പറന്മാർ വളരെ ഗൗരവമായി ആലോചിക്കണമെന്നു ഞാൻ അപേക്ഷിക്കുന്നു. ഈ വിദ്യകൾകൊണ്ടൊന്നും യാതൊരു ഫലവുമില്ല. നമ്മൾ ഇവിടെ അഘോര പ്രസംഗങ്ങൾ ചെയ്തുകൊണ്ടോ, ഐകകണ്ഠ്യേനതന്നെ ഒരു പ്രമേയം പാസ്സാക്കി അയച്ചതുകൊണ്ടോ എന്തെങ്കിലും പ്രയോജനമുണ്ടാകുന്ന ലക്ഷണമല്ല കാണുന്നതു്. ഈ വിദ്യകളൊന്നും അവിടെ ചിലവാകുകയില്ല. ഇന്നു് ഇവിടത്തെ ഏതോ ചില രാഷ്ട്രീയകക്ഷികൾ സ്വതന്ത്ര കേരളത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള ഒരു പ്രസ്ഥാനം ആരംഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഗവൺമെൻറ് ഒന്നും ചെയ്തില്ലെങ്കിലും ഇൻഡ്യാ ഗവൺമെൻറിൻെറ നയം ഈവിധത്തിൽ തുടരുകയാണെങ്കിൽ സ്വതന്ത്രകേരളത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള പല പ്രസ്ഥാനങ്ങളും ഇവിടെ താനേ ഉണ്ടായിക്കൊള്ളും. ഒരു സ്വതന്ത്രകേരളത്തിനു എന്തെല്ലാം ബലഹീനതകളുണ്ടായിരുന്നാലും ഭക്ഷ്യക്ഷാമമില്ലാത്ത ഒരു സ്ഥിതി അവിടെ ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നുള്ളതിനു് സംശയമില്ല. അതുകൊണ്ടു് വളരെ ആപൽക്കരമായ ഒരു ചിന്താഗതി ജനങ്ങളുടെയിടയിൽ വളർത്തിക്കൊണ്ടുവരുവാനാണു് ഇപ്പോൾ ഇൻഡ്യാ ഗവൺമെൻറ് ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്. ഫിനാൻസു് മിനിസ്റ്ററുടെ പ്രസംഗത്തിൻെറ അവസാനഭാഗത്തു് ഒരു സൂചനയുണ്ടു്. അതു അദ്ദേഹം അറിഞ്ഞുകൊണ്ടു ചെയ്ത ഒരു പ്രസ്താവനയാണെന്നു എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല. എങ്കിലും ആ സൂചനയുടെ അർത്ഥം ഞാൻ മനസ്സിലാക്കുന്നതു ഇൻഡ്യാ ഗവൺമെൻറിനു് ഫോറിൻ എക്സ്ചേഞ്ചിൽ വളരെ സഹായം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതായ ഇവിടത്തെ ഉല്പന്നങ്ങളുടെകൃഷി മാററിവച്ചിട്ടു് ആ സ്ഥലങ്ങൾ ആഹാരസാധനങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ഉപയോഗപ്പെടുത്തുകയാണെങ്കിൽ ഇൻഡ്യാ ഗവൺമെൻറിനു് വലിയ നഷ്ടം ഉണ്ടാകുമെന്നും അതു ചെയ്യാൻ ഈ ഗവൺമെൻറ് നിർബന്ധിതമായിത്തീരുമെന്നും പരോക്ഷമായി പറയുകയാണു് ഫിനാൻസു് മിനിസ്റ്റർ ചെയ്തിരിക്കുന്നതു് എന്നാണു്. അദ്ദേഹത്തിൻെറ പ്രസംഗത്തിൻെറ അവസാന വാചകങ്ങളിൽനിന്നും ഇതു വ്യക്തമായി മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കും. ഈ നില തുടർന്നാൽ ഈ പ്രദേശത്തെ ജനങ്ങൾ ജീവിക്കാൻവേണ്ടി രാഷ്ട്രീയമായ സ്വാതന്ത്ര്യസമ്പാദനത്തിനു പ്രക്ഷോഭണം കൂട്ടിത്തുടങ്ങുമെന്നു് നാം അവരോടു തുറന്നുപറയണം. പ്രക്ഷോഭണത്തിനു നമ്മളാരും ഇറങ്ങേണ്ട. ഗവൺമെൻറ് ഒന്നും ചെയ്തില്ലെങ്കിലും ആ പ്രക്ഷോഭണം താനേ വളർന്നുകൊള്ളും. അത്ര ആപല്ക്കരമായ ഒരു ഘട്ടത്തിൽ ഇൻഡ്യാ ഗവൺമെൻറ് നമ്മെക്കൊണ്ടാക്കിയിരിക്കയാണു്. സ്വതന്ത്ര കേരളത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള ഒരു പ്രസ്ഥാനം കെ. എസ്. പി.യോ മററാ ആണെന്നു തോന്നുന്നു, ഈയിടെതുടങ്ങിയിട്ടുണ്ടു്. അത്തരം പ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്കു താങ്ങുനൽകുന്ന ഒരു പ്രവൃത്തിയാണു് ഇൻഡ്യാ ഗവൺമെൻറ് നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്. ഒരു കടൽതീരരാജ്യമായ ഈ സംസ്ഥാനത്തു അത്തരം ശക്തികളും പ്രസ്ഥാനങ്ങളും വളർന്നുവരുന്നതു രാജ്യത്തിൻെറ ഭാവിക്കു് നന്നായിരിക്കുകയില്ലെന്നു ഇൻഡ്യാ ഗവൺമെൻറിനെ അറിയിക്കാൻ ഈഗവൺമെൻറ് ഒട്ടും അമാന്തിച്ചുകൂടാത്തതാണു്.

ഒരു സംഗതികൂടി എനിക്കു തോന്നുന്നുണ്ടു്. ഇതിനു നിയമപരമായി യാതൊരു പരിഹാരവുമുണ്ടാക്കാൻ സാധിക്കയില്ലേയെന്നു എനിക്കു് ഒരു സംശയമുണ്ടു്. സാമ്പത്തികസംയോജനകാലത്തുണ്ടായിട്ടുള്ള കരാറുകൾ ശക്തിയുള്ള ഒരു കക്ഷി ഒരുവശത്തും ശക്തികുറഞ്ഞ ഒരു കക്ഷി മറുവശത്തും നിന്നുകൊണ്ടു് ശക്തിയുള്ള കക്ഷി പറയുന്നതെല്ലാം ശക്തികുറഞ്ഞ കക്ഷി സ്വീകരിക്കാൻ നിർബന്ധിതമാണെന്നു പറയുകയാണെങ്കിൽ അതു സ്വീകാര്യമാണോ എന്നു് സംശയമുണ്ടു് സുപ്രീംകോടതിമുഖാന്തിരംതന്നെ ഇതിനു ഒരു പരിഹാരം ഉണ്ടാക്കാൻ സാധ

കയില്ലേ എന്നു ആലോചിക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. സാമ്പത്തികസംയോജനം നടന്ന കാലത്തു നഷ്ടം എത്രയായാലും അതിന്റെ ൭൫ ശതമാനം നമുക്കു തന്നുകൊള്ളാമെന്നാണ് ഇൻഡ്യാ ഗവമ്മെന്റ് കരാറുചെയ്തിട്ടുള്ളത്. അതിനുശേഷം ശക്തിയുള്ള ഒരു കക്ഷി അതിന്റെ നയം ഒന്നുമാററിയിട്ട് മററു പ്രവിശ്യകളെപ്പോലെ നമ്മേയും ഗണിച്ച് വ്യാവസായികകേന്ദ്രങ്ങൾക്കുമാത്രമേ സബ്സിഡി കൊടുക്കാൻപോകുന്നുള്ളു എന്നു വാദിക്കുന്നതു നിയമപരമായി സാധൂകരിക്കാവുന്ന ഒരു കാര്യമാണെന്നു എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല. കരാർ അനുസരിച്ചുള്ള ൭൫ ശതമാനം നഷ്ടം നമുക്കു കിട്ടേണ്ടതാണ്. ഇൻഡ്യാ ഗവമ്മെന്റിന്റെ പ്രവിശ്യകളോടുള്ള നയം മാററിയതുകൊണ്ടുമാത്രം ആ കരാറിനു വിലയില്ലാതെവരുമെന്നു എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് സുപ്രീംകോടതിമുഖാന്തിരം ഇതിനു പരിഹാരം ഉണ്ടാക്കാൻ സാധിക്കുമോയെന്നു നോക്കുന്നതിലും തരക്കേടില്ലെന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം. വേണ്ടിവന്നാൽ ഈ ഗവമ്മെന്റ് നടത്തിക്കൊണ്ടുപോകുന്ന ജോലിക്കൂടി അവർ ഏറെറടുത്തുകൊള്ളണം എന്ന ഒരു ശക്തിയായനില സ്വീകരിക്കുന്നതിനുപോലും ഈ ഗവമ്മെന്റ് മടിക്കരുത് എന്നാവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ട് ഞാൻ എന്റെ പ്രസംഗം അവസാനിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

Sri. K. Sivarama Pillai: Sir, a careful reading of the statement placed before me by the hon'ble Finance Minister would show that the food situation has caused, more than anybody else, headache only to the Finance Minister. At the time of the Financial integration, we were given high hopes that this was the best thing, and that 75 per cent of our loss would be met by the Government of India. But much against our expectations and most arbitrarily, they have fixed it at 1½ crores, and yesterday, as if some great boon has been given, the hon'ble Finance Minister said that they have increased it by 50 per cent, that is, to 2·50 crores. But then, Sir, was it really a help done to us? On page five of the statement, in the most unceremonious manner it is stated that on account of the coarse grains being declared as fine rice long after they have been disposed of, this Government would suffer a loss to the tune of 80 lakhs. The loss sustained by the Government on fine rice for the period up to 10th March 1951 is about 80 lakhs. So, after taking away 80 lakhs with one hand they were generous in giving us 75 lakhs. That will show that really the Government of India has done nothing to ease our situation. And this has been made clear some months ago by the Conference of Food Ministers held at Bombay. The matter was being raised in the legislatures and the Ministers met in Bombay and discussed and brought about a uniform policy throughout India. After all, for what have they decided? They have decided for the existing practice in all the State to be continued and nothing more.

Sir, then, as regards procurement I have to say one word. There is absolutely no uniform policy for the whole State regarding procurement price, issue price and regarding control. I heard some hon'ble Member, including the the Finance Minister, saying that we must give a warning to the Government of India. I may calmly say that by these threats the Government of India is not going to be brought round to help us. It is time that we thought that we would not depend upon the Government of India in regard to this matter. We must depend on our own agriculturists and see that we produce our own rice here in ample measure. We are told here that 80 lakhs is the population and that we want six lakhs tons of food grains. The statistics of the Government are clearly wrong. There is no use saying that we produce only 2,75,000 tons. Sir, in one acre of paddy land an illiterate agricultural labourer was able to produce 3½ tons of paddy, double crop. So, it has been shown that from one acre it is

[Sri. K. Sivarama Pillai]

possible to produce 3½ tons of rice. We may calculate the amount of grain that we may produce calculating at that rate.

Sri. A. Thanu Pillai: How many Paras does this 3½ tons come to?

Sri. K. Sivarama Pillai: Nearly 600 paras.

Sri. A. Thanu Pilli: From one acre?

Sri. K. Sivarama Pillai: Yes. Sir, that cultivator was given an award of Rs. 100 from this Government. This shows that if only we take the agriculturists into our confidence, we would be able to produce more grains. If only we abolish the Food Production Board, depend merely on intensive cultivation and give fair prices to the agriculturists and give sufficient manure also, I think, we would to a large extent be able to meet the situation. Then we can produce the paddy required for the state. Sir, The Food Production Board has done nothing to the state. They took up certain areas for intensive cultivation. But those areas were places where paddy cannot be grown. Areas where more paddy could have been grown have been left out from the scheme of intensive cultivation. Manure has also not been supplied at proper times. The price given to the agriculturists is very low, and there is no incentive for them to grow more. The statistics of the Government show that. Sir, the price of paddy was riased to Rs. 2½ per para. Only when I worried the Finance Minister on that matter was the money sent to our place. When the normal price was given, there was no difficulty in procuring the quantity of rice expected. When the price was reduced, the figures went down. The real fact is, if you want to give an incentive to the agriculturists, avoid all schemes put forward by the Food Production Board. They are lengthy schemes, schemes which cannot be worked out in the nearfuture. I am sure that given proper price to the agriculturists, given enough manure for cultivation, you can get more paddy from our state.

Then, a loud cry was raised as regards the system of procurement. Originally it was on the excess basis, so that the officers in the Taluk could demand any amount of paddy. They could demand anything without regard to the household requirements of the cultivator. By this levy system everybody would know the quantity that is to be measured. But it is kept a secret. The people do not know what they have to pay. The Tahsildar issues a notice. Here I may say that the Government have been treating the Thovala Taluk in a step-motherly way. From an area of ten thousand acres the demand is for 6½ lakhs; that is, per acre we must give more than 70 paras. I ask whether they would be able to get more than 10 paras.

Sri. A. Thanu Pillai: Is it per crop or annually?

Sri. K. Sivarama Pillai: Per crop.

Sir, 6½ lakhs paras is their target from ten thousand acres. Already 5½ lakhs of paras have been squeezed out of us. Look at the other places. Because the majority community is there and since they can influence the Government, no procurement is done. As this Government are doing towards us, so the Government of India are acting towards this Government. I would therefore say that it is better that we depend on our own agriculturists in this matter. Give them better price and give then manure. And so far as procurement is concerned, inform beforehand as to what we should pay. You may fix the levy with all reasonable standards. Cultivators would then have the incentive to produce more. At the present moment, their feeling is "Why should we suffer so that others may enjoy the benefit of our suffering?" That is the attitude of the agriculturists in the south. That is what I have to say.

ശ്രീ. ഇട്ടേര അമ്യൂക്കൻ: സർ, ഈ മോഷനെസംബന്ധിച്ചു വലിയ അഭിപ്രായവ്യത്യാസമൊന്നും ഈ സഭയിലില്ല. എങ്കിലും ഇവിടത്തെ ഭക്ഷ്യദൗർലഭ്യത്തെ നേരിടേണ്ടതു് എങ്ങനെയാണെന്നുള്ളതിനെ സംബന്ധിച്ചു് രണ്ടഭിപ്രായങ്ങളുണ്ടു്. കേന്ദ്രഗവർമ്മെൻറിനെ ഭീഷണിപ്പെടുത്തി നമുക്കു കൂടുതൽ അരി മേടിക്കുവാൻ സാധിക്കുമോയെന്നു പരീക്ഷിക്കേണ്ടതു ഒരു മാർഗ്ഗംതന്നെയാണു്. എന്നാൽ മുമ്പു പ്രസംഗിച്ച കുമാരിയുടെ, ആ ചെറുവിപ്ലവകാരിയുടെ, അഭിപ്രായത്തോടു് മുഴുവൻ യോജിക്കുവാൻ എനിക്കു നിവൃത്തിയില്ല. അവരുടെ പ്രസംഗം കേട്ടപ്പോൾ ഈ പ്രസംഗം അവസാനിച്ച ഉടനെ മി. ജോൺ വണ്ടികയറി ഡൽഹിയിൽപോയി നെഹ്രുവിനോടും മുൻഷിയോടും ഒരു യുദ്ധംതന്നെ പ്രഖ്യാപിച്ചാൽ എന്താണു് വരുവാൻ പോകുന്നതെന്നു് തോന്നിപ്പോയി. അതുകൊണ്ടു് പ്രയോജനമൊന്നും ഉണ്ടെന്നു് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. അതു് ഒരു വശമാണു്. ഭീഷണിപ്പെടുത്തി കൂടുതൽ ഭക്ഷ്യസാധനങ്ങൾ കിട്ടുവാൻ സാധിക്കുമോ എന്നു് പരീക്ഷിക്കേണ്ടതു് ഒരു വശം മാത്രമാണു്. എന്നാൽ ഈ കാര്യത്തിൽ മി. ശിവരാമപിള്ള പറഞ്ഞ അഭിപ്രായങ്ങളോടാണു് ഞാൻ കൂടുതൽ യോജിക്കുന്നതു്. വളരെയധികം കഴിവുള്ള കേരളത്തിനു്, പ്രത്യേകിച്ചും തിരുവിതാംകൂർ-കൊച്ചിയ്ക്കു് ഭക്ഷ്യകാര്യത്തിൽ സ്വയംപര്യാപ്തത നേടുവാൻ യാതൊരു പ്രയാസവുമില്ലെന്നു് വിശ്വസിക്കുന്നവനാണു് ഞാൻ. നമ്മുടെ ഭക്ഷ്യോല്പാദനബോർഡിൻെറ ചെയർമാൻ ഇപ്പോൾ രാജിവച്ചു എന്നു കേൾക്കുന്നു. ഞാൻ അതിൽ പ്രതീക്ഷയുള്ള ഒരാളായിരുന്നു. ഈ ഒരു കാര്യത്തിൽ ഞാൻ അദ്ദേഹത്തോടു് പരിപൂർണ്ണമായിട്ടു് യോജിച്ചുമിരിക്കുന്നു.

ശ്രീ. സി. വി. ഇയ്യു: അദ്ദേഹം രാജിവച്ചു എന്നു പത്രത്തിൽ കാണുവാൻ തുടങ്ങിയിട്ടു് കുറേനാളായിട്ടുണ്ടു്. രാജിവച്ചിട്ടുണ്ടോ ? ദയവായി ബഹുമാനപ്പെട്ട മന്ത്രി അതിനു മറുപടി പറഞ്ഞാൽകൊള്ളാം ? (മറുപടിയില്ല.)

ശ്രീ. ഇട്ടീര അമ്പൂക്കൻ: അങ്ങനെയാണു് കേൾക്കുന്നതു്. അതു് വാസ്തവമാണെങ്കിൽ. ഷേക്സ്പിയറിൻെറ ആൻറണിക്ലിയോപ്പാട്രേ എന്ന നാടകത്തിലെ അവസാനംപോലെ അദ്ദേഹത്തിൻെറ അവസാനം നന്നായി എന്നുമാത്രമേ ഞാൻ പറയുന്നുള്ളൂ.

ശ്രീ. കളത്തിൽ വേലായുധൻ നായർ: ഒരു കാര്യത്തിൽ അദ്ദേഹത്തോടു യോജിച്ചു എന്നു പറഞ്ഞതു് രാജിവച്ചു എന്ന കാര്യത്തിലാണോ ?

ശ്രീ. ഇട്ടീര അമ്യൂക്കൻ: അതേ. രാജ്യത്തിനുവേണ്ടി അദ്ദേഹത്തിനു ചെയ്യുവാനുള്ള സേവനം അദ്ദേഹം അവസാനം ചെയ്തുവെന്നാണു് ഞാൻ പറയുന്നതു്. ഇവിടെ കൃഷിക്കാരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചാൽ കൂടുതൽ നെല്ലു ഉണ്ടാക്കുവാൻ സാധിക്കുമോ അഥവാ ഗവർമ്മെൻറുതന്നെ ഈ ചുമതല ഏറ്റെടുത്താൽ കൂടുതൽ നെല്ലു ഉണ്ടാക്കുവാൻ സാധിക്കുമോ എന്നുള്ളതാണു് പ്രശ്നം. ഗവർമ്മെൻറിനെക്കൊണ്ടു് അതു സാധ്യമല്ലെന്നു തെളിഞ്ഞുകണ്ടിട്ടുണ്ടു്. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ഈ വിഷയത്തിൽ ഗവർമ്മെൻറു് ഒരു പരീക്ഷണം നടത്തുന്നതു് നമ്മുടെ സാമ്പത്തികസ്ഥിതിക്കു അപകടകരമായിരിക്കും. ഗവർമ്മെൻറിനെക്കൊണ്ടു് സാധ്യമല്ലാത്ത നിലയ്ക്കു പിന്നീടു് അതിനു കർഷകരെ ആശ്രയിക്കുകയേ തരമുള്ളൂ. കർഷകരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കേണ്ടതു് എങ്ങനെയാണു് എന്ന ചോദ്യം നിലകൊള്ളുന്നു. രണ്ടുമൂന്നു കൊല്ലമായി കൊച്ചിയിൽ കൃഷിക്കാരിൽനിന്നു എടുത്തുവരുന്ന നെല്ലിനു് കണക്കുണ്ടു്. ഓരോ കൃഷിക്കാരനും ഇത്രയിത്ര നെല്ലു കൊടുത്തിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിനും ഓരോരുത്തർക്കും ഇത്ര ഏക്കർ നിലം ഉണ്ടെന്നുള്ളതിനും ഗവർമ്മെ

[Sri Ittiera Ambooken]

ന്റിന് കണക്കുണ്ട്. തിരുവിതാംകൂർ വിഭാഗത്തു അങ്ങനെ കണക്കില്ലെങ്കിൽ അതുണ്ടാക്കുവാൻ പ്രയാസമില്ല. അങ്ങനെയൊരു കൃത്യനിരക്കു നിശ്ചയിച്ച് അതു ഓരോ കൃഷിക്കാരനും പാട്ടം അളക്കുന്നതുപോലെ ഓരോ താലൂക്കിലേയും ഡിപ്പോകളിൽ അളക്കുവാൻ ഏർപ്പാടുചെയ്താൽ ഇന്നു കിട്ടുന്നതിൽ കൂടുതൽ നെല്ല് ഗവമ്മെന്റിലേയ്ക്കു കിട്ടിക്കൊള്ളും. ഗവമ്മെന്റിലേയ്ക്കു കൊടുത്തു ബാക്കിയുള്ള നെല്ല് കൃഷിക്കാർക്കു ഇഷ്ടംപോലെ വില്ക്കുവാൻ വിട്ടുകൊടുക്കണം. വാസ്തവത്തിൽ ഇന്നു കൃഷിക്കാർക്ക് ശരിയായ വില കിട്ടാത്തതുകൊണ്ടാണ് ഈ രാജ്യത്ത് നെല്ല് കൂടുതൽ ഉണ്ടാക്കാത്തത്. കൃഷിക്കാരത്രയും അവരുടെ സർവ്വകഴിവുകളും പണം സമ്പാദിക്കുന്ന മാർഗ്ഗങ്ങളിലേയ്ക്കു ഉപയോഗിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്.

ശ്രീ. എ. കെ. പാച്ചുപിള്ള: യഥേഷ്ടം വില്ക്കുന്നതിനു വിട്ടുകൊടുക്കണം എന്നു പറയുന്നത് വിലയ്ക്കു ക്രമീകരണമില്ലാതെ അവർക്കു ഇഷ്ടമുള്ള വിലയ്ക്കു വില്ക്കാം എന്ന അർത്ഥത്തിലാണോ?

ശ്രീ. ഇട്ടീര അമ്പൂക്കൻ: അവർക്കു ഇഷ്ടമുള്ള സ്ഥലത്തുകൊണ്ടുപോയി ഇഷ്ടമുള്ള വിലക്കു വില്ക്കുവാൻ അനുവാദം കൊടുക്കണമെന്നാണ് ഞാൻ പറയുന്നത്. അതിൽ അഭിപ്രായവ്യത്യാസം ഉണ്ടായിരിക്കാം. അതിന്റെ ഫലം എന്തായിരിക്കും എന്നു നാം നോക്കണം. കൃഷിക്കാരന്റെ ഇഷ്ടംപോലെ വില്ക്കുവാൻ അനുവാദം കൊടുത്താൽ അവൻ പെട്ടെന്നു വില കൂട്ടും. പക്ഷേ അതു് അധികകാലം നില്ക്കുകയില്ല. കൂടുതൽ ശ്രദ്ധ കൃഷിക്കാർ നെൽകൃഷിയിൽ ചെലുത്തും. കൃഷിക്കാർ ആദായം കണക്കാക്കി പ്രവർത്തിക്കുന്നവരല്ലെന്ന് പറയുന്നത് വെറുതേയാണ്. നെൽകൃഷിയിലും മററുള്ള മണിക്രാപ്പിനോടൊപ്പം ആദായമുണ്ടാകുമെന്ന് വന്നാൽ തീർച്ചയായും രണ്ടോ മൂന്നോ കൊല്ലത്തിനകത്തു ഇവിടെയുള്ള ഓരോ ഇഞ്ചു സ്ഥലത്തും നെൽകൃഷിയുള്ളതായിട്ടു നമുക്കു കാണ്മാൻ കഴിയും. അങ്ങനെ ഉല്പാദനം വർദ്ധിക്കുമ്പോൾ പെട്ടെന്നു മൂന്നു രൂപയോ നാലു രൂപയോ നെല്ലിന് വിലയാകുന്നതു നിലനില്ക്കുകയില്ല. അങ്ങനെയായാൽ റേഷൻപീടികയുടെ തൊട്ടരികിൽ ഒന്നാംക്ലാസ്സ് അരി വില്ക്കുന്നതായി നമുക്കു കാണുവാൻ കഴിയും. അപ്പോൾ റേഷൻപീടികയിൽ ഇന്നു കാണുന്ന തിക്കും തിരക്കും കുറഞ്ഞുവരും. ഇന്ന് റേഷൻകാർഡു തന്നെ ബ്ലാക്കുമാർക്കററു ചെയ്യുന്നുണ്ട്. പത്താളുകളുള്ള വീട്ടുകാർ ഇരുപതു ആളുകൾക്കു കാർഡ് എഴുതിവാങ്ങി കൂടുതൽ ഉള്ള അരി പാട്ടത്തിനു കൊടുത്തിരിക്കുന്നതുപോലെ വല്ല പീടികക്കാർക്കും മററും കൊടുത്തിരിക്കുകയാണ്. നല്ല അരി കിട്ടുമെന്നു വരുമ്പോൾ ഈ ഏർപ്പാടുകളൊക്കെ നിന്നുപോകുന്നതാണ്. റേഷൻ പീടികയിലെ തിരക്കും കുറയും. ഗവമ്മെന്റ് എടുത്തിട്ടുള്ള ഈ ഭാരം തീർച്ചയായും അവസാനിപ്പിക്കുന്നതിന് ഇതു ഒന്നാംതരം ഒരു മാർഗ്ഗവുമാകും. ഇതു് ധൈര്യമായിട്ടു പ്രവർത്തിക്കുവാൻ ഈ ഗവമ്മെന്റിനെക്കൊണ്ട് സാധിക്കുമെന്നു പ്രതീക്ഷ ഉണ്ടായിട്ടു പറയുന്നതല്ല. സർവ്വാളുകളേയും പ്രീണിപ്പിച്ചു ഒരു വാസവദത്ത ഗവമ്മെന്റുപോലെ രാജ്യം ഭരിക്കുവാനിരിക്കുന്ന ഈ ഗവമ്മെന്റിന് ഇങ്ങനെയുള്ള കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുവാൻ സാധ്യമല്ല. ഇവിടെ സോഷ്യലിസ്ററു പാർട്ടി ഭരിച്ചാലും ഏതു പാർട്ടി ഭരിച്ചാലും ഇങ്ങനെയുള്ള നടപടി എടുക്കാത്ത കാലംവരെ ഈ രാജ്യത്തെ ഭക്ഷ്യപ്രശ്നം പരിഹരിക്കുവാൻ പോകുന്നില്ല.

ശ്രീ. ജി. ചന്ദ്രശേഖരപിള്ള: സർ, വാസവദത്ത ഗവമ്മെന്റ് എന്നു പറയുന്നത് പാർലമെന്ററിയാണോ?

മിസ്റ്റർ സ്പീക്കർ: അങ്ങിനെ ഉപമിച്ചതിൽ അന്തർഭവിച്ചിരിക്കാവുന്ന ആക്ഷേപസൂചന ഹൗസിന്റെ ശ്രദ്ധയിൽപെടുത്തി എന്തെങ്കിലും നടപടിക്കു വിഷയമാക്കത്തക്കതാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

ശ്രീ. ഇട്ടീര അമ്പൂക്കൻ: ഏതൊരു പാർട്ടി അധികാരത്തിൽ വന്നാലും ഈ ഡൽഹിയിലെ മേധാവികളെ നോക്കി ഭിക്ഷപ്പാത്രവുമായി നിലകൊള്ളേണ്ട നില മാററുവാൻ സാധ്യമല്ല. നമുക്കു് നിലങ്ങളും നെല്ലും ധാരാളമുണ്ടു്. നെൽകൃഷിക്കു പററിയ സാധ്യതകളും ധാരാളം ഉണ്ടു്. നാം സമൃദ്ധിയുടെ മദ്ധ്യത്തിലെ പട്ടിണിക്കാരാണു്. സമൃദ്ധിയുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ ഇന്നു് ദാരിദ്ര്യം, പട്ടിണി വാസ്തവത്തിൽ അതൊരു വിരോധാഭാസമാണു്. ഇതിൽ മുൻകൈ എടുത്തു പ്രവർത്തിക്കുവാനുള്ള മാർഗ്ഗമാണു് ഗവണ്മെൻറിന്റെ ഈ ലവി സിസ്റ്റം എന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. ഗവണ്മെൻറിലേയ്ക്കു കൊടുത്തു ബാക്കിയുള്ള നെല്ലു കൃഷിക്കാരനു യഥേഷ്ടം എവിടെയെങ്കിലും 'കൊണ്ടുപോകാൻ അനുവദിച്ചിട്ടുള്ളതു്' വാസ്തവത്തിൽ ഈ തത്വത്തെ വച്ചുകൊണ്ടാണു്. കൊണ്ടുപോകാൻ അനുവദിച്ചാൽ അവർ അതു എവിടെയെങ്കിലും കൊണ്ടുപോയി വിററുകൊള്ളുമെന്നു ഈ ലവി സിസ്റ്റം ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ളവർക്കു പരിപൂർണ്ണമായിട്ടു അറിയാം. എന്തിനു കൃഷിക്കാരെ ഗവണ്മെൻറു് കള്ളന്മാരാക്കുന്നു? നെല്ലു കൊണ്ടുപോകുവാൻ അനുവദിച്ചിട്ടു അവർ അതും കരിഞ്ചന്ത ചെയ്താൽ ഈ ഗവണ്മെൻറു് സമ്മതിക്കുകയില്ലാ എന്നു പറയുന്നതു കഷ്ടമാണു്. വാസ്തവത്തിൽ കരിഞ്ചന്തയുണ്ടു്. അതിനെ ഇല്ലാതാക്കുവാൻ ഒരു ഗവണ്മെൻറിനും സാദ്ധ്യമല്ല. കൃഷിക്കാർക്കു കൊടുക്കുന്ന വിലയും അവർക്കു ഗുണം കിട്ടുന്ന, വലിയ ആദായം വരുന്ന, ഇനങ്ങളിലേക്കു അവർ അതു് ഉപയോഗിക്കുകയുള്ളൂ. അങ്ങനെയുള്ള ഒരവസ്ഥ ഇവിടെ നിലനില്ക്കുന്ന കാലത്തോളം ഈ പ്രശ്നത്തിനു് യാതൊരു പരിഹാരവും ഉണ്ടാകുവാൻ പോകുന്നില്ല.

ശ്രീ. സി. ഡി. പ്രസാദു്: ലവി സിസ്റ്റം മണിക്രാപ്പിനെ സഹായിക്കുമോ?

ശ്രീ. ഇട്ടീര അമ്പൂക്കൻ: ആ ചോദ്യത്തിൽ ഒരു കഴമ്പും ഇല്ല. അതുകൊണ്ടു് മറുപടി പറയണമെന്നു് വിചാരിക്കുന്നില്ല. ഈ രാജ്യത്തെ എല്ലാഭാഗത്തുമുള്ള കൃഷിക്കാർ തൃപ്തിയില്ലാത്തവരായിട്ടാണു് കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നതു്. നിലത്തിൽ പോയി അവിടെ വെയിൽകൊണ്ടു് കഷ്ടപ്പാടു സഹിച്ചു് കൃഷി ചെയ്യുവാൻ ഇന്നു് ആരും ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല. രാവിലെ പാടത്തുപോയി കൃഷിചെയ്തു, വെയിലും, മഴയും മററും സഹിച്ചു് കൃഷി ചെയ്തു, വൈകുന്നേരം വീട്ടിൽ വരുമ്പോൾ അവനു ഭക്ഷണത്തിനു കിട്ടുന്നതു കുറെ റേഷൻ പച്ചരിയാണു്. അതും ഭക്ഷിക്കുവാൻ കൊള്ളാത്ത പച്ചരി, പൊടിയരി ഇതാണു് കിട്ടുന്നതു്. കൃഷിയിൽ ഏർപ്പെടുന്ന ജോലിക്കാർക്കു് നല്ല ആഹാരം കൊടുത്തില്ലെങ്കിൽ ജോലിക്കു ആളുകളെ കിട്ടാതാകുന്നതാണു്. ഇന്നു് അധികവും കൃഷി നടത്തുന്നതു് വാസ്തവത്തിൽ കൃഷി ചെയ്താൽ നല്ല അരിയുടെ വെള്ളം കുടിക്കാം എന്ന ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടിയാണു്. ആ ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടി പങ്കിനും വാരത്തിനും മററും കൃഷിനടത്തുന്നവരാണു് ഇവിടെ നെല്ലധികമുണ്ടാക്കുന്നതു്. വലിയ കൃഷിക്കാർ നെല്ലധികമുണ്ടാക്കുന്നില്ല. അതുംകൂടി ഗവണ്മെൻറു് നോക്കണം. നിർബന്ധിച്ചു നെല്ലുണ്ടാക്കുവാനും നിർബന്ധിച്ചു് കൃഷി ചെയ്യിക്കുവാനും ശക്തിയുള്ള ഗവണ്മെണ്ടാണെങ്കിൽ അതിനു് ഏർപ്പെട്ടാൽ തരക്കേടില്ല. അതൊക്കെ ഈ ഗവണ്മെണ്ടിനെക്കൊണ്ടു് സാദ്ധ്യമല്ല. ഇനി വേറൊരു കാര്യം പറയുവാനുള്ളതു് ഇന്നത്തെ പരിതസ്ഥിതിയിൽ, ഈ അനിശ്ചിതാവസ്ഥയിൽ, ഒന്നുകിൽ കൃഷിക്കാരേയുംനിലമുടമസ്ഥന്മാരേയും ഗവണ്മെൻറു് വിശ്വസിക്കുക. അല്ലെങ്കിൽ അതെല്ലാം ഗവ

[Sri Ittiera Ambookan]

മെൻറ് ഏറെറടുത്തു ഇന്നത്തെ ഭൂമി വിതരണസമ്പ്രദായംതന്നെ ഇല്ലാതാക്കി റഷ്യയിലെപ്പോലെ ഒരു സമ്പ്രദായം നടപ്പാക്കുക. ഇതു രണ്ടുമല്ലാത്തമാർഗ്ഗം ഗവമെൻറ് സ്വീകരിക്കുന്നതു ക്രമേണ ഈ രാജ്യത്തെ ജനങ്ങളെ ഇഞ്ചിഞ്ചായിട്ടു പട്ടിണിയിട്ടു കൊല്ലുകയായിരിക്കും. അതു് ഏതുവിധത്തിലാണു് വേണ്ടതു് എന്നുള്ളതാണു് വാസ്തവത്തിൽ ഈ ഗവമെൻറിൻേറയും ഇൻഡ്യാഗവമെൻറിൻേറയും മുമ്പിൽ നില്ക്കുന്ന ചോദ്യചിഹ്നം. അതിനുവേണ്ടി റഷ്യയെപിൻതുടരുമോ മററു രാജ്യങ്ങളെ പിൻതുടരണമോ എന്നുള്ളതാണു് ചോദ്യചിഹ്നം. അതു് വരുന്നതുവരെ പന്ത്രണ്ടു ഔൺസു് റേഷൻ നമുക്കു കിട്ടണമെങ്കിൽ ഈരാജ്യത്തെ കൃഷിക്കാരെ വിശ്വസിക്കണമെന്നു് ശ്രീ. ശിവരാമപിള്ള പറഞ്ഞ അഭിപ്രായത്തെ ഞാൻ പിൻതാങ്ങുന്നു. ഡൽഹി അധികാരികളുമായിട്ടു അതിനുവേണ്ടി ഒരു വാക്‌സമരം നടത്തിയാലും വേണമെങ്കിൽ മുൻഷിയോടു് ഒരു യുദ്ധംതന്നെ നടത്തിയാലും തരക്കേടില്ല. ഇവിടത്തെ ഭക്ഷ്യോല്പാദന ബോർഡു് ചെയർമാനെപ്പററി പറഞ്ഞ അഭിപ്രായംതന്നെയാണു് ഭക്ഷ്യമന്ത്രി ബഹു. മുൻഷിയെപ്പററിയും എനിക്കു് പറയുവാനുള്ളതു്.

Mr. Speaker : That aspersion should be withdrawn.

Sri. Ittiera Ambooken : I withdraw it, Sir.

തിരുവിതാംകൂർ-കൊച്ചി സംസ്ഥാനത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഭക്ഷ്യസാധനങ്ങൾ കൊടുക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ വളരെ ദാക്ഷിണ്യമാണു് കാണിക്കുന്നതെന്നു് തിരുമലറാവു പറയുകയുണ്ടായി. കുരുമുളകിൻെറ ഡ്യൂട്ടി, ഈ രാജ്യത്തുനിന്നു കൊണ്ടുപോകുന്നതു്, നമുക്കു തന്നാൽ മതി. ഈ രാജ്യത്തുനിന്നുള്ള സാധനങ്ങളുടെ ഡ്യൂട്ടി വടക്കേ ഇൻഡ്യയിലുള്ളവർക്കു മാത്രം തിന്നുവാനുള്ളതല്ല. അതിൻെറ ഡ്യൂട്ടിയും മററുംകൊണ്ടു വക സാധനങ്ങൾ ഈ രാജ്യത്തു വേലചെയ്യുണ്ടാക്കുന്നവനു കിട്ടുവാൻ വേണ്ടിയുള്ളതാണു്. അതുകൊണ്ടു് ധനകാര്യമന്ത്രി സ്നേഹിതന്മാരുടെകൂടെ, അവർ പോയി കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, അടുത്ത പ്ലെയിനിൽതന്നെ ഡൽഹിയിൽപോയി ഈ കാര്യത്തിൽ മുൻഷിയോടു് വാക്‌സമരമോ യുദ്ധം പ്രഖ്യാപിച്ചോ വരുന്നതു് നന്നായിരിക്കും.

<u>ശ്രീ. ഇ. ഗോപാലകൃഷ്ണമേനോൻ:</u> സർ, സംസ്ഥാനത്തെ ജനങ്ങൾക്കു ആവശ്യമായ ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ നൽകുക എന്ന പ്രാഥമിക കാര്യത്തിൽപോലും ഈ ഗവമെൻറ് തികച്ചും പരാജയമാണു് അടഞ്ഞിട്ടുള്ളതു്. ഒരു മനുഷ്യനു ജീവിക്കണമെങ്കിൽ ശരാശരി 16 ഔൺസ് അരിയെങ്കിലും ദിവസേന ആവശ്യമാണെന്നു വിദഗ്ദ്ധന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ ഇന്നത്തെ കോൺഗ്രസ്സു് ഗവമെൻറിനു് ഈ അളവിൻെറ പകുതിയെങ്കിലും കൃത്യമായി എല്ലാവർക്കും നല്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലായെന്നാണു് പരമാർത്ഥം. ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾക്കു ക്ഷാമംവന്നതോടുകൂടി ഗവമെൻറു കൂട്ടരിനിർമ്മാണ പരിശ്രമത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണു്. സർ, ഈ കാര്യം പറയുമ്പോൾതന്നെ എനിക്കു മറെറാരു കാര്യം ഓർമ്മയിൽ വരുന്നു. കപ്പലണ്ടിപ്പിണ്ണാക്കിൽ അല്ലെങ്കിൽ നിലക്കടലപ്പിണ്ണാക്കിൽ പോഷകാംശം ധാരാളം ഉണ്ടെന്നും അതു മനുഷ്യരുടെ ഭക്ഷണസാധനമായി ഉപയോഗിക്കുന്നതിൽ ദോഷമില്ലെന്നും മററും ഒരു പ്രസ്താവന തിരു-കൊച്ചിന്യൂസിൽ കാണുകയുണ്ടായി. സർ, അതുവായിച്ചപ്പോൾ അടുത്തഭാവിയിൽ ഈഗവമെൻറിൽനിന്നും വിതരണംനടത്തുന്നഭക്ഷ്യസാധനങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഈ നിലക്കടല പിണ്ണാക്കു കൂടി ഉൾപ്പെടുത്തുമോയെന്നു എനിക്കൊരു ഭയമുണ്ടായി. ഏതായാലും ഈ ഗവമെൻറു ഇന്നത്തെ റേഷൻ വിതരണം

ഈ നിലയിൽ എത്രനാൾ തുടർന്നു കൊണ്ടുപോകുമെന്നു നാട്ടുകാർക്കുതന്നെ സംശയമുള്ള ഒരു സംഗതിയാണ്. ഏതു നിമിഷത്തിലും ഇതു വിട്ടെറിഞ്ഞിട്ടു ഞങ്ങളെക്കൊണ്ടു ഇതൊന്നും കഴിയുകയില്ലെന്ന് ഈ ഗവമ്മെൻറും കേന്ദ്രഗവർമ്മെൻറും കൂടിച്ചേർന്നു പറയുകയില്ലേ എന്നുംകൂടി സംശയിക്കുന്നു. സ്വയം സമ്പൂർണ്ണത നേടാൻവേണ്ടി ഗവമ്മെൻറ നടത്തിയ പരിശ്രമങ്ങളുടെ കാര്യമാണ് ഈ അവസരത്തിൽ ഓർമ്മവരുന്നതു്. ൧൯൫൧ കഴിഞ്ഞാൽ ഭക്ഷ്യധാന്യങ്ങൾ യാതൊന്നുംതന്നെ വെളിയിൽനിന്നും ഇറക്കുമതി ചെയ്യുകയില്ലെന്നും അതുകൊണ്ടു ഇൻഡ്യക്കു ഭക്ഷ്യകാര്യത്തിൽ സ്വയം പര്യാപ്തതനേടണമെന്നുമാണ് പണ്ഡിററ് ജവഹർലാൽ മുതൽ ടി. കെ. നാരായണപിള്ളവരെയുള്ള മന്ത്രിമാർ പ്രസ്താവിച്ചതു്. സർ, അതിൻെറ ഫലം എന്തായി? റോഡു അരികിൽ മന്ത്രിമാർ ചില ചെടികൾ കുഴിച്ചിടുകയും അവയുടെ ഫോട്ടോകൾ പത്രത്തിൽ പ്രസിദ്ധംചെയ്യുന്നതും കഴിച്ചാൽ ഈ സ്വയംസമ്പൂർണ്ണതാപരിശ്രമത്തിൻെറ ഫലം വട്ടപ്പൂജ്യമാണ്. ഇത്തരം കാര്യങ്ങൾക്കു പരസ്യമിനത്തിൽതന്നെ ധാരാളം പണം വിനിയോഗിച്ചുവെന്നല്ലാതെ യഥാർത്ഥത്തിൽ ഒരു ഫലവുമുണ്ടായിട്ടില്ല. കോൺഗ്രസ് സക്കാറിനു്, ഈ സ്റ്റേററിൽ മാത്രമല്ല ഇൻഡ്യക്കു ഒട്ടാകെതന്നെ ശരിയായ ഒരു ഭൂനയം ഇല്ല. ഭക്ഷ്യോല്പാദനകാര്യത്തിൽ അടിസ്ഥാനഘടകമായ ഈ നാട്ടിലെ കൃഷിക്കാരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പറയുകയാണെങ്കിൽ ഗവർമ്മെൻറിൻെറ ഭീഷണിയിലും ജന്മിമാരുടേയും മുതലാളിമാരുടേയും പീഡനത്തിലും ചൂഷണത്തിലും നിന്നു ഉൽഭവിക്കുന്ന നൈരാശ്യത്തോടെയാണ് അവർ കൃഷിപ്രവർത്തനം നടത്തുന്നതു്. ഈ നിലയിൽ തൃപ്തികരമായവിധത്തിൽ കർഷകരെക്കൊണ്ടു ഉല്പാദനം വർദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. കർഷകരോടു ഈ ഗവമ്മെൻറിനു യാതൊരു നയമോ അനുഭാവമോ ഉണ്ടെന്നു വിചാരിക്കാൻ ന്യായമില്ല. ജന്മിത്വത്തിൻെറ ഉരുക്കുമുഷ്ടിയിൽനിന്നു കൃഷിക്കാരനെ വിമോചിപ്പിക്കാത്ത കാലത്തോളം ഇവിടുത്തെ സ്വയം സമ്പൂർണ്ണത വെറും കടലാസിൽ മാത്രമായിരിക്കും. എന്നാൽ സാമ്രാജ്യത്വനാടുവാഴിത്തവൻകിടമുതലാളിത്ത കൂട്ടുകെട്ടിൽനിന്നു ജനിച്ച ഈ ഗവമ്മെൻറ ജന്മിമാക്കും വൻകിടമുതലാളിമാക്കും എതിരായി യാതൊന്നും ചെയ്യുമെന്നു കരുതിക്കൂടാ. സർ, ഇന്നു റഷ്യ, ചൈന മുതലായ രാജ്യങ്ങളിൽ ഭക്ഷ്യോല്പാദനം സംബന്ധിച്ചു നിശ്ചിതമായ ഒരു പ്ലാനും പദ്ധതിയും ഉണ്ടു്. ഈ പദ്ധതി ൧൦൦ ശതമാനവും വിജയപ്രദമായിട്ടുണ്ടെന്നു ലോകം സമ്മതിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. അവരുടെ എതിരാളികൾപോലും ഇക്കാര്യത്തിൽ അവരെ നിഷ്കളങ്കം സ്തുതിക്കുകയാണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. അവരുടെ ഈ വിജയത്തിൻെറ അടിസ്ഥാനം അവക്കു ശാശ്വതമായ ഒരു ഭൂനയം ഉണ്ടു് എന്നതാണ്. ചൈനയിൽനിന്നും ഭക്ഷ്യധാന്യങ്ങൾ ഇൻഡ്യക്കു അയച്ചുകൊടുക്കാമെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു് അവർ ഇതിനകംതന്നെ സ്വയം സമ്പൂർണ്ണത നേടുക മാത്രമല്ല ആവശ്യത്തിൽ കൂടുതലും ഉല്പാദിപ്പിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയെന്നതുകൊണ്ടാണ്. സർ, ചൈനയിൽ കർഷകരുടെ താൽപര്യത്തെ തുരങ്കംവെയ്ക്കുവാൻ നോക്കുന്ന ജന്മിമാരെ മരണശിക്ഷയ്ക്കു വിധിക്കുമ്പോൾ ഇവിടെ ജന്മിത്വത്തിനെതിരായി പടപൊരുതിയ കർഷകരെയാണ് തൂക്കിലേററുന്നതു്. ഈ വ്യത്യാസമാണ് വിപ്ലവം വിജയിച്ചു് ഒരു കൊല്ലം കഴിയുന്നതിനുമുമ്പു ചൈനക്കു സ്വന്തമായ ആവശ്യത്തിനു വേണ്ടതിൽ കൂടുതൽ ഉല്പാദിപ്പിച്ചു ഇൻഡ്യയെപോലുള്ള കമ്മിരാജ്യങ്ങളിലേയ്ക്കു കയററിഅയക്കാൻ കഴിയുമ്പോൾ സ്വാതന്ത്ര്യംനേടി ൯ കൊല്ലം കഴിഞ്ഞുവെന്നു പറയപ്പെടുന്ന ഇൻഡ്യാ കൂടുതൽകൂടുതൽ ക്ഷാമത്തിലേക്കു നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനു കാരണം. ഇൻഡ്യക്കു ഭക്ഷണകാര്യത്തിൽ സ്വയം പര്യാപ്തത ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടു ജനസംഖ്യ വർദ്ധിക്കാതെ

[Sri. E. Gapalakrishna Menon]

യിരിക്കാൻ നിയമം ഉണ്ടാക്കേണ്ടതാണെന്ന ഇന്നലെ ഒരു മാന്യസ്നേഹിതൻ പ്രസ്താവിക്കുകയുണ്ടായി. ഇന്ന് അതേ വിഷയത്തെപ്പററി സംസാരിച്ചുകൊണ്ടു ഇൻഡ്യയേയും റഷ്യയേയും താരതമ്യപ്പെടുത്തി ശ്രീമതി ആനിജോസഫ് ആ വാദങ്ങളെ ന്യായീകരിക്കുകയുണ്ടായി. ഉല്പാദനത്തെ സംബന്ധിച്ചു പറയുകയാണെങ്കിൽ സർ, ഇൻഡ്യയിൽ ഒരു ഏക്കറിൽ ശരാശരി ൧൫൦ റാത്തലും അമേരിക്കയിൽ ൨൪൦൦-ം, ജപ്പാനിൽ ൨൬൦൦-ം, ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ൧൪൦൦-ം, റഷ്യയിൽ എത്രയോ കൂടുതലും റാത്തൽവീതമാണ് വിളയിക്കുന്നതു്. അനെങ്ങനോക്കുമ്പോൾ ആഹാരസാധനം ഇൻഡ്യയെ അപേക്ഷിച്ചു ൩-ം, ൪-ം ഇരട്ടി അന്യരാജ്യങ്ങളിൽ വിളയിച്ചു എടുക്കുന്നുവെന്നു കാണാൻകഴിയും. എന്നാൽ ഇൻഡ്യയിലെ കൃഷി ഇത്ര മോശപ്പെട്ടുവന്നതു കൃഷിയെസംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വേണ്ടവിധത്തിലുള്ള താല്പര്യം പ്രദർശിപ്പിക്കാത്തതുകൊണ്ടാണ്. ആത്മാർത്ഥതയോടും രാജ്യസ്നേഹത്തോടുംകൂടി കൃഷിചെയ്യാനുള്ള ഒരു അന്തരീക്ഷം കർഷകനു ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കാത്തതുകൊണ്ടാണ്. അതു ചെയ്യുകയാണെങ്കിൽ ൩൭ കോടി ജനങ്ങൾക്കല്ലാ ൪൦ കോടി ജനങ്ങൾക്കുതന്നെ ആവശ്യമുള്ള ആഹാരസാധനങ്ങൾ ഇഡ്യയിൽ ഉല്പാദിപ്പിക്കുവാൻ യാതൊരു വിഷമവും ഉണ്ടാകുകയില്ല. ചൈനയിലേതുപോലുള്ള ജനാധിപത്യപരമായ ഒരു ഭൂ ഉടമസമ്പ്രദായം നടപ്പിൽവരുത്തുവാൻ ഈ ഗവമ്മെൻറ തയാറുണ്ടോ എന്നതു മാത്രമാണ് ചോദ്യം. നെല്ലെടുപ്പിന്റെ കാര്യത്തിലും ജന്മികളേയും കാർഷികമുതലാളിമാരെയും പ്രീണിപ്പിക്കുന്ന നയംതന്നെയാണ് ഗവമ്മെണ്ടു കൈക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്. ഇപ്പോഴത്തെ ലവി സമ്പ്രദായംതന്നെ അതിനുള്ള ഒരു അടവാണ്. കുട്ടനാട്ടിലെയും നാഞ്ചിനാട്ടിലേയും വൻപിച്ച ഭൂ ഉടമസ്ഥന്മാരെ സഹായിക്കുകയെന്ന ഉദ്ദേശമാണ് ഗവമ്മെൻറിന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ ഈ പദ്ധതിയുടെ പിന്നിലുള്ളതു്. യഥാർത്ഥത്തിൽ നെല്ലെടുപ്പു വിജയിക്കണമെങ്കിൽ കർഷകന്റെ സ്വന്തമാവശ്യത്തിനും കൃഷിക്കുള്ള ആവശ്യത്തിനും നീക്കി ബാക്കിയുള്ള നെല്ലുമുഴവനും ഗവമ്മെൻറ എടുക്കാൻ തയാറാകണം. അതുചെയ്യാൻ ഈ ഗവമ്മെൻറ ഒരുക്കമില്ല എന്നതാണ് പരമാർത്ഥം. ഭക്ഷ്യകാര്യത്തിൽ ഈ ഗവമ്മെൻറിന്റെ ഇൻഡ്യാഗവമ്മെൻറമായുള്ള ഇടപാടിന്റെ പരിതാപകരമായ നിലയെക്കുറിച്ചു ഞാൻ മുൻപൊരവസരത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചതാണ്. അതേ അഭിപ്രായംതന്നെ പല ബഹുമാനപ്പെട്ട മെമ്പർമാരും ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കുകയുണ്ടായി. ഇൻഡ്യാഗവമ്മെൻറിന്റെ ഭക്ഷണവകുപ്പിന്റെ പ്രവൎത്തനം തികച്ചും ജനദ്രോഹപരമാണെന്നു പറയാതെ തരമില്ല. ഇൻഡ്യയുടെ ആത്മാഭിമാനത്തെപ്പോലും ക്ഷതപ്പെടുത്തുമാറു കുറച്ചു ധാന്യത്തിനുവേണ്ടി ഇൻഡ്യാഗവമ്മെൻറ ഭിക്ഷപാത്രവുമായി അമേരിക്കൻ സാമ്രാജ്യത്വത്തിന്റെ മുൻപിൽ തലകുനിച്ചുകൊണ്ടു നില്ക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നതു്. ഹൃദയശൂന്യരായ അമേരിക്കൻ മുതലാളിമാരാകട്ടെ ഇൻഡ്യയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം അവരുടെ കാൽക്കൽ അടിയറവയ്ക്കാതെ ഒരുമണിധാന്യംപോലും തരികയില്ലായെന്ന പിടിവാശിയിൽ നിൽക്കുകയുംചെയ്യുന്നു.

സർ, ഇൻഡ്യയെസംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അമേരിക്ക ഇങ്ങനെയൊരു നില സ്വീകരിക്കുകയാണെങ്കിൽ

Mr. Speaker: The Justice or otherwise of the dealings between the Government of India and foreign Government does not legitimately come within the purview of the jurisdiction of this House. The member is expected to be more courteous in his referrences about other Governments.

ശ്രീ. ഇ. ഗോപാലകൃഷ്ണമേനോൻ: റഷ്യയും ചൈനയും മനുഷ്യസ്നേഹത്തിന്റെ പേരിൽ നമുക്ക അരി തരാമെന്നു തുടർച്ചയായി പറഞ്ഞിട്ടും അതു വാങ്ങുന്നകാര്യത്തിൽ—

Mr. Speaker. The member is presisting in irrelevant and objectionable references. He may stop.

Sri. A. P. Udayabhanu: Sir, I am glad that there is uniformity of opinion in this House on this issue namely, that of getting more subsidy for us from the Centre. Today we are facing a tremendous crisis in this contry. If we are not going to get food subsidy as has been expected from the Centre, we will not be able to set spart any amount for nation-building activities in Travancore-Cochin state. Today we have to spend a lot on food and its production. Something like 7 crores is the expenditure on food that we have to incur. Worked out in terms of the total income of our state, it comes well nigh to 40 per cent. The debate in the last session of the Parliament of India and the statements by the Prime Minister and Food Minister had raised high hopes in our hearts. The Prime Minister of India was saying in one of his speeches that if there is any deficit in food or scarcity of food in any area of the Indian Union, the entire state will share that scarcity or deficit, and that shortage will be uniform throughout the Indian union. As against that statement, what is the actual situation today in Travancore-Cochin. In Travancore-Cochin, our repuirement of food is something over 9 lakhs tons and we are producing over 2 lakhs tons and the Government of India give us somewhere near 3 lakhs tons. These statitics show that there is a deficit of one third of our food requirements. Let us compare what the province of Madras gets. The deficit there is something like 10 per cent and the Government of India is helping them with more food and more subsidy. I ask, is this the way of sharing the food deficit equally. I think it is not. I do not think that there is any uniform policy adopted by Government of India in the matter of helping the states. I am of the view that a state must be helped in food deficit according to the objective conditons obtaining in that part of the country. The Central Govenment must see to it that the policy adopted by them is uniformly made applicable to all states. In other words they should see that the per capita consumption on food is the same throughout the Indian Union. They have told us that their policy is to make India a self-sufficient unit in the matter of food. I ask, is it possible for them if a different policy is pursued as between state and state. Now, if we are called upon to spend all the revenue collected by this Government, how can our Government be able to pay for irrigation scheme, power schemes, etc., and thus try to make this a self-sufficient unit so far as food is concerned. I ask, how can we ever become self-sufficient in food if we are not allowed to pursue our irrigation schemes and other schemes that are aimed at attaining self-sufficiency in the matter of food production in Travancore-Cochin ? So long as we have to surrender a good amount from our revenues to the centre, we have to stand up to the Government of India and say that we must be helped generously by them. In Travancore-Cochin the most thickly populated part is the coastal area which does not produce sufficient food and people of that area do not get enough. They are however engaged in producing more fish. Let us take the high lands of Travancore-Cochin.

The House rose for lunch at 1 p.m. and reassembled at 2 p.m. with Mr. Speaker in the chair.

Sri. A. P. Udayabhanu: I was referring to the coastal area stretching from Cape Comorin to Cheruthuruthi. The people there are engaged in weaving coir mats and spinning coir yarn which bring dollars to the coffers of the Government of India. Should not they be fed and fed at reasonable prices. Then let us take the people

[Sri. A. P. Udayabhanu]

in the highlands. There the people are engaged in producing tea, coffee, cardamom, riubber, lemon grass oil etc. All these are things which earn dollar for the Government of India. They are not producing food but they are earning dollar. Should not they be fed? and fed at reasonable price? That must be considered by the Government of India. Should these people be switched on to the production of food or should they be allowed to produce commercial products which will bring dollar to the centre and ultimate prosperity to the country.

Then, Sir, as far as our State is concerned, we are not asking for any differential treatment. We are only saying that the Government of India should pursue a policy which will see that every citizen in the Union will get rice at the same price; which will see that ultimately every citizen gets the same quantity of nourishmnt. That is the policy which the Government of India should pursue. They should not pursue a policy by which Travancore will be left with a great deficit, and Madras and Hyderabad with a lesser deficit and the United Provinces and Madhya Bharat with surpluses. That would not be an equitable policy. I may say that the Food Ministers' Conference at Bombay was something of a fiasco. The decision there was that every province should be allowed to take its own course. It did not envisage a uniform policy for the whole of India. And I do not know how for the case for this State was pressed. I feel we have not effectively pressed our case. If we had, the Government of India would not have treated us like this. Now, Sir, we have been woed by the Government of India with sweet words but in the end, we have been starved and strangled by them. That is very unfair.

What would be the ultimate result of this? What would be the reaction of all this upon the people of this State ? The people of our State are a highly cultured people. They are a people with a highly sensitive political conscience. What would be the reaction on them? When they find that they have very little food and even that they can purchase only for a very high price, what would be their reaction? This will let loose tendencies which will be very unpalatable to us and to the Government of India. Therefore the political repercussion of this matter is also a very grave matter which the Government of India will have to bear in mind. We know that Madras was suffering only a small deficit; yet what a tremendous voice they were raising in the country? What a tremendous agitation there was in the Assembly and Parliament. Their need was but small yet they raised their voice so high that ultimately the Government of India were forced to send thousands of tons oi food to Madras. And the Madras State is now able to issue rice at a very much lower price than we do here. That again is a matter which the Government of India have to bear in mind. In Madras, they have the Dravidakazhakam and other political agittrations. That is probably why the Centre wanted to appease them. Such fissipaeous tendencies will arise here in this State also if we are treated in such a step-mothrly way, with such scant courtesy. If the State is left to starvation such fissiparous tendencies, such centrifugal tendencies will arise here also. That will certainly not be to our liking nor to the liking of the Government of India. Therefore the political repercussion is not something which can be viewed lightly. The Government of India say they are pursuing a uniform policy. Then why not they ask the Madras State to raise the issue price of rice as they have asked the Travancore-Cochin Government? They have not asked the Madras State, the Mysore State, the Hyderabad State or the Bombay Province to do so? Why? If they had done so, there would have been no need for them to give these States subsidies. Then they would have been able to help us without any strain on their purse. I think that would have been the best way to deal with the situation. We

are aware of the great strain on the Government of India. They have spent nearly 80 crores of rupees on food this past year. The budget estimate for the next year is 150 crores. But, Sir, we have spent nearly 1·25 crores ourselves last year and we will be called upon to spend something like three to four crores this year. And our income is only somewhere about 14 crores. It is true, that the Government of India is spending about 100 per cent, more this coming year. But we are called upon to spend something like 400 per cent. We cannot afford to do that. This State cannot survive that. This State would not be able to go on as a unit if she is called upon to bear such a tremendous burden. Under this weight she will be crushed. So if this State is to survive, this burden must be taken off her. This is a consideration not only for us, but one which must engage the anxious consideration of the Government of India.

Our ultimate aim must be to get freedom from foreign food. For that we must be self-sufficient. That must be our ultimate goal. This treatment of the Government of India is rather a challenge to us. They are treating us like beggars, although we have every right to demand equal treatment with other states. But if we are to be self-sufficient, the present system cannot help. There must be a revolution in our dietary habits. Otherwise, it is definite that we cannot achieve self-sufficiency. In every country population is growing. And in every country where the productivity of the land has remained stationary the tendency has been to take to tubers. And the National Planning Committee has also recommended that. We must try to produce more starch per acre by taking to tubers instead of to grain. That will serve to make our diet more balanced too. When I say that we must take to tubers, I do not mean that we should do so at the sacrifice of our health. Agriculture must be wedded to the health of the people. But in certain respects, tubers are much better than cereals. Scientists say that they contain more minerals than cereals. I think we will be able to achieve self-sufficiency if we take to intensive cultivation of tapioca. That must be our ultimate goal. Unless we are able to achieve self-sufficiency we will not be able to set apart more money for the nation-building activities. If we are going to spend every pie that we have for raising our food, what will be our future? Therefore we have to bring about a change in our food habits. That has been done in England and in several other countries under the stress and strain of war. It is now our turn to do so. We have to do that, or we have to starve. We must take this challenge of the Government of India. For that we have to change our food habits. That is highly necessary. We can take to tapioca and other tubers. That is what Mahatma Gandhi meant when he said that the people of Travancore and Cochin will not have to starve even if food grains were to be scarce.

Sri. A. Thanu Pillai. Is there any tapioca produced here that is not consumed here?

Sri. A. P. Udayabhanu. May be. But when we talk about food, we talk as though rice is the only article of food. We are leaving the poor people to take tapioca. Instead of this, tapioca must become a respectable article of food. I say that our legislators, our Ministers, our officers our educated classes our public men must set an example in this matter. We must be content with one rice meal, and take to yams and tapioca. If that is so, there will be a gain. And we must do enough propaganda to bring about this change. So my submission is that our immediate demand is that the Government of India gives is enough subsidy and treats us on a par and with the states and ultimate and selfs-ufficing in food.

In conclusion, I must say that there has been unanimity of opinion on this one point at least, that the Government of India has been treating us with scand courtesy. We have forgotten our differences. This is a matter in which we must appreciate the very noble attitude taken by the opposition leaders.

ശ്രീ. തയ്യു കുഞ്ഞിത്തൊമ്മൻ: അസാധാരണവും ആപൽക്കരവും ആയ കാര്യങ്ങൾ ആവിർഭവിക്കുമ്പോൾ അവയെ തരണംചെയ്യാൻ അസാധാരണവും അടിയന്തിരവും ആയ നടപടികൾ സ്വീകരിക്കേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമായിവരും. അങ്ങനെ ഉള്ള ഒരു ഘട്ടത്തിലാണു് നമ്മുടെ രാജ്യം ഇന്നു് എത്തിച്ചേർന്നിരിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ ഏതു കാര്യവും ഏതവസ്ഥയിലും തുടങ്ങുന്നതിനുമുമ്പു് വിവേകപൂർവ്വമായി ചിന്തിച്ചു് കഴിയുന്നതും കണക്കുകൾകൊണ്ടു് കാര്യങ്ങൾ നിർണ്ണയിച്ചു പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതു് അത്യാവശ്യംതന്നെയാണു്. അല്ലാതെ ഏതെങ്കിലും ഒരു കാര്യം സാഹസത്തോടുകൂടി മറെറാന്നുമാലോചിക്കാതെ പ്രവർത്തിക്കുകയാണെങ്കിൽ എല്ലായ്പോഴും ഗുണത്തെക്കാൾ ദോഷമാണു് ചെയ്യുന്നതു്. ചിന്താപൂർവ്വകമായ പ്രവർത്തനങ്ങൾ, കണക്കുകൾകൊണ്ടു് നിർണ്ണയിച്ചിട്ടുള്ള നടപടികൾ, ഇവയാണു് എപ്പോഴും ശ്രേയസ്കരവും ഗുണകരവുമായി പരിണമിക്കാൻ ഇടയുള്ളതു്. അല്ലാത്തതെല്ലാം ആപൽക്കരമായിത്തന്നെയിരിക്കും. എടുത്തു ചാടുന്നതു് എപ്പോഴും അബദ്ധമായിരിക്കും.

നമ്മുടെ ഭക്ഷ്യക്ഷാമം പരിഹരിക്കുന്നതിനുള്ള യത്നങ്ങൾ ഏറക്കുറെ ആ വിധത്തിലാണു് പരിണമിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഭക്ഷണക്ഷാമം പരിഹരിക്കാമെന്നും എത്ര ആഹാരസാധനങ്ങൾ വേണമെങ്കിലും ഇവിടെ ഉണ്ടാക്കാമെന്നും ചില സ്നേഹിതന്മാർ ഇവിടെ പറയുകയുണ്ടായി. ഓരോ രാജ്യത്തിന്റെയും ഭൂപ്രകൃതിയും കാലാവസ്ഥയും നോക്കുമ്പോൾ ചിലകാര്യങ്ങളിൽ സന്തോഷകരവും മററു ചില കാര്യങ്ങളിൽ സന്താപകരവും ആയ വസ്തുതകളായിരിക്കും ഉണ്ടാകുന്നതെന്നു തെളിഞ്ഞുകാണുന്നുണ്ടു്. അതായതു് ഒരു രാജ്യത്തിനും എല്ലാകാര്യങ്ങളിലും സ്വയം പര്യാപ്തത ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു കാണാം. അതിനു കാരണം ഓരോ രാജ്യത്തിലെയും ഭൂസ്ഥിതിയും കാലാവസ്ഥയുമാണെന്നും നമുക്കു് മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയും. യൂറോപ്പിലുള്ള പലരാജ്യങ്ങളിലും മനുഷ്യരുടെ വസ്ത്രധാരണത്തിനു ആവശ്യമായ സാധനങ്ങൾ പുറത്തുനിന്നുമാണു് കൊണ്ടുവരുന്നതു്. പഞ്ഞി, റബ്ബർ, മുതലായ സാധനങ്ങൾ വെളിയിൽനിന്നുമാണു് അവർ വരുത്തുന്നതു്. ഗോതമ്പും, മുന്തിരിയും ആപ്പിളും മററും അവിടെ ധാരാളമായി ഉണ്ടാകുന്നുണ്ടെങ്കിലും പഞ്ഞി മുതലായ സാധനങ്ങൾ അവിടെ ഉണ്ടാകുന്നില്ല. ഇംഗ്ലണ്ടു്, ഫ്രാൻസ്, മുതലായ രാജ്യങ്ങളിൽ ആവശ്യത്തിനുള്ള പല സാധനങ്ങൾക്കും അന്യരാജ്യങ്ങളെ ആശ്രയിക്കേണ്ടിവരുന്നുണ്ടു്. അതാണു് ഓരോ രാജ്യത്തിനും സന്താപകരവും സന്തോഷകരവുമായ വസ്തുതകൾ ഉണ്ടെന്നു് തെളിയുന്നതു്. ഈ നിലയിൽ നോക്കുമ്പോൾ നമുക്കു ഭക്ഷ്യസ്വയം പര്യാപ്തത പ്രാപിക്കാൻ ഒരിക്കലും സാദ്ധ്യമല്ല. എന്നാൽ ഒരു പരിമിതിയിൽ ദോഷകരമല്ലാത്ത വിധത്തിൽ ആഹാരസാധനങ്ങൾ വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ കഴിയും. വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ കഴിയുമെന്നല്ലാതെ സ്വയം പര്യാപ്തത നേടാൻ തീർച്ചയായും സാദ്ധ്യമല്ല. കണക്കുകൾകൊണ്ടു അതു് വ്യക്തമാണു്. നമുക്കിവിടെ കൊച്ചിയും തിരുവിതാംകൂറും ചേർത്തു ൭½ ലക്ഷത്തോളം ഏക്കർ നിലങ്ങളാണുള്ളതു്. ആറ ലക്ഷത്തോളം ഏക്കർസ്ഥലത്തു് കപ്പകൃഷിചെയ്യുന്നുണ്ടു്. ഇങ്ങനെ പതിമൂന്നര ലക്ഷത്തോളം ഏക്കർ സ്ഥലത്താണു് കപ്പയും നെല്ലുമായി കൃഷിചെയ്യുന്നതു്. ബാക്കി ൨൦ ലക്ഷം ഏക്കറോളം കൃഷിസ്ഥലങ്ങൾ കൂടിയുണ്ടു്. ആ സ്ഥലങ്ങളിലാണു് നമ്മുടെ രാജ്യത്തെ സമ്പത്തിന്റെ അസ്ഥിവാരമായി നിലകൊള്ളുന്ന കാർഷികോല്പന്നങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതു്. തെങ്ങിൻതോട്ടം, റബ്ബർതോട്ടം, കുരുമുളകുതോട്ടം, ഇവയെല്ലാമാണു് നമ്മുടെ ഐശ്വര്യത്തിന്റെ അസ്ഥിവാരമായി നിലകൊള്ളുന്നതു്. അവയേയും കൂടി നിലമാക്കിയാണോ സ്വയം പര്യാപ്തത സമ്പാദിക്കാൻപോകുന്നതു്. അതുംകൂടി വളരെ വിഷമിച്ചു നിലമാക്കിയെന്നു

തന്നെ ഇരിക്കട്ടെ. എന്നാലും ആഹാരസാധനത്തിൻെറ ദുർഭിക്ഷിത നീങ്ങുകയില്ല. ഈ സ്ഥലങ്ങളിൽ തന്നെ വലിയൊരുഭാഗം ചേന, ചേമ്പ്, കാച്ചിൽ, മാവ്, പ്ലാവ്, മുതലായ ആഹാരസാധനങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്ന വൃക്ഷലതാദികൾ വളരുന്ന പ്രദേശങ്ങളാണ്. അതുംകഴിച്ചു ബാക്കിയുള്ളതാണ് തെങ്ങിൻതോട്ടങ്ങൾ. രാജ്യത്തിൻെറ അരേ-അരക്കാൽ പങ്ക് സ്ഥലങ്ങളും ആഹാരസാധനങ്ങൾ ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നതിനായി ഇപ്പോൾതന്നെ ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് സ്വയം പര്യാപ്തത ഉണ്ടാക്കാമെന്നു പറയുന്നത് വെറും ദിവാസ്വപ്നമാണ്. ചിലർ പറയുന്നു വിതരണം ശരിയായി നടത്തി ഈ കുഴപ്പം പരിഹരിക്കാമെന്ന്. അതും മിഥ്യാബോധമാണ്. ഉല്പാദനത്തിൻെറ കുറവ്, വിതരണം വൈശിഷ്ട്യമാക്കി പരിഹരിക്കാമെന്നു പറയുന്നത് എന്തു അബദ്ധമാണ്. എങ്ങനെയൊക്കെ പങ്കിട്ടാലും കുറവുകുറവായിട്ടേ കിടക്കുകയുള്ളു. ഇനി ഭൂമി പങ്കിടാമെന്നുവച്ചാൽതന്നെയും ൪൦ സെൻറിനു താഴെയേ ഒരാൾക്ക് കിട്ടുകയുള്ളു. ൪൦ സെൻറിൽ കൃഷിചെയ്താൽ ഭക്ഷ്യസാധനമൊന്നും വർദ്ധിക്കാൻ പോകുന്നില്ല. വസ്തുസ്ഥിതികൾ നോക്കേണ്ടതല്ലേ നമ്മുടെ പ്രധാന കർത്തവ്യം. ആളിന് ൧൨ ഏക്കർ കിട്ടുന്ന റഷ്യയിലേയും ൧൦൦-ം, ൧൫൦-ം ഏക്കർ കിട്ടുന്ന ക്യാനഡായിലേയും ആസ്ട്രേലിയായിലേയും അവസ്ഥയല്ല നമുക്കുള്ളതു. ആളോംപ്രതി വീതിച്ചാൽ നാല്പതു സെൻറിനു താഴെയാണ് കൃഷിചെയ്യാൻ കിട്ടുന്നതു. അവിടെ കൃഷിചെയ്യാൻ സാധിക്കുമോയെന്നു നാം ആലോചിക്കണം. മാത്രമല്ല ഒരാൾക്കു ഫലഭൂയിഷ്ഠമായ ഭൂമി കിട്ടുമ്പോൾ മറ്റൊരാൾക്ക് ഫലഭൂയിഷ്ടമല്ലാത്ത ചരൽ ഭൂമിയായിരിക്കും കിട്ടുന്നതു. അങ്ങനെ ഭൂമി തുണ്ടു തുണ്ടാക്കിയാണോ കൃഷി വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ പോകുന്നതെന്ന് അറിയുന്നില്ല. അതു സാഹസമായ ഒരു യത്നവും രാജ്യത്തിനു ആപൽക്കരവുമായിരിക്കും. കണക്കുകൾകൊണ്ട് ഓരോ കാര്യങ്ങളും കഴിയുന്നതും നിർണ്ണയിച്ചുവേണം ഓരോന്നിനും പുറപ്പെടാൻ. ഭൂമിയെല്ലാം കൊത്തിനിരത്തി നിലമാക്കാമെന്നു ചിലർ പറയുന്നു. ഈ രാജ്യത്തെ ക്ഷാമത്തിൽനിന്നും അല്പമെങ്കിലും രക്ഷിക്കുന്നതു കപ്പയാണ്. അങ്ങനെയുള്ള കപ്പകൃഷിക്ക് ഒരൗൺസ് വളംപോലും കൃഷി ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറ കൊടുക്കുന്നില്ല. വളമിട്ടു കൃഷിചെയ്താൽ ഇപ്പോൾ ഒരു റാത്തൽ കപ്പ കിട്ടുന്നിടത്തു രണ്ടുറാത്തൽ കിട്ടും. നെല്ലിന് വളമിട്ടാൽ ൧൦ വിളയുന്നിടത്തു പതിനാലോ പതിനഞ്ചോ വിളയുമായിരിക്കും. എന്നാൽ കപ്പ പത്തുവിളയുന്നിടത്തു ൨൦ ഉണ്ടാകും. പെട്ടെന്നുതന്നെ നമുക്കു അതു വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ കഴിയും. അടിയന്തിര നടപടികൾ എടുക്കണമെന്നു മാത്രമേയുള്ളു. അതാണ് ഭരണത്തിൻെറ യോഗ്യത. സന്ദർഭോചിതമായി ഭരിക്കണം. നമ്മുടെ രാജ്യത്തിൻെറ മൂന്നിലൊന്നു ഭാഗം റിസർവ് വനമായി വച്ചിരിക്കുന്നു. ഇത്രത്തോളം റിസർവ്വനം വച്ചിരിക്കുന്നതു എന്തിനാണെന്നു മനസ്സിലാകുന്നില്ല. മലയുടെ ഉച്ചിയിൽ മഹാരണ്യത്തിൻെറ മദ്ധ്യത്തിൽ സ്ഥലംകൊടുത്താൽ അവിടെ ജനങ്ങൾ പോയി കൃഷിചെയ്യുമോ? കൃഷിചെയ്താൽതന്നെ അവിടെ ആഹാരസാധനങ്ങൾ ഉണ്ടാകുമോ? ധനവാന്മാർ മണിക്രാപ്പിനായി ആ സ്ഥലം ഉപയോഗിക്കും. റിസർവ്വിൽനിന്നു ഒരു മൂന്നുനാലു മൈൽസ്ഥലം എടുത്തു അവിടെയുള്ള തടികൾ ലേലം ചെയ്തുകൊടുക്കണം. മലബാറിൽനിന്നും മററും ആളുകൾ വന്നു നല്ലതുകകു ലേലം പിടിച്ചുകൊള്ളും. ഇപ്പോൾ പഴയ രീതിയിലുള്ള ഏർപ്പാടുകളാണ് നടക്കുന്നതു. ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറും അവരുടെ കൺട്രാക്ടറന്മാരും മററുമാണ് ഇപ്പോൾ തടി എടുക്കുന്നതു. ലേലമിട്ടാൽ ഉടനെതന്നെ തടിമാററിക്കൊണ്ടുപോയില്ലെങ്കിൽ തടിക്കു അവകാശമില്ലെന്നും നേരത്തെതന്നെ ലേലം പിടിക്കുന്നവരെ അറിയിക്കണം. അങ്ങനെ തടിയെല്ലാം മാററി ഒരു മൂ

[Sri. Thariath Kunjithomman]

ന്നാലു ലക്ഷം ഏക്കർ സ്ഥലം കപ്പക്കൃഷിക്കും കൂടി പാർപ്പിനുമായി കൊടുക്കണം. ഒരു നാലോ അഞ്ചോ ഏക്കർ വീതം ഒരാളിനു കൊടുത്താൽമതി. അങ്ങനെ ഒരു നാലുലക്ഷം ഏക്കർ സ്ഥലം കൊടുത്താൻ പത്തുലക്ഷം ഏക്കർ നിലത്തിൽ കിട്ടുന്നതിനെക്കാൾ കൂടുതൽ ആഹാരസാധനങ്ങൾ കിട്ടും. കപ്പയിൽ വിററാമിൻ ഇല്ലെന്നു ചിലർ പറഞ്ഞേക്കും. അരിയിൽ സ്റ്റാർച്ചാണല്ലോ കൂടുതലായുള്ളതു്. അതുകൊണ്ടു് ചീരയോ പയററിലയോ മററെന്തെങ്കിലും സസ്യമോ ചേർത്താണു് ചോറുണ്ണുന്നതു്. അതുപോലെ കപ്പപ്പുഴുക്കോടുകൂടിയും എന്തെങ്കിലും ചേർത്തേ ഉപയോഗിക്കുകയുള്ളു. നാലഞ്ചു കൊല്ലമായി കപ്പയാണല്ലോ ഇവിടത്തെ പ്രധാനഭക്ഷ്യസാധനം. അതുകൊണ്ടു് ജനങ്ങളുടെ കായികശക്തിക്കോ ആരോഗ്യത്തിനോ യാതൊരു കുറവും വന്നിട്ടില്ലെന്നുള്ളതു് പ്രത്യക്ഷമാണു്. ഒരേക്കർ നിലത്തിൽനിന്നു കിട്ടുന്നതിനേക്കാൾ ഇരട്ടിയെങ്കിലും കപ്പകൃഷിയിൽനിന്നും കിട്ടുമെന്നു കൃഷിഡിപ്പാർട്ടുമെൻറു കണക്കുകളിൽനിന്നു വ്യക്തമായി കാണാൻ കഴിയും. ഒരു കർഷകനെന്ന നിലയിൽ അതു ശരിയാണെന്നു ഞാൻ ഖണ്ഡിച്ചു പറയുന്നു. ഒരു മൂന്നു നാലു ലക്ഷം ഏക്കർ സ്ഥലം അതിനായി കൊടുക്കണം. ഒരു നാലഞ്ചു ലക്ഷം രൂപാ തടിവിലയായിത്തന്നെ കിട്ടും. ആഹാരസാധനം ഇപ്പോഴത്തേതിൻെറ ഇരട്ടിയായി വർദ്ധിക്കുകയും ചെയ്യും. അല്ലാതെ ഉല്പാദനത്തിലുള്ള കുറവു് വിതരണ രീതികൊണ്ടു് പരിഹരിക്കാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. അതുപോലെതന്നെ ഗവമെൻറു എത്ര പണം ചിലവാക്കിയാലും ഭൂപ്രകൃതിയേയും കാലാവസ്ഥയേയും മാററാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. ഇതെല്ലാം വേണം നാം ചിന്തിക്കുവാൻ. നമ്മുടെ കരഭൂമിയെ അവഗണിച്ചാൽ നമ്മുടെ നില അപകടത്തിലാകും. അവിടെയുള്ള ഉല്പന്നങ്ങളാണു് നാല്പതും അമ്പതുംകോടി രൂപായ്ക്കു് വെളിയിൽ നിന്നുവരുത്തുന്നതു്. ആ സ്ഥലമെല്ലാം കൂടി ഉപയോഗിച്ചാൽ ആഹാരസാധനം വർദ്ധിപ്പിക്കാമെന്നു പറയാനെളുപ്പമുണ്ടു്. അതു ആപൽകരമാണു്. എവിടെയെങ്കിലും എന്തെങ്കിലുമുണ്ടെങ്കിൽ അതിനെ കണ്ണുമടച്ചു പകർത്താൻ പുറപ്പെടുന്നതു് സാഹസത്തിൻെറ ലക്ഷ്യമായിരിക്കും. അപ്രകാരം പ്രവർത്തിക്കുന്നതു് ജനക്ഷേമത്തെ ലാക്കാക്കുന്ന ഗവമെൻറിനു യോജിച്ചതല്ല. വിവേകപൂർവ്വം കാര്യങ്ങളെപ്പററി ചിന്തിച്ചിട്ടുവേണം ഓരോന്നിലേക്കും പുറപ്പെടാൻ. രാജ്യത്തു ആറിലൊന്നു റിസർവ് ഇടണമെന്നാണു് ഇൻഡ്യാഗവമെൻറു പറയുന്നതു്. മററുള്ളിടത്തെ പത്തേക്കറിനു തുല്യമാണു് ഇവിടത്തെ ഒരേക്കർ. ഇവിടത്തെ വൃക്ഷങ്ങൾക്കു് കൊഴുപ്പും തഴപ്പും വേണ്ടുവോളമുണ്ടു്. ഇവിടെ പിന്നെ എന്തിനാണു് ഇത്രയും റിസർവ്വ് ഇട്ടിരിക്കുന്നതു്. ചെറിയ തടികളെ ഗവമെൻറിൽനിന്നും വിലക്കു വാങ്ങുന്നുള്ളു. വിറകാണെങ്കിലും അവനവൻെറ പുരയിടത്തിലുണ്ടു്. മരങ്ങളാണെങ്കിൽ എല്ലാ സ്ഥലത്തും വളരും. തൽക്കാലം ഇതുമാതിരി കൃഷിചെയ്തു പിന്നീടു തെങ്ങും കമുകുമെല്ലാം വച്ചു പിടിപ്പിച്ചു കൊള്ളാം. വനമാവശ്യമാണെങ്കിൽ മരങ്ങൾ വച്ചു പിടിപ്പിച്ചുവനമാക്കിത്തീർക്കുകയും ചെയ്യാം. എല്ലാം കുട്ടികൾക്കുവേണ്ടി ശേഖരിച്ചുവച്ചിട്ടു പ്രായപൂർത്തിയാകുന്നതിനുമുമ്പു് ആ കുട്ടികൾ മരിച്ചുപോയാൽ എന്താണു് ശേഖരിച്ചുവച്ചതുകൊണ്ടുള്ള ഉപയോഗം. ബ്രിട്ടീഷ്കാർ ഭരിച്ചിരുന്ന കാലത്തു നാം പത്തു ലക്ഷം രൂപായാണു് കപ്പം കൊടുത്തിരുന്നതു്. ഇന്നു ൧൦ ലക്ഷംവേണമെങ്കിലും കൊടുക്കാം. അതിൽ കൂടുതൽ തരാൻ സാദ്ധ്യമല്ലെന്നു തീർത്തുപറയണം. നാം അദ്ധ്വാനിക്കുന്ന പണമെല്ലാം കൊണ്ടുപോകുന്ന ഗവമെണ്ടിനോടു ശക്തിയായി ന്യായമായി ചെയ്യാനുള്ളതെല്ലാം ചെയ്യണമെന്നു് ആവശ്യപ്പെടണം. അതിനൊരു വെല്ലുവിളിതന്നെ വേണ്ടിവന്നാൽ നന്നായി

തയാറാകണം അല്ലെങ്കിൽ നാം അടിമത്വത്തിലേക്ക് താഴ്ന്നുപോകും. പണമെല്ലാം അവർക്കു കൊടുത്തിട്ടു പട്ടിണി കിടക്കുന്നതു് അടിമത്വത്തിന്റെ സ്വഭാവമല്ലേ. ഇതിനെക്കാൾ ഭേദം മദ്രാസിനോടുകൂടി ചേരുകയാണ്. ഒരു വിശാലമായ സ്ഥലത്തിരുന്നു നമുക്കു കാര്യങ്ങൾ പറയാം. വിശാലമായ ഒരു ഹാളിൽ നമ്മുടെ കാര്യങ്ങൾ പറഞ്ഞു നമ്മുടെ വിഷമങ്ങളെ തരണം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗം നമുക്കു നേടാൻ കഴിയും. അതുകൊണ്ടു് മദ്രാസിലേക്ക് ലയിക്കാൻ അനുവദിക്കണം. അതുമല്ലെങ്കിൽ നമ്മുടെ അനവധി കോടിക്കണക്കിനുള്ള രൂപാ കൊണ്ടുപോകുന്നതു ഒരു പത്തുകൊല്ലത്തേക്കു നിറുത്തിവയ്ക്കാൻ ആവശ്യപ്പെടണം. അങ്ങനെ പറയുകയും അതു സമ്മതിക്കുകയും ചെയ്യില്ലെങ്കിൽ ഞങ്ങൾക്കു ഈ രാജ്യത്തെ ഭരണത്തിൽ ഉത്തരവാദിത്വമില്ലെന്നു പറഞ്ഞു മന്ത്രിമാർ അവരുടെ സ്ഥാനം കയ്യൊഴിയേണ്ടതാണ്. അതിനുള്ള പൗരുഷവും ഉറച്ചനിലയും മന്ത്രിസഭ കൈക്കൊള്ളണം. ധീരമായ ഒരു നില മന്ത്രിസഭ ഈ വിഷയത്തിൽ കൈക്കൊള്ളണമെന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് ഞാൻ അവസാനിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

__ശ്രീ. എ. കെ. പാച്ചുപിള്ള :__ സർ, ഈ രാജ്യത്തെ അഭിമുഖീകരിച്ചിരിക്കുന്ന പല വിഷമപ്രശ്നങ്ങളും ഉണ്ടു്. അതിൽ ഏററവും തീപിടിക്കുന്ന ഒരു പ്രശ്നം ഇന്നത്തെ ഭക്ഷ്യപ്രശ്നമാണ്. ൧൯൪൩-ൽ ആണ് ഇൻഡ്യാമുഴുവൻ റേഷൻ ആരംഭിച്ചതു്. ൧൯൪൪ ഏപ്രിൽ ഒന്നാം തീയതിമുതൽ ആണ് പ്രൊവിൻസുകൾക്ക് കേന്ദ്രത്തിൽനിന്നും സബ്സിഡി കൊടുത്തു് ധനസഹായം ചെയ്യുന്നതിനു തുടങ്ങിയതു്. അതിനുശേഷമാണ് ൧൯൪൯ ഒക്ടോബർ ഒന്നാം തീയതി തിരുവിതാംകൂർ കൊച്ചി സംസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് ആദ്യമായി ൫൦ ശതമാനം സബ്സിഡി അനുവദിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഈ ൫൦ ശതമാനം സബ്സിഡി കിട്ടുന്നതിനുതന്നെ വളരെ ധീരമായിട്ടു പോരാട്ടം നടത്തിയിട്ടുണ്ടെന്നാണ് ഞാൻ അറിയുന്നതു്. മനസ്സില്ലാത്ത ഹസ്തങ്ങളിൽനിന്നും അതു കിട്ടുന്നതിനായി വളരെ ന്യായവാദങ്ങൾ ചെയ്തും വിരോചിതമായി ഒരു സമരംതന്നെ ചെയ്യേണ്ടതായിവന്നു. അതിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ് അവർ ൫൦ ശതമാനം അനുവദിച്ചുതന്നതു്. അതിനുശേഷം ൧൯൫൦ മാർച്ച് ൩൧-ാം തീയതി വരെ ഈ ൫൦ ശതമാനം കണക്കനുസരിച്ചു ധനസഹായം തന്നിരുന്നതായി അറിയാൻ കഴിഞ്ഞു. എന്നാൽ ൧൯൫൦ ഏപ്രിൽ ൧-ാം തീയതി മുതൽ നമ്മുടെ സാമ്പത്തിക സംയോജന ഉടമ്പടിയുടെ ഫലമായിട്ടാണ് അവർ ആദ്യമായിട്ടു ൨൫ ശതമാനം അനുവദിച്ചുതന്നതു്. അങ്ങിനെയുള്ള സാമ്പത്തിക സംയോജന ഉടമ്പടിക്കരാറിനു മുമ്പാണ് കൃഷ്ണമാചാരികമ്മററിയെ ഏല്പ്പെടുത്തിയതു്. ആ കമ്മററി സമർപ്പിച്ചതായ റിപ്പോർട്ടുകളിൽ പ്രധാനമായ ചില ഭാഗങ്ങൾ അടങ്ങിയിട്ടുണ്ടു്. അതിൽ ഇന്നത്തെ വാദപ്രതിവാദത്തിനു സംഗതമായിരിക്കുന്ന ചില ഭാഗങ്ങളിലേയ്ക്കു് ഈ സഭയുടെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിക്കണമെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. "Except in certain necessary financial adjustments no compensation as such should be paid for any assets passing to the Centre as a result of the integration of the federal finances of the States with those of the rest of India. No question of compensation arises in connection with the integration of such federal revenues of the states as customs duties on foreign trade central excise duties income-tax and the like. It is recognised that the integration of all federal revenues of states with those of the Centre will give rise to maladjustments in their financial positions. The remedy for this lies in ascertaining the precise extent of the net over-all dislocation likely to be caused. Then necessary revenue adjustments can be made between the Centre and the States for a transitional period permitted by the union constitution. The Government of India accepted the detailed analysis

[Sri. A. K. Patchu Pillai]

and recommendations of the committee as modified in the light of the discussion with the States".

സർ, ഈ പ്രധാനപ്പെട്ട വ്യവസ്ഥയനുസരിച്ചാണ്, അതിനുശേഷം അവർ പ്രവർത്തിക്കേണ്ടിയിരുന്നത്. അങ്ങിനെ പ്രാധാന്യം അർഹിക്കുന്ന ആ ഉടമ്പടിക്കരാർ ഇൻഡ്യാഗവമ്മെൻറു നിറവേററുന്നുണ്ടോ എന്നാണു നോക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നത്. ഈ ഉടമ്പടികളിൽ സർവ്വപ്രധാനമായി പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഒരു വ്യവസ്ഥ സ്റ്റേററുകളിൽ ഉടമ്പടിയുടെ ഫലമായിട്ടു സാമ്പത്തികസംയോജനംകൊണ്ട് തകരാറുകൾ വരുന്നപക്ഷം ഉടൻ വേണ്ട അന്വേഷണം നടത്തി ഈ സ്റ്റേററുകളുടെ സംരക്ഷണത്തിനുവേണ്ടി സെൻട്രലിൽനിന്നും ആവശ്യമുള്ള നടപടികൾ നടത്തിക്കൊള്ളണമെന്നാണ്. ഇതനുസരിച്ച് നമ്മുടെ സാമ്പത്തിക സംവിധാനത്തിനുണ്ടായിരിക്കുന്ന തകരാറുകളെപ്പററി ഇതിനകം ഈ ഗവമ്മെൻറ് കേന്ദ്രഗവമ്മെൻറിനെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിരിക്കുമെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. അങ്ങിനെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതനുസരിച്ച് സെൻട്രൽ ഗവർമ്മെൻറ് എന്തെങ്കിലും അന്വേഷണം നടത്തിയിട്ടുണ്ടോ എന്നു ഞാൻ ചോദിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ ആവശ്യമുള്ള അന്വേഷണം നടത്തിയിരുന്നെങ്കിൽ ഒരു സുപ്രഭാതത്തിൽ, ഇതുവരെ ൧൫ ശതമാനം തന്നുകൊണ്ടിരുന്നത് നിറുത്തിയിട്ട് അതു ഒരുകോടി ഇരുപത്തിയഞ്ചുലക്ഷം രൂപാ ആക്കിയിരിക്കുന്നു എന്നു പറയുന്നതിനു നയമപ്രകാരം കരാറനുസരിച്ചു അവർക്കെന്തവകാശമാണുള്ളതെന്നു നാം നോക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അങ്ങനെ പരിശോധിക്കുന്നപക്ഷം—ഞാൻ സമ്മതിക്കുന്നു, ഇന്നലെ ഇവിടെ വായിച്ച ഒരു ലററർ അനുസരിച്ചു ൧൫ ലക്ഷം രൂപാകൂടി ഈ വർഷത്തേക്കു തരാമെന്ന് അവർ സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്നതായി—നാലുമുതൽ അഞ്ചുകോടിവരെ നമുക്കു കിട്ടേണ്ട ധനസഹായത്തിനുപകരം ഇപ്രകാരം കരാർലംഘനം നടത്തുന്നതിനു—ഒരു പുതിയ വ്യവസ്ഥ അതിൽ ഉൾക്കൊള്ളിക്കുന്നതിനു—ഇൻഡ്യാഗവർമ്മെൻറിനു നിയമപ്രകാരം എന്തവകാശമാണുള്ളത്?

സർ, ഇൻഡ്യൻ ഭരണഘടനയിലെ പ്രധാനമായ ഒന്നുരണ്ടു അദ്ധ്യായങ്ങളിലേയ്ക്കും വ്യാഖ്യാനങ്ങളിലേയ്ക്കും ഈ സഭയുടെ ശ്രദ്ധയെ ഞാൻ ക്ഷണിക്കണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നു.

മൂന്നാം അദ്ധ്യായം പന്ത്രണ്ടാം ഭാഗം 'Property, Contract, Rights, Liabilities, Obligations and Suits' എന്നുള്ള ഭാഗത്തു വ്യക്തമായിട്ട് നമ്മുടെ നില വിശദമാക്കുന്നുണ്ട്. അതിൽ ൨൯൪-ാം വകുപ്പു (ബി) ഭാഗത്തിൽ പറയുന്നതു "All rights, liabilities and obligations of the Government of the Dominion of India and of the Government of each Governor's Province, whether arising out of any contract or otherwise, shall be the rights, liabilities and obligations respectively of the Government of India and the Government of each correspondong State," അതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന തത്വത്തെ മനസ്സിൽ വച്ചുകൊണ്ട് ൨൯൫-ാം വകുപ്പിൻെറ (ബി) ഭാഗത്തിലേയ്ക്കു കടന്നാൽ, അതു രണ്ടുംകൂടി മനസ്സിലാക്കണമെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. അതിൽ പറയുന്നതു, "All rights, liabilities and obligations of the Government of any Indian State corresponding to a State specified in Part B of the First Schedule, whether arising out of any contract or otherwise, shall be the rights, liabilities and obligations of the Government of India, if the purposes for which such rights were acquired or liabilities or obligations were incurred before such commencement will thereafter be purposes of the Government of India relating to any of the matters enumerated in the Union List, subject to any agreement entered nto in that behalf by the Government of India with the Government of that State".

സർ, അതനുസരിച്ചു ൨൯൫-ാം വകുപ്പിലെ (ബി) ഉപവകുപ്പിന്റെ വ്യാപ്തി അനുസരിച്ചു നോക്കുകയാണെങ്കിൽ ഇൻഡ്യാഗവർമ്മെൻറിന്റെ ലയബിലിററീസ് (ബി) സ്റ്റേററുകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്ന നമ്മുടെ സ്റ്റേററിനു ഉള്ള റൈററ്സ് ആണെന്നുകാണാം. അങ്ങിനെ ഒരവകാശവും കടപ്പാടും നമ്മുടെ സ്റ്റേററിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം നമുക്കും ഇൻഡ്യാഗവമ്മെൻറിനുമുണ്ടെന്നു കാണുവാൻ സാധിക്കും. അങ്ങിനെയുള്ള കടപ്പാടും അവകാശവും അവർ ഇപ്പോൾ നിഷേധിക്കുന്നു എന്നു വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ ൩൦൦-ാം വകുപ്പനുസരിച്ചു സുപ്രീം കോടതിയിൽ കേസു കൊടുക്കുന്നതിനധികാരമുണ്ടു്. അതു് ഈ ഭരണഘടന അനുവദിച്ചിട്ടുമുണ്ടു്. അതെന്താണെന്നു പരിശോധിച്ചുനോക്കാത്തതെന്താണു് എന്നാണു് എനിക്കു ഇന്നു ഭരണംനടത്തുന്ന മന്ത്രിസഭയോടു ചോദിക്കുവാനുള്ളതു്. നമുക്കു ന്യായമപ്രകാരം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള അവകാശം ആർബിററിയായി ഒരു ആർഡർ പാസാക്കിക്കൊണ്ടു് ഇപ്രകാരം നിഷേധിച്ചിരിക്കുന്നതു് ചോദ്യംചെയ്തു് അതിനു പരിഹാരം നേടുന്നതിനു് നാം സുപ്രീം കോടതിയിൽ കേസുകൊടുത്തു കിട്ടാവുന്ന അവകാശങ്ങൾ മുഴുവൻ ലഭിക്കുന്നതിനു ശ്രമിക്കേണ്ടതാണു്. അല്ലാതെ ഭിക്ഷാപാത്രവുമായി നാം ഡൽഹിയിലേയ്ക്കു് പോകാതെ നമ്മുടെ അവകാശം അനുവദിച്ചുകിട്ടുന്നതിനുവേണ്ടി ഈ സ്റ്റേററിന്റെ നിലനില്പിന്റേയും പൗരസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെയും പേരിൽ വ്യവഹാരപ്പെടുന്നതിനുള്ള അവകാശം നമുക്കുണ്ടു്. ആ അവകാശം സിദ്ധിക്കുന്നതിനു് യാതൊരു സങ്കോചവും കൂടാതെ ആവശ്യമുള്ള നിയമോപദേശം കൂടി വിദഗ്ദ്ധ നിയമപണ്ഡിതന്മാരുമായി ആലോചിച്ചു് അറിഞ്ഞു വേണ്ട നടപടി നടത്തണമെന്നാണെനിക്കു ഈ മന്ത്രിസഭയോടു പറയുവാനുള്ളതു്.

സർ, ഈ അവസരത്തിൽ ഒന്നുരണ്ടു സംഗതികൾ എന്റെ സ്മൃതിപഥത്തിൽ വരുന്നു. ഇതിനു സദൃശമായ വല്ലതുമുണ്ടോഎന്നു് ഇൻഡ്യാചരിത്രത്തിന്റെ ഏടുകൾ ഞാൻ പരിശോധിച്ചു. ഇൻഡ്യാചരിത്രത്തിൽ നാം പഠിച്ചിട്ടുള്ള ഒന്നുരണ്ടു ഉദാഹരണങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഒന്നു ഞാൻ പറയാം. മൈസൂർ രാജ്യം കൈവശപ്പെടുത്തുന്നതിനു അന്നിരുന്ന മൈസൂർ രാജാവിനെ തോല്പിച്ചു് രാജ്യം പിടിച്ചെടുക്കാൻ പ്രയാസമെന്നുകരുതി ഹൈദർ ആലിഖാൻ രാജാവിന്റെ മന്ത്രി ആയ മുരാരിറാവുവിനെ കണ്ടു് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു. "നിങ്ങൾ എന്നെ ഇപ്പോൾ സഹായിക്കണം. ഏററവും ഓമനയായ ഒരു തത്തമ്മയെ വളർത്തുന്നതുപോലെ ഞാൻ നിങ്ങളോടു പെരുമാറി നിങ്ങളെ നോക്കിക്കൊള്ളാം". എന്നു പറഞ്ഞു് ആ സാധുവിനെ സ്വാധീനപ്പെടുത്തി. ആ സാധു ബ്രാഹ്മണൻ ഈ വാഗ്ദാനം കേട്ടു രാജ്യം കൈവശപ്പെടുത്തുന്നതിനു ഹൈദരാലിഖാനോടു ചേർന്നു എതിർ പ്രവർത്തനം നടത്തി. ഹൈദർ ആലിഖാൻ യുദ്ധം ജയിച്ചു. അങ്ങിനെയിരിക്കുമ്പോൾ ബ്രാഹ്മണൻ അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടു് 'എന്റെ കാര്യം എങ്ങനെ' എന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ ഹൈദരാലിഖാൻ പറഞ്ഞ മറുപടി "എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട തത്തമ്മയെപ്പോലെ നിങ്ങളെ കൂട്ടിലാക്കി പാലും പഴവും എല്ലാം തന്നു വളർത്തുവാനാണു ഞാൻ ഒരുങ്ങുന്നതു്, എന്നായിരുന്നു".

ഇതുപോലെ വളരെ മധുരമായ വർത്തമാനങ്ങൾകൊണ്ടു് മയക്കി റിപ്പോർട്ടിൽ ദയാവായ്പോടുകൂടിയ വാചകങ്ങൾ എഴുതിച്ചേർത്തു് ഈ പ്രമാണത്തിൽ ഒപ്പുവയ്പിച്ചശേഷം അതു പാലിക്കാതിരിക്കുന്നതുപോലെയാണു് ഈ സംഭവം എന്നു് എനിക്കു തോന്നുന്നതു്. ഈ പ്രമാണമനുസരിച്ചു് ഈ സ്റ്റേററിനു് സകലവിധമായ സഹായസഹകരണങ്ങളും ചെയ്തുകൊടുക്കേണ്ട ചുമതല കേന്ദ്രഗവമ്മെ

[Sri. A. K. Patchu Pillai]

ൻറിനുണ്ട്. എന്നിട്ടും അവ യാതൊന്നും ചെയ്യാതെ അവർ വച്ച കെണിയിൽ ഈ സ്റ്റേററിനെ കൊണ്ടു ചെന്നു കെട്ടുകയാണു ചെയ്യുന്നതു്.

ശ്രീ. സി. വി. ഇട്ടൂപ്പ്: ഈ തത്തമ്മയെ കൂട്ടിലിട്ടു വളർത്തുന്നതിനു വല്ല നെൽമണിയോ അരിമണിയോ കൊടുക്കേണ്ടേ? അതിന് ഇവിടെ സാദ്ധ്യമല്ലല്ലോ?

ശ്രീ. എ. കെ. പാച്ചുപിള്ള: സകല സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളും കളഞ്ഞിട്ട് അവർ പറയുന്നതായ വ്യവസ്ഥകളനുസരിച്ച് ഇപ്പോൾ നാം ജീവിച്ചുകൊള്ളണമെന്നുള്ള ഏററവും വിഷമകരമായ ഒരു സന്ധിയിൽ അവർ നമ്മെ എത്തിച്ചിരിക്കുകയാണ്. അതിനുവേണ്ടിയാണ് ഞാൻ ഈ ഉദാഹരണം പറഞ്ഞതു്. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ എനിക്ക് ഒരു സംഗതി ഓർമ്മയിൽവരുന്നു. എൻെറ കുട്ടിക്കാലത്തു പഠിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ പള്ളിക്കൂടത്തിലെ ഒരു കുട്ടി താൻ ഒരു പൊലീസ് ഇൻസ്പെക്ടരുടെ അനുജനാണ് എന്ന അഹങ്കാരത്തോടുകൂടി മററു കുട്ടികളോടു വഴക്കുകൂടുകയും അവരെ ഉപദ്രവിക്കുകയും പതിവായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ ഒരു കുട്ടിയെ ആക്ഷേപിച്ചു. അയാൾ പകരം ചില പ്രഹരങ്ങൾ ഏല്പിച്ചുകൊടുത്തു്. പ്രഹരവും ഏററുകൊണ്ടു് ആ കുട്ടി കമ്പി ആഫീസിലേക്ക് ഓടി ദൂരസ്ഥലത്തു ജോലിയിലിരുന്ന തൻെറ സഹോദരനായ പൊലീസ് ഇൻസ്പെക്ടർക്ക് ഇങ്ങനെ ഒരു കമ്പി അടിച്ചു.

"Received blows—How to proceed?"

ഇതുപോലെയാണ് ഇപ്പോൾ നമുക്കും പററിയിരിക്കുന്നതു്. ഒരു നിമിഷം പോലും ഇനി നമുക്ക് ഭരണം നടത്താൻ സാദ്ധ്യമല്ലെന്നുള്ള ഒരരക്ഷിതാവസ്ഥ വന്നപ്പോൾ വളരെ താമസിച്ചാണെങ്കിലും ഇനി നാം എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടതു് എന്നുള്ളതിനെക്കുറിച്ച് ഒരു തീരുമാനം എടുക്കുന്നതിന് ഇപ്പോൾ ഗവമ്മെൻറ് നമ്മെ സമീപിച്ചിരിക്കയാണ്. കഴിഞ്ഞ ൨൨ മാസമായി ഇപ്പോഴത്തെ മന്ത്രിസഭ ഭരണമേററതിനുശേഷം ഈ സംഗതിയുടെ (ഭക്ഷ്യപ്രശ്നത്തിൻെറ) നാനാവശങ്ങളെപ്പററിയും ചർച്ചചെയ്യുന്നതിനുള്ള ഒരവസരം ഈ സഭയ്ക്കു് ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തിട്ടില്ല. മുമ്പിരുന്ന ഒന്നോ രണ്ടോ മന്ത്രിസഭകളുടെ കാലത്തു ഭക്ഷ്യനിലയെപ്പററി വാദപ്രതിവാദം ചെയ്യുന്നതിന് ഈ സഭക്ക് ഒന്നോ രണ്ടോ സന്ദർഭങ്ങൾ കിട്ടിയിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു് ഞാൻ വിസ്മരിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ അന്നു ഇന്നത്തെപ്പോലെ ഗുരുതരമായ ഒരവസ്ഥ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഭരണം നടത്തുന്ന പാർട്ടിയുടെ പാർട്ടിമീററിംഗുകളിൽപ്പോലും ഈ പ്രശ്നം വാദപ്രതിവാദത്തിന് വിഷയമാക്കിയിട്ടില്ലെന്നാണ് എൻെറ അറിവു്. അതുപോകട്ടെ, ഇപ്പോഴെങ്കിലും ഇതിനൊരവസരം കിട്ടിയതിൽ ഞാൻ സന്തോഷിക്കുന്നു. പുറകോട്ടുനോക്കിയതുകൊണ്ടു് യാതൊരു വിശേഷവുമില്ല. ഇന്ന് ൩൦,൦൦൦ ടൺ അരി ബംഗാളിന് വിശേഷാൽ കൂടുതൽ കൊടുത്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു് അവിടത്തെ ചണം ഉല്പാദനത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയാണെന്നു അറിയുന്നു. പരീക്ഷാർത്ഥം ഇവിടേയും ഒരു ചണംകൃഷി ആരംഭിക്കുകയുണ്ടായി. ഇൻഡ്യാഗവമ്മെൻറിൻെറ സഹായത്തോടുകൂടിയാണ് ആ കൃഷി ഇവിടെ തുടങ്ങിയതു്. ഇവിടെ അതു് വിപുലപ്പെടുത്തുന്നതിന് സാദ്ധ്യതകളുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും അതാരംഭിച്ച മന്ത്രിസഭ പോയതിനുശേഷം അതിനുവേണ്ടി എന്തെങ്കിലും നടപടികൾ എടുത്തിട്ടുണ്ടോ എന്നെനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. പല കണക്കുകളും ഇപ്പോൾ നമ്മുടെ മുമ്പിൽ വച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഈ കണക്കുകൾ വച്ചുകൊണ്ടുനോക്കിയാൽ ഏററവും വിഷമകരമായ പല പ്രശ്നങ്ങളും നമ്മുടെ മുമ്പിൽ പൊങ്ങിവരുന്നുണ്ടെന്നുകാണാം. ൩,൨൮,൦൦൦

ടൺ അരി നമുക്ക് പുറത്തുനിന്നും കിട്ടേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇവിടത്തെ കൃഷിക്കാരിൽനിന്നും എടുത്തുകൊണ്ടിരുന്നതായ ഏതാനും ടൺ അരിയുടെ ചരിത്രംനോക്കിയാൽ ആദ്യത്തെ മന്ത്രിസഭയുടെ കാലത്തു നെല്ലിന് പറയ്ക്ക് രണ്ടര രൂപ വീതം കൊടുക്കുകയും അതു് ശ്രീ. മക്കോസ് ഭക്ഷ്യമന്ത്രിയായിരുന്ന കാലത്തു രണ്ടുരൂപയാക്കുകയും അതിനുശേഷം ശ്രീ. പനമ്പിള്ളി ഗോവിന്ദമേനോൻ ഭക്ഷ്യമന്ത്രിയായിവന്നപ്പോൾ ൨ രൂപ. ൨ അണ. ൬ പൈ. ആക്കുകയും ചെയ്തു എന്നുകാണാവുന്നതാണ്. അതിനുശേഷം ശ്രീ. മാക്കോസ്തന്നെ ഇതുസംബന്ധിച്ചു അടുത്തകാലത്തു് കൂടിയ ഒരു യോഗത്തിൽ നെല്ലിന്റെ വില കൂട്ടണമെന്നു ഒരു പ്രമേയം ഹാജരാക്കിക്കൊണ്ടു്, വിലകൂട്ടിയില്ലെങ്കിൽ അദ്ദേഹംതന്നെ അതിനുവേണ്ടി ഒരു പ്രക്ഷോഭണം നയിക്കുന്നതായിരിക്കും എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അതിനുശേഷം ശ്രീ. മാക്കോസുംകൂടി ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതായ ഉല്പാദകവിഭാഗത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതിനായിട്ടാണ് ഇവിടെ ലെവിസിസ്റ്റം ഏർപ്പെടുത്തിയതു്. ആ സിസ്റ്റത്തിന്റെ അനന്തരഫലങ്ങൾ എന്തായിരിക്കുമെന്നു് അനുഭവിച്ചുതന്നെ അറിയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഒരുകോടി അറുപതുലക്ഷംപറ നെല്ലാണു് തിരു. കൊച്ചി സംസ്ഥാനത്തുനിന്നും കിട്ടുന്നതു്. ഇവിടെനിന്നും രണ്ടു കോടി അറുപതുലക്ഷം പറ നെല്ലെങ്കിലും സംഭരിക്കണമെന്നാണ് ഇൻഡ്യാഗവൺമെൻറ് വാദിക്കുന്നതെന്നു ഫുഡ് അഡ്വൈസർ പറയുകയുണ്ടായി. അതിലേക്കുവേണ്ടിയാണ് ഈ പുതിയ ലെവിസിസ്റ്റം ഏർപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതെന്നും ഞാൻ മനസ്സിലാക്കുന്നു. പക്ഷെ, ഈ ലെവിസിസ്റ്റം അനുസരിച്ച് ഇവിടത്തെ നെല്ലുസംഭരണം ഒന്നുകൂടി കുറയാനാണിടയുള്ളതു്. ഇങ്ങനെ ഏതുതരത്തിൽ നോക്കിയാലും ഇവിടെ നടപ്പിലിരിക്കുന്നതും സംവിധാനം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതുമായ ഭക്ഷ്യനയം വലിയ തകരാറിലാണിരിക്കുന്നതു്. ഈ അവസരത്തിൽ ഇൻഡ്യാഗവൺമെൻറിനോടു് ശക്തിയുക്തം വാദിച്ചു അവരെക്കൊണ്ടു് നമുക്കുതരേണ്ട സബ്സിഡി തരുവിക്കുന്നതിനുള്ള എല്ലാ നടപടികളും വേണ്ട നിയമോപദേശത്തോടുകൂടിത്തന്നെ ഈ ഗവൺമെൻറ് കൈക്കൊള്ളണമെന്നു ഞാൻ ഉൽബോധിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

Sri. D. Gnanasigamoni. A grave and alarming situation has arisen in consequence of the frequent shifting of ground by the Government of India both as regards the food subsidy to this Government as well as the manner in which the whole food problem is handled. Now the history of the food policy of the Government of India is a history of uncertainty and indefiniteness.

Mr. Speaker. I think the time limit for speeches may well be reduced to five minutes.

Sri. D. Gnanasigamoni. Sir, India, it is said, was importing food stuffs to the tune of 1,200 crores of rupees every year; and Government of India soon realised that this country can no longer afford this costly drain as it is incompatible with the economic regeneration of the country. Therefore they hit upon the 1951 Food Self-sufficiency Policy. As a result of which I submit, these troubles one after another arose. Now we are not at the question as to the soundness or correctness of this Policy; but leave it to history to pass its verdict, in due course.

But however, Sir, the Government of India have themselves made a departure from this Policy as it soon realised that outright stopping of imports will only land India in disaster. Suffice to say that such a Policy would have proved too great a trial for this infant republic to bear. Now we are said to be deficit to the extent of 50 per cent and going by this figure, we can readily see in what a precarious

[Sri. D. Gnanasigamoni]

position we are now in. If with 10 per cent food deficit in the Indian Dominion leaders believe self sufficiency in food is impossible of achievement within the stipulated period, how much more difficult it is for this state to attain self-sufficiency with 50 per cent deficit. So this state must necessarily get its food supply to the extent it needs from outside, and it has throughout these long years making up this deficit with imported rice.

Now this importing of rice from outside, Government of India claims as their sole right and responsibility and it is not prepared to leave this matter to any merchant association or other agency. Government of India has at the same time taken up the entire charge of feeding the people. Having thus taken up the entire charge of feeding the people as well as the right of import, it is now not for Government of India to play with that responsibility but be over on the alert to feed this state to the extent it needs by import or other means. The amount of food grains supplied to this State only covers 17 per cent of the 50 per cent deficit and that is clear from a reply given on the floor of this House by the Minister in charge of food. And the position of Government of Indi seems to be that it will neither help now will it allow people to help themselves. This is something like the dog in the manger Policy. Suffice to say that having taken the entire charge of feeding the poople, this meagre supply will not be in discharge of that responsibility.

Successful working of rationing system will largely depend on the stock available for minimum requirements. When you have not that stock rationing fails and the control breaks up. You cannot keep up control when ration is reduced from 12 ounces to 2 ounces and still claim ration works. There is now universal complaint of non-availability of normal requirements. The ration now issued is not enough to last for 4 days. How is a man to spend the remaining 3 days? Therefore Government must be ever on the alert to see sufficient stock is made available for distribution to the extent of the requirements in this state. Tied now effectively to the chariot wheels of New Delhi we are unable to follow any independent policy of our own, but have to constantly look to Delhi for inspiration. That is the unhappy position in which we are now in.

Further this state is entitled to get 75 per cent of the food subsidy under the original terms of agreement and it is not for Government of India to vary its terms as it pleases without the concurrence of the other contracting party. We are practically relieved of all our major sources of income and then to throw on us the additional burden of a loss of Rs. 1,65,000 per day under the new supply arrangement is least justifiable. Yesterday the hon'ble Minister for Finance said that a loss would come to about 2 lakhs of rupees per day. No Government in this state, let alone this Government, can shoulder this heavy burden. This food policy of the Government of India appears to be muddle-headed and they are indeed creating a man-made famine and a state of restlessness where none ought to exist.

The manner in which the whole situation is handed has indeed made the people restive and the volume of opinion is daily growing that this control has outlived its usefulness and must be off as early as possible. Paddy control and in fact every control came in the wake of the war, and though they were originally intended for the duration of the war, they continue up to the present day even though the war terminated long ago. It is now six years since the war is over and its continuance is justified on grounds of doubtful public policy and usefulness. It is feared decontrol will hit hard the poor man, and prices of food stuffs may shoot up. Under the present circumstances the large body of public opinion is against such continuance

of control. Mahatma Gandhi called it a pernicious system, and when he was alive strongly pleaded that controls should be off. It should not be forgotten that food control differs from other controls for it deals with the problem of hunger and starvation and human nature wants appeasement of hunger by hook or by crook. The other day we were treated to a series of excuses by the Deputy Minister for Food, Government of India, saying that there is an earthquake here and a flood there. A hungry man will not stop to listen to such excuses as an earthquake here or flood there nor as he the time to wait for the return of the merchant ships engaged in the Korean war. Therefore Government must think deeply and impress upon the Government of India the need to increase the supply of food stuffs to this State and for which the country will be grateful. No amount of pressure on Government of India will be too great. We must be treated on a par with the other provinces, otherwise there is no meaning in saying that we form part of the same Union.

Sri. P. S. Nataraja Pillai: I have only to make a few observations. It was only yesterday or day before yesterday the Minister for States, Hon'ble Sri. Gopalaswami Ayyangar said in the Parliament that the Indian Government of today functions on the free will of the people and no fissiparous tendency of any group of persons will not be allowed to affect Indian unity. In the Constitution under which we are functioning it is declared that justice—social, economic and political would be secured to all its citizens. Sir, the Hon'ble Finance Minister today has told us that the Uttara Pradesh is charging a higher price for its rice than that of the price of rice imported from outside. Is it economic justice, I ask? Does it show unity of India? The declared policy of the Government of India, and the Constitution under which we are functioning do not contemplate exploitation by one part of the country by the other. Sir, equality of justice is postulated. Sir, is it equality of justice, to allow a part of the country to consume 16 ounces of food and to ask another part of the country to live on the starvation diet of 8 ounces? Sir, is it in consonance with the declared principles of the Government of India? Sir, I realise our Republic is in its infancy but for this transition period special provisions have been provided in the Constitution itself to safeguard its interests. Sir, we have to become a self-concious nation. It has been declared by the leaders of public opinion in India and who control the destinies of India, that we must become self-sufficient as far as food for India is concerned.

Does it mean that every part of the country must be self-sufficient? Is such a thing conceivable? Can there be self-sufficiency in the manner in which it is urged in any province? There is coal in Behar. There is cotton in the Deccan. These are articles of great necessity. Can every part of India be self-sufficient in regard to these articles? No reasonable man can talk about self-sufficiency in this way. What is meant is the self-sufficiency of the whole of India. Realising this aspect of the economic problem a transitional provision is provided in the Constitution under Article 269 under which the production and distribution of essential commodities are to be controlled for a period of 5 years by the Centre and the power is given to the Centre to enforce the orders issued by them. When foodstuffs are so controlled and the Government of India are exercising that control, is it not the duty of the Government of India to enforce these orders equitably and with justice? I believe it is the primary function of the Government of India to do that. People, great leaders of thought, and leaders of Indian opinion are saying that there must be equality of sacrifice. Yes, Sir, there must be equality of sacrifice and in a difficult situation, every citizen is bound to make sacrifices for the common weal. But the call should be for equal sacrifice. Where is that equality, when in Uttra Pradesh they get sixteen ounces ration and in the Southern extremity we get seven or eight ounces ration? Where is that justice when the price of rice is Rs. 15 per

[Sri. P. S. Nataraja Pillai]

maund in certain areas and Rs. 20 here? We are called upon by the Central Government—I assume they have a certain right and authority over B class states and under certain contingencies over A class States too in this matter—we are called upon to pay the higher price. Is it equality of sacrifice? Is it equality of sacrifice to fix the price at Rs. 15 in Bombay and at Rs. 20 in Trivandrum? Sir, that kind of equality, I can only call as inequality pure and simple. It may be natural for the hon'ble Ministers of the Indian Republic to very often forget the needs of the outlying States. It may be due to the distance or it may be due to the paucity of representation in the Parliament. Provinces with greater number of representatives or in closer proximity to the seat of the Government may weigh more. Same is the case with the other category of gentlemen who sit in the palatial Secretariat buildings at Delhi, trained in the bureaucratic traditions of a foreign exploiting Government. They will not readily consider or easily understand the difficulties of the people in the States. They forget that, the people and the citizens of the State have a voice in the administration now. They are under the impression that their orders are to be merely executed. But, Sir, conditions have changed. People will not take these matters indifferently. It is claimed that the Indian Constitution came into existence as a result of the people at large exercising their free will. When large masses of people really feel any difficulty and distress and when they raise their voice of protest based on justice and equality, if they are not heeded, no Government can expect respect and obedience from them. That fact should not be lost sight of. Under the terms of the Constitution, it is the duty of the Government of India not only to make the rationing equal everywhere, but also to maintain it at the same level of prices. Equal prices must be maintained in all parts of India and the rules on the matter should be treated as central orders applicable to the whole country.

Sir, with your permission, I would like to bring to the notice of the House a debate which took place in the Central Parliament on the 18th of April 1950 when this question of higher prices for U.P. rice was discussed; and I find the Hon'ble Minister for Food and Agriculture of the Central Government defending the procurement price.

"In U.P. there is a quality which is called Grade I. It is the highest quality and last year the procurement price of that variety was Rs. 30—32. We put pressure on the U.P. Government with a view to implement the policy of reducing our food grain prices all over the country, to reduce the procurement price this year from Rs. 30—32 to Rs. 28—30. That variety is being actually issued to the people in U.P. according to the prices which we fixed recently at Rs. 31—33. Another variety is being issued to the people in U.P. at Rs. 27. Grade III which is the usual variety which is procured and also sent to other Provinces is to-day being sold to the people in U. P. at prices varying from Rs. 21—8—0 to 22—8—0. It is this variety which is being largely sent out to other States". Sir, that is the justification of the Minister for Food for the higher price in U.P. and the Centre tries to justify that and we are asked to pay more. Now, what are the actual circumstances in U.P.? Though we are thousands of miles away, we know that there is no statutory rationing there. Only three or four rationing depots are being maintained by them. It is only a very small quantity that is being procured and sold to the people there. A major portion of the procured quantity is sold to other States. Price level of free sales in U.P. is far less than procurement price. Sir, the procurement price is thus deliberately put up so that the cultivators in U.P. may get a higher price. That is why the procurement price in U.P. is higher than the price we pay for the imported rice. When it is possible to import rice at Rs. 22 per maund from foreign countries

it does not stand to reason to pay a price far higher than that for the rice that is produced in our own country, in the Uttra Pradesh. We are paying three rupees per maund more for U.P. rice.

Sir, in this connection, I would like also to bring another matter to the notice of this House. Very often it has been stated by the Treasury Benches that the Government of India is not allowing them to raise the procurement price here. The procurement price we have here is working at Rs. 12 or 13 per maund. If the Government of India are keen in helping the cultivators in U.P. by giving them a higher price for the paddy produced in that area, how can they prevent this Government from giving a higher price to the paddy procured from our cultivatiors? Ordinary intelligence cannot find out the reason why the Government of India should stand in the way of this Government raising the purchase price of our paddy. Sir, in effect, we are forced to the conclusion that the Government of India are unmindful of the disastrous consequences of their present policy on the financial position of this Government. If they persist in this policy the economy of the state will be ruined and if that condition arises, we will have to see that they use the other provisions of the Constitution to carry on the Government here. We the peoples' representatives will not be in a position to take up the responsibility of running the administration on lines which will ruin the economic structure of the state and ruin the people as well. That equality of sacrifice so necessary for unity is not being maintained by the Centre and their officers and Ministers do not seem to realise the difficulties under which we are labouring. They do not assess the economic capacity of this country and they do not take in to account the contribution that we are making to the foreign exchange resources of the Centre. In these circumstances, I doubt how we will get justice from the Union Government. However, I hope that they will be just and give substantial relief to us in our present situation.

ശ്രീ. സി. വി. ഇയ്യൂ: സർ, ഭക്ഷ്യസാധനങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഈ സഭയിൽ നാം പ്രസംഗിച്ച് സമയം കളയുന്നത് യാതൊരു പ്രയോജനവുമുള്ള കാര്യമാണെന്ന് എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല. നമ്മുടെ സമയവും സഭയുടെ സമയവും നഷ്ടപ്പെടുത്താം, ജനങ്ങൾ നികുതികൊടുത്തിട്ടുള്ള പണം നാം ബത്ത മേടിച്ച് കുറെ നഷ്ടപ്പെടുത്താം എന്നു മാത്രമേയുള്ളു. ഇവിടെ നടക്കുന്ന പ്രസംഗങ്ങളൊന്നും കേന്ദ്രഗവൺമെൻറ് മന്ത്രിമാർ വായിച്ചുനോക്കുവാൻ പോകുന്നില്ല. തൽക്കാലത്തെ നിലയിൽ കാര്യങ്ങൾ ശരിപ്പെടുവാൻ പോകുന്നില്ല. അതിനാരേയും കുററം പറഞ്ഞിട്ട് കാര്യമില്ല. നമ്മെതന്നെ അതിന് കുററം പറയേണ്ടതുള്ളു. ഇതൊക്കെ ഡൽഹിക്കാർക്ക് വിട്ടുകൊടുത്താൽ ഇങ്ങനെയിരിക്കും. അതിന് നാമെല്ലാവരും കുററക്കാരാണ്. വന്നുപെട്ടു. ഇനി ഈശ്വരനോട് പ്രാർത്ഥിക്കുക, നല്ലബുദ്ധി അവർക്ക് തോന്നുവാൻ. ഇതല്ലാതെ ഇനി ഗതിയില്ല. അതല്ലെങ്കിൽ പിന്നെ അവരോട് എതിർക്കണം. അതിന് എല്ലാവരുംകൂടി യോജിച്ച് കെ. എസ്. പി. യിലൊമറേറാ ചേർന്ന് അവരോട് യുദ്ധം പ്രഖ്യാപിക്കണം. ഇൻഡ്യാഗവൺമെൻറിന് നാം കൊടുക്കേണ്ടതായ ആദായങ്ങൾ കൊടുപ്പിക്കാതിരിക്കുക, ആദായനികുതി കൊടുക്കാതിരിക്കുക ഇങ്ങനെയൊക്കെ ചെയ്യാതെ നാം വെറുതെ ഇവിടെ ഇതിനെസംബന്ധിച്ച് സംസാരിച്ച് സമയം കളഞ്ഞിട്ടു കാര്യമില്ല. ഇവിടെനിന്നാണ് കുരുമുളക് കിട്ടുന്നത്, റബ്ബർ കിട്ടുന്നത് ഏലം മുതലായത് കിട്ടുന്നത് എന്ന് അവർക്ക് അറിയാം. ഈ വക സാധനങ്ങളിൽനിന്നാണ് ഡ്യൂട്ടി കൂടുതൽ കിട്ടുന്നത്, അതുമൂലമാണ് ഡോളർ അധികം സമ്പാദിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നത് എന്ന് അവർക്കറിയാം. അവരുടെ പെണ്ണുങ്ങൾക്ക് സുഖമായി ജീവിക്കുന്നതിന് അവർക്ക് വാസ്‌ലൈൻ വാങ്ങിക്കുന്നതിനും, lipstick,

[Sri. C. V. Iyyu]

സാരി എന്നിവ വാങ്ങിക്കുന്നതിനും ഡോളർ വേണം. പണം സമ്പാദിക്കുവാനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ നോക്കുന്ന ആളുകളാണ് അവർ. ഇവിടത്തെ കാര്യങ്ങളൊക്കെ അവക്കറിയാം. യു. പി. യിലുള്ള അരിക്ക് ഇവിടെനിന്ന് കൂടുതൽ വില കൊടുക്കുന്നുണ്ടെന്നു അവക്കറിയാം. യു. പി. കാരാണ് അവിടെ ഭരിക്കുന്നതു്. നമ്മളാണ് ഭരിക്കുന്നതെങ്കിൽ നാമും നമ്മുടെ രാജ്യത്തോടു് ആനുകൂല്യം കാണിക്കും. നാം അവരുമായിട്ട് വല്ല കരാറും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതുകൊണ്ടൊന്നും യാതൊരു പ്രയോജനവുമില്ല. നാം അവരോട് എതൃത്തിട്ട് ഇന്നത്തെ നിലക്ക് യാതൊരു പ്രയോജനവുമില്ല. നാം എതൃത്താൽ അതുകൊണ്ട് പ്രയോജനമുണ്ടാകണമെങ്കിൽ നമ്മുടെ കയ്യിൽ പട്ടാളവും പോലീസും ഉണ്ടായിരിക്കണം. സൈന്യശക്തി നമ്മുടെ കയ്യിൽ ഉണ്ടെങ്കിൽ അവർ ഒന്നു പേടിക്കും. മദ്രാസ് നിയമസഭയിൽ ഇതിനെ സംബന്ധിച്ച് വലിയ വാദപ്രതിവാദം നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. അതു് കണ്ടിട്ട് അവക്ക് യാതൊരു കൂസലുമില്ല. പിന്നെ നാം പറഞ്ഞാൽ കാര്യം ഒന്നും നടക്കുവാൻ പോകുന്നില്ല. അവക്ക് നമ്മെക്കുറിച്ച് കാര്യമായ ബഹുമാനമില്ല. നാം മിടുക്കന്മാരാണ്, സംസ്കാരസമ്പന്നരാണ്, ബുദ്ധിയുള്ളവരാണ് എന്ന് നാം പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും അവക്ക് നമ്മുടെ നേരെ ഒട്ടു പേടിയില്ല. ഇവിടത്തെ ഫുഡ്പ്രൊഡക്ഷനെപ്പററി ആക്ഷേപിച്ചിട്ടോ ഫുഡ്പ്രൊഡക്ഷൻ ചെയർമാനെ ഒററക്കു് കുററം പറഞ്ഞിട്ടോ യാതൊരു കാര്യവുമില്ല. യുദ്ധകാലത്തു് ഒരു നിശ്ചിത തോതിൽ റബ്ബർ ഉല്പാദിപ്പിച്ചാൽ അതിന് ഒരു വില കൊടുക്കുന്ന സമ്പ്രദായം ഉണ്ടായിരുന്നു. നിശ്ചിത തോതിൽ കൂടുതൽ റബ്ബർ ഉല്പാദിപ്പിച്ചാൽ ആ കൂടുതൽ റബ്ബറിന് കൂടുതൽ വിലയും കൊടുത്തിരുന്നു. ആ സമ്പ്രദായംകൊണ്ട് കൂടുതൽ റബ്ബർ ഉണ്ടാക്കുന്നതിന് ആളുകൾ പരിശ്രമിച്ചിരുന്നു. അതുപോലെ നെല്ലിന്റെ കാര്യത്തിലും ഒരു തോതു് നിശ്ചയിച്ച് അതിൽ കൂടുതൽ നെല്ലെടുത്താൽ കൂടുതൽ നെല്ല് ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നതിന് ജനങ്ങൾ ഉത്സാഹിക്കുന്നതാണ്. കൊച്ചിയിലാണെങ്കിൽ അതിന് ഒരുമാതിരി കണക്കുണ്ട്. വൃ കൊല്ലത്തെ ഏകദേശം കൃത്യമായ കണക്ക് അവിടെയുണ്ട്. ൧൧൨൩-ലെ കൊല്ലത്തെ കണക്കാക്കാതെ ബാക്കിയുള്ള ഓരോ കൊല്ലത്തിലും ഓരോ സർവ്വേനമ്പരിൽനിന്നും ഓരോ നിലത്തിൽനിന്നും ഇത്ര നെല്ല് കൃഷിക്കാരൻ കൊടുക്കണം അതിന് ഇന്ന വില എന്ന് നിശ്ചയിച്ച് ഏകദേശം ഇന്നു കൊടുക്കുന്ന വിലയെക്കാൾ ഒരു പറയ്ക്ക് ഒന്നോ ഒന്നരയോ രൂപാ bonus ആയി കൂടുതൽ കൊടുക്കണം. കൂടുതൽ കൂടുതൽ വരുന്ന നെല്ലിന് കൂടുതൽ കൂടുതൽ വില കൊടുക്കണം. അതിന് ഇൻഡ്യാഗവമ്മെൻറിന്റെ സമ്മതം വേണ്ട. തിരുവിതാംകൂറിൽ യാതൊരുവിധത്തിലുള്ള ഫുഡ്കൺട്രോളും നടത്തുവാൻ കഴിയുകയില്ല. നികുതി പിരിക്കുവാനും സാദ്ധ്യമല്ല. അങ്ങനെയാണ് ഇവിടത്തെ സ്ഥിതി. ഏതെല്ലാം വിധത്തിൽ കൃഷിക്കാരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ച് ഇവിടെ കൂടുതൽ നെല്ലുണ്ടാക്കുവാൻ സാധിക്കുമോ അതെല്ലാം നാം ചെയ്യുകയാണ് വേണ്ടതു്. അല്ലാതെ ഈ കാര്യത്തിൽ ഇൻഡ്യാഗവമ്മെൻറിനേയും മററും കുററം പറഞ്ഞിട്ട് യാതൊരു പ്രയോജനവുമില്ല.

ശ്രീ. പൊന്നറ ജി. ശ്രീധർ: സർ, ഭക്ഷ്യധാന്യവിതരണസംഭരണകാര്യത്തിൽ ഒരുവിധത്തിലും ഇൻഡ്യാഗവമ്മെൻറ് മുൻകാലങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുവാൻ പോകുന്നില്ലെന്നു നാം കണ്ടുകഴിഞ്ഞു. മാത്രമല്ല വിതരണത്തിൽ നമ്മോടു് ഒരുതരം അനുഭാവരഹിതമായ മാർഗ്ഗങ്ങളാണ് സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതെന്ന് ഇതിനകം നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. മി. ഇയ്യു പറയുന്നതുപോലെ ഇൻഡ്യാഗവമ്മെൻറിനെക്കൊണ്ട് നേർവഴി കാര്യങ്ങൾ

നടത്തിക്കുന്നതിന് നമുക്ക് ഇവിടെ പട്ടാളമില്ല, പോലീസില്ല, യുദ്ധസാമഗ്രികളില്ല. പക്ഷെ, അവക്ക് നമ്മോട് ദയവുണ്ടാകുന്നതിന് ക്ഷേത്രങ്ങളിലും പള്ളികളിലും വഴിപാട് കഴിക്കയും മണി അടിക്കയും മററും ചെയ്ത് ദൈവത്തോട് പ്രാർത്ഥിക്കാം എന്ന് മി. ഇയ്യു പറയുന്നതിനോട് ഞാൻ യോജിക്കുന്നില്ല. സർ, ഈ വിദ്യകൾകൊണ്ടൊന്നും ഫലമില്ല. ഇൻഡ്യാഗവമ്മെൻറ് നമ്മെ നല്ലതുപോലെ മനസ്സിലാക്കിയതിൻെറ ഫലമായിട്ടാണ് ഭക്ഷ്യകാര്യത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇത്ര അലക്ഷ്യമായിട്ട് നമ്മോട് പെരുമാറിവരുന്നത്. ഈ നാട്ടിലുള്ള ജനങ്ങൾ കൊള്ളരുതാത്തവരാണ്, അവരോട് എന്തുചെയ്താലും അവർ സഹിക്കും, അതുകൊണ്ട് എന്തും ചെയ്യാം, എന്നവർ വിചാരിച്ചിരിക്കുകയാണ്. ഇതിന് ശരിയായവിധം നമ്മുടെ പ്രതിഷേധം രേഖപ്പെടുത്തേണ്ടതുണ്ട്. ആ ഒരു വഴിയല്ലാതെ സാഷ്ടാംഗപ്രണാമം ചെയ്താലും അവർ തിരിഞ്ഞുനോക്കുമെന്ന് വിചാരിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ആഹാരകാര്യത്തിൽ സ്വയംപര്യാപ്തത നേടണമെന്ന് ധീരധീരം പ്രസംഗിക്കുന്നതല്ലാതെ അതുകൊണ്ട് യാതൊരു ഫലവും എനിക്ക് കാണുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. നാട്ടിൽ ക്ഷാമംകൂടി വന്നപ്പോൾ ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ നൂതനമായി ചില കൃഷികൾ ആരംഭിച്ചിട്ടുള്ളതല്ലാതെ സ്വയംപര്യാപ്തത നേടുന്നതിനായി ആരും കൂടുതൽ സ്ഥലത്ത് കൃഷിയിറക്കിയിട്ടുള്ളതായി എനിക്കറിവില്ല. റബ്ബർ, തേയില മുതലായ കൃഷികൾ നശിപ്പിച്ചിട്ട് ആ സ്ഥലങ്ങളിൽക്കൂടി നെൽകൃഷി ആരംഭിക്കേണ്ടതാണെന്ന് ഒരഭിപ്രായവും ഇവിടെ കേൾക്കുകയുണ്ടായി. അതിൽ കൂടുതൽ സർവ്വാബദ്ധമായ ഒരു പദ്ധതി വേറെയില്ല. ഇൻഡ്യ ആഹാരകാര്യത്തിൽ സ്വയം പര്യാപ്തത കൈവരുത്തുമെന്നും അതിനുവേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കുകയാണെന്നും പണ്ഡിററ് നെഹ്റു ഉൽഘോഷിച്ചപ്പോൾ അറിവുള്ള പലരും അതൊരിക്കലും സാധിക്കുന്ന ഒരു കാര്യമല്ലെന്ന് ഖണ്ഡിച്ചു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. സ്വയം പര്യാപ്തമാകണമെന്ന വിശ്വാസത്തിൽ സ്വസ്ഥമായിരുന്ന കാരണത്താൽ സമീപരാജ്യങ്ങളിൽനിന്നും നെല്ല് വരുത്താൻ വളരെ സൗകര്യമുണ്ടായിരുന്നിട്ടും അത് ചെയ്യാതെ ഒടുവിൽ നിത്യപട്ടിണിയിൽ കഴിയുന്ന റഷ്യ, ചൈന എന്നീ രാജ്യക്കാരുടെ പിച്ചച്ചട്ടിയിൽനിന്ന് കൈയിട്ട് വാരുവാൻ ശ്രമിക്കേണ്ടിവന്നിരിക്കുന്നു. അതുപോലെതന്നെ ഇൻഡ്യാഗവമ്മെൻറിന് ബർമ്മാഗവമ്മെൻറ് നൽകാമെന്ന് പറഞ്ഞിട്ടും കാലേക്കൂട്ടി ഫോർവേഡ് കാൺട്രാക്ട് ചെയ്യാത്തതിനാൽ മിച്ചം വന്ന അരിയാണ് ഇപ്പോൾ സിലോൺ ഗവമ്മെൻറ് വാങ്ങിച്ചുകൊണ്ടുപോയത്. അതുപോലെ പാകിസ്ഥാനിൽനിന്നും കിട്ടുന്നേടത്തോളം ധാന്യം ഫോർവേഡ് കാൺട്രാക്ട് ചെയ്ത് വാങ്ങിക്കാനുള്ള സൗകര്യമുണ്ടായിരുന്നപ്പോൾ ആദർശത്തിൻെറ പേരിൽ അത് വാങ്ങിയില്ല. സ്വയംപര്യാപ്തത പരാജയത്തിൽ കലാശിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്ന് മനസ്സിലാക്കിയതിനുശേഷം കൂടുതൽ വിലകൊടുത്ത് അത് വാങ്ങിക്കാൻ പോകുന്നു എന്നും കേൾക്കുന്നു. റഷ്യാക്കാരും ചൈനാക്കാരും അവരുടെ കക്ഷിയിലേക്ക് നമ്മെ കൊണ്ടുപോകുന്നതിനായിമാത്രം, അവരുടെ നാട്ടുകാരെ പട്ടിണിക്കിട്ടിട്ട് നമുക്ക് കുറെ അരിതന്നെന്നുവന്നേക്കാം. പക്ഷെ, അത്രയൊന്നുംകൊണ്ട് നമ്മുടെ കുറവ് പരിഹരിക്കാൻ പോകുന്നില്ല. ഇന്ന് അമേരിക്കാ ഒരു രാഷ്ട്രത്തിനുമാത്രമെ നമ്മെ കാര്യമായി സഹായിക്കുവാൻ സാധിക്കൂ. എന്നാൽ പണ്ഡിററ്ജിയുടെ വിദേശനയം ഒന്ന് അതിന് പ്രതിബന്ധമായി നില്ക്കുകയാണ് അതാണ് ഇന്നത്തെ സ്ഥിതി. ഏതൊരു ഗവമ്മെൻറാണോ ഇൻഡ്യയെ ഭരിക്കുന്നത് ആ ഗവമ്മെൻറുതന്നെയാണ് ഇൻഡ്യൻ ജനതക്കാകമാനം ആഹാരസാധനം സമ്പാദിച്ചുകൊടുക്കേണ്ട ഉത്തരവാദിത്വം ഏറെടുക്കേണ്ടത്. അതുകൊണ്ട് ആഹാരസാധനങ്ങൾ കിട്ടുന്നില്ല, ക്ഷാമം മുഴക്കുന്നു,

[Sri. Ponnara G. Sreedhar]

എന്നും മററും പറഞ്ഞ് ഇവിടെ ഇരുന്നുകൊണ്ട് ഒരു കടലാസെഴുതി കേന്ദ്രഗവമെൻറിനയച്ചാൽ പോരാ, ഇൻഡ്യാഗവമെൻറ് ഈ കാര്യത്തിൽ വേണ്ടത്ര സന്മനോഭാവം പ്രകടിപ്പിച്ചില്ലെങ്കിൽ നമുക്കുള്ള കയററുമതി ഉല്പന്നങ്ങൾ അങ്ങോട്ടു കൊടുക്കയില്ലെന്നും, മാത്രമല്ല ഇന്നത്തേക്കാൾ കൂടുതൽ ഉത്തരവാദിത്വമുള്ളതും നാട്ടുകാർക്ക് പൊതുവിൽ പ്രയോജനമുള്ളതുമായ ഒരു ഗവമെൻറിനെ സൃഷ്ടിക്കാനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ ഞങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുന്നതാണെന്നും ധൈര്യമായി, തന്റേടത്തോടുകൂടി അവരെ അറിയിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

സാഹിബ് ബഹദൂർ ടി. എ. മൈതീൻകുഞ്ഞ്: സർ, തിരുവിതാംകൂർ കൊച്ചിഗവമെൻറിനോ, ഇൻഡ്യാഗവമെൻറിനോ ഉള്ള ഭക്ഷ്യനയത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഞാൻ വലിയ ഒരു എതിരഭിപ്രായമുള്ള ആളല്ലെന്നു ഈ സഭയിലുള്ള എല്ലാ ബഹു. മെമ്പറന്മാർക്കും നല്ലതുപോലെ അറിയാം. മുൻപു ഒരവസരത്തിൽ ഈ സഭയിൽവെച്ച് സെക്കണ്ടറി വിദ്യാഭ്യാസം സംബന്ധിച്ച് ഞാനൊരു പ്രസംഗം ചെയ്ത അവസരത്തിൽ.

മിസ്റ്റർ സ്പീക്കർ: ഇപ്പോഴത്തെ പ്രശ്നം ആഹാരകാര്യം സംബന്ധിച്ചാണ്. പ്രസംഗം ആ വിഷയത്തെപ്പററി ആയിരിക്കണം.

സാഹിബ് ബഹദൂർ ടി. എ. മൈതീൻകുഞ്ഞ്: സർ, ഞാൻ മുൻപ് ഒരവസരത്തിൽ കരിഞ്ചന്തക്കാർക്കുള്ള മൌലികാവകാശത്തെപ്പററി.—

മിസ്റ്റർ സ്പീക്കർ: മുൻപ് പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത് വീണ്ടും ആവർത്തിക്കണമെന്നില്ല.

സാഹിബ് ബഹദൂർ ടി. എ. മൈതീൻകുഞ്ഞ്: സർ, ലെവിസിസ്റ്റം നടപ്പാക്കിയതുമൂലം കരിഞ്ചന്തക്കാരുടെ പ്രതിനിധിയെന്ന നിലയിൽ ഗവമെൻറിനെ അഭിനന്ദിക്കാൻവേണ്ടിയാണ് ഞാൻ ഇപ്പോൾ സംസാരിക്കാമെന്ന് വിചാരിക്കുന്നത്.

മിസ്റ്റർ സ്പീക്കർ: പ്രസംഗം ഈ നിലയിൽ തുടരാൻ അനുവദിക്കാവുന്നതല്ല

Sri. T. Kochukrishna Pillai : The Finance Minister has sounded as a note of warning that the Government will be constrained to undertake conversion of cash crops into food crops towards the close of his speech read out yesterday. But the situation in South Travancore is entirly different, or it is just the reverse. Paddy, producers suffer doubly. The ryots are deprived of most of the paddy they produce and therefore they are half-starved. Secondly they are not paid adequately and thus they are kept short of money. There are lots of food stuffs that are not rationed. So, the people who raise cash crops though half-starved, can afford to get other food stuffs. This undesirable situation has to be remedied.

Under the procurement system whether it is levy or excess — paddy is purchased. Purchase, I hope, involves a seller and a buyer and an agreed price. But the price for which paddy is purchased is one that is forced on the seller by the Government arbitararily.

Another aspect which I want to bring to the notice of the House is that the paddy produced by an agriculturist is not reckoned as the property of the producer. If it is reckoned as such, I think it is for the seller to weigh out or measure out his goods. But here we find thet it is the Sircar who insist on measuring the paddy for themselves.

Another aspect to which I wish to draw the attention of the House is that in the south agricultural operations are undertaken in an advanced manner involving

heavy expenditures. For instance, I shall cite the application of green manure under the soil by removing the seedlings tarif by tarif.

It involves enormous labour expenditure and this and similar other operations have not been taken into account in deciding the price of paddy. The manuring season in Nanjinad and Kuttanad varies widely and the concession for manure is so manipulated that the people in the south are deprived of the advantages. The manure depots in the south are stocked with unwanted mixtures and the implements available are unsuited to the southern soils.

Lastly, I wish to make mention of the manner in which the tank beds are indiscriminately leased out. The useful tank beds are being leased out to political sufferers without consulting the Public Works Department. Of late, a tank, three acres in extent, which was full of water, was drained out with the assistance of the police at dead of night.

Sri. P. Balakrishnan Tampi : Hear, hear.

Sri. T. KochukrishnaPillai : The Paravacars have objected to it. At the same time, I wish to mention that the Land Revenue Minister is kind enough to issue a stay order in time. With these words Sir I close.

ஸ்ரீ. ஆர். கெ. ராம்: ஸர், உணவுப் பொருள் பிரச்னையைப்பற்றி கடைசியாக பேசுவதற்கு எனக்கு சந்தர்ப்பம் கொடுத்ததற்கு எனது நன்றி. இந்த உணவுப்பொருளைப் பற்றி இந்த அரசாங்கம் முன்பே ஒரு தீவிர உணவுப் பொருள் பெருக்கு பாலிஸியை கடைப்பிடித்திருந்தால் இந்த மாதிரி ஏற்பட்டிருக்காது. இப்போதிருக்கிற இந்தியா கவர்ன்மென்று பாலிஸியானாலும்சரி, அல்லது திருவிதாங்கூர்-கொச்சி கவர்ன்மென்று பாலிஸியானாலும் சரி அல்லது எந்த ஸ்டேட் பாலிஸியை எடுத்துக்கொண்டு பார்த்தாலும் சரி உற்பத்தியைப் பெருக்க ஆள்களுக்கு உற்சாகமும், ஊக்கமும் அளிக்க ஏதாவது ஏற்பாடுகள் செய்யவோ, அல்லது ஒரு Land policy யோ இல்லை என்பதினால்தான் இப்போதிருக்கிற உணவுப் பஞ்சத்திற்குக் காரணம். திருவிதாங்கூர்-கொச்சி அரசாங்கக் கணக்குப்படி எட்டு லக்ஷம் ஏக்கராவில் நெற்கிருஷியும், ஆறு லக்ஷம் ஏக்கராவில் மரச்சீனியும் கிருஷி செய்யப்படுகிறது. இந்த எட்டு லக்ஷம் ஏக்கர்களை கணக்கின்படி பார்த்தால் இதில் விளையும் நெல்லை இந்த திருவிதாங்கூர்-கொச்சி சமஸ்தானத்திற்கு மாத்திரமல்ல மீதி வந்த நெல்லை மற்ற பற்றுக்குறை நாடுகளுக்கும் கொடுத்துதரன் முடியும். ஒரு ஏக்கராவிலிருந்து மூன்றரை டண் நெல் விளையுமென்று கணக்கெடுத்திருக்கிறார்கள். சராசரி ஒரு ஏக்கருக்கு இரண்டரை டன் நெல் கிடைக்கும் என்றாலும் எட்டு லக்ஷத்தில் பதினேழு லக்ஷம் டண் கிடைக்கும். நமக்கு பற்றுக்குறை ஆறு லக்ஷம் டண். இந்த பதினேழு லக்ஷம் டண்ணில் ஆறு லக்ஷம் போக மிகுதி நெல்லை இந்தியா கவர்ன்மென்று எங்கு அனுப்பவேண்டுமென்று சொல்கிறார்களோ அங்கு அனுப்பலாம். அதேபோல மரச்சீனியையும் அனுப்ப முடியும். எப்படி இப்போது மற்ற நாடுகள் நமக்கு அனுப்பும் உணவு பொருள்களுக்கு அதிக விலை கேட்கப்படுகிறதோ, அதேபோல நமது நாட்டிலிருந்து உற்பத்தியாகும் பொருள்கள் உத்திரப்பிரதேசம் போன்ற நாடுகளிடம் கூடுதல் விலை தரவேண்டுமென்று கேட்க நமக்கு அவகாசமும், உரிமையுமுண்டு. இந்தியா கவர்ன்மென்று அவர்களது தவறான கொள்கையை இங்கே புகுத்தியிருப்பதினால் தான் பயன் ஒன்றும் ஏற்படவில்லை.

[Sri. R. K. Ram]

இங்கேயுள்ள மந்திரிசபையில் பல ஊழல்களிருக்கின்றன. இப்படியே இந்த ஊழல்களுடன் இம்மந்திரிசபை தொடர்ந்துகொண்டு போகுமானால் யாதொரு பயனும் நமக்கு ஏற்படாது. சைனா பத்து லக்ஷம் டண் அரிசி தருகிறேன் என்று சொன்னதைக் கூட இந்தியா கவர்ன்மென்றுக்கு கொண்டுவர முடியவில்லை. ரஷ்யாவிலிருந்து ஐந்து லக்ஷம் டண் உணவுப்பொருள் தருகிறேன் என்று சொன்னபோது அதை வாங்க இந்தியா கவர்ன்மென்றுக்கு முடியவில்லை. இப்படி, உணவுப்பொருள் தருகிறேன் என்று மற்றநாடுகள் சொன்னபோது அதை வாங்க அல்லது கொண்டுவர இந்தியா கவர்ன்மென்றைப் போல் சக்தியற்ற கவர்ன்மென்று இங்கும் இருக்க ஏற்படுமானால் எப்படி நமது உணவுப் பொருளை பெருக்க முடியும். இந்தியா கவர்ன்மென்றின் பாலிஸி தவறான முறையில் போகிறது. அமேரிக்கா போன்ற ஏகாதிபத்திய நாடுகளிலிருந்து உணவுப்பொருள்களை வாங்குவதற்கு அடிபிடி போட்டு——

Mr. Speaker: They are irrelevant matters. What the Government of India does with other countries is not a question to be discussed here.

Sri. R. K. Ram: Due to wrong policy of Government poor people suffer. இந்த கவர்ன்மென்றுக்கு ஒரு சரியான Land policy அமைக்கப்பட்டிருக்குமானால், அந்த Land policy அமைப்பினால் உணவைப் பெருக்க முடியும். பழய காலத்திய பயிரைப்போல்தான் பயிர் செய்யப்படுகிறதே யொழிய புதிய முறைகள் கையாளப்படவில்லை. மாடேர்ன் டிராக்டர்களை கொண்டுவந்தால் உணவுப் பொருளை பெருக்க முடியுமென்று கூறப்படுகிறது. இந்த முறை ஒன்றையும் இந்தியா கவர்ன்மென்று இதுவரை கையாடவில்லை. திருவிதாங்கூர்–கொச்சி கவர்ன்மென்று இதுவரையில் உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்கவேண்டிய வழிகளைக் கண்டுபிடித்திருக்கிறதா? இல்லை. அப்படிச் செய்திருக்குமானால் பற்றாக்குறை எவ்வளவு என்று பார்த்து இந்தியா கவர்ன்மென்றிடம் அணுகினால் போதும். இங்கேயிருக்கிற எட்டு லக்ஷம் ஏக்கரா தரிசு நிலங்களிருக்கின்றன. அவைகளை கிருஷி செய்ய இந்த அரசாங்கம் ஒன்றும் செய்யவில்லை. கோதையாறு Project ஐ சரிப்படுத்தித் தந்தால் மேலும் ஐம்பதினாயிரம் ஏக்கரில் கிருஷி செய்யலாம். பெருஞ்சாணி அணையைக் கட்டி முடித்தால் இன்னும் ஐம்பதினாயிரம் ஏக்காரவில் நெற்கிருஷி செய்யலாம். நெற்கிருஷிக்கு வேண்டிய வசதி அளித்துக்கொடுத்தால் இதற்கு மேலும் நெற்கிருஷி செய்யலாம். நெற்கிருஷி செய்யப்படும் இடங்களுக்கெல்லாம் அந்தந்த நிலத்திற்குத் தகுந்த உரம் முதலியவைகளைக் கொடுத்துதவ வேண்டும். மரச்சீனி எங்கெல்லாம் கிருஷி செய்ய முடியுமோ அங்கெல்லாம் அதற்கு ஊக்கமளிக்க வேண்டும். இவைகளையெல்லாம் அரசாங்கம் செய்து கொடுக்குமானால் நமக்கு பட்டினியில்லாமலிருக்கமுடியும். ஒரு நாட்டையும் எதிர்பார்க்கவேண்டிய அவசியமேற்படாது. ஒன்றுமே செய்யாமல் இந்த அரசாங்கமிருக்கிறதினால் தான் உணவு பொருள் பெருகுவதில்லை. இப்படி ஒன்றுமே செய்யமுடியாமலிருக்கிற இந்த மந்திரிசபை, நல்ல முறையில் உழைப்பவர்களிடம் அரசாங்கத்தைக் கொடுத்தால் நாட்டை நல்ல முறையில் ஆளமுடியுமென்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

ശ്രീ. കെ. ടി. അച്ചുതൻ: ഈ വിഷയം സംബന്ധിച്ച് ഗവൺമെൻറിൻെറ ശ്രദ്ധ പതിഞ്ഞിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് എനിക്ക് വിശേഷിച്ച് കൂടുതലായി ഒന്നും പറയുവാനില്ല. വാസ്തവത്തിൽ സെൻട്രലുമായിട്ടുള്ള ഇടപാടിൽ നാം കൂടുതൽ മര്യാദ പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിൻെറഫലമാണ് നാം ചില കാര്യങ്ങളിൽ അനുഭവിക്കുന്ന വിഷമതകൾ. അതുകൊണ്ട് ഇനി നാം ഇത്ര മര്യാദ അവരോട് കാണിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. ഒരു റബല്യസ് മനസ്ഥിതിയോടുകൂടി അവരോട് പെരുമാറിയാൽ മതി എന്നാണ് എൻെറ അഭിപ്രായം. എന്തു പറഞ്ഞാലും കാൺഗ്രസ്സുകാരാണെന്നും അതുകൊണ്ട് നാം അവർ പറയുന്നതിന് വഴങ്ങിക്കൊടുക്കണമെന്നുമാണ് പറയുന്നത്. ഇനിമേൽ അത് സാധിക്കുകയില്ല. ഇനി ഇതുമാതിരിയുള്ള കാര്യങ്ങളിൽ അവരുടെ ഇഷ്ടമനുസരിച്ച് പ്രവർത്തിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയില്ലെന്നും ഇവിടത്തെ ഭക്ഷ്യധാന്യത്തിൻെറ സ്ഥിതി ഇപ്രകാരമാണെന്നും മററും പറഞ്ഞിട്ട് അവക്ക് ഒരു അൾട്ടിമേററം തന്നെ കൊടുക്കണം. എന്നാൽ മാത്രമേ അവർ നമ്മുടെ കാര്യങ്ങൾ ശരിയായി അന്വേഷിച്ച് പരിഹാരം ഉണ്ടാക്കുകയുള്ളൂ. എനിക്ക് ഒരുകാര്യം പറയുവാനുള്ളത് ഇന്നത്തെ വാദപ്രതിവാദങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഇവിടത്തെ നെല്ലെടുപ്പിനെയും മററും പരാമർശിക്കേണ്ടായിരുന്നു എന്നാണ്. സെൻട്രൽ ഗവൺമെൻറ ഫുഡ്സിൻെറ കാര്യത്തിൽ ഈ ഗവൺമെൻറിനോട് എടുത്തുവരുന്ന നയത്തെപ്പററിയാണ് ഇവിടെ പ്രധാനമായി ഉണ്ടാകേണ്ടിയിരുന്ന വാദം. എന്നാൽ ചില ബഹു. മെമ്പറന്മാർ ഇവിടത്തെ അരിവിതരണത്തേയും ഇവിടത്തെ ഗവൺമെൻറിൻെറ കഴിവുകേടിനേയും മററുമെല്ലാം കുറിച്ച് സംസാരിക്കുന്നതിനു സമയം ഉപയോഗിക്കുകയും മററും ചെയ്തത് ശരിയായില്ല. ഇപ്പോഴത്തെ മന്ത്രിമാർപോയി വേറെ മന്ത്രിമാർ വന്നാലും ഫുഡ്സിൻെറ കാര്യത്തിൽ ഇൻഡ്യാഗവൺമെൻറാണ് എന്തെങ്കിലും ചെയ്യേണ്ടത്. ഏതായാലും ഇവിടത്തെ ഇതുസംബന്ധിച്ചുള്ള ഫീലിംഗ് ഇൻഡ്യാഗവൺമെൻറിനെ ഉടൻ അറിയിക്കേണ്ടതാണ്.

ശ്രീ. എ. ജെ. ജോൺ: ഈ മോഷനെസംബന്ധിച്ചും ഈ സഭയിലെ എല്ലാ വിഭാഗങ്ങളിലുംപെട്ട ബഹു. അംഗങ്ങൾ ഏകാഭിപ്രായക്കാരാണെന്നു കാണുന്നതിൽ ഗവൺമെൻറിന് വളരെ സന്തോഷമുണ്ട്. ഭക്ഷ്യോൽപ്പാദനം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിന് സത്വരമായ എല്ലാ നടപടികളും ഗവൺമെൻറ് സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. കഴിഞ്ഞ കൊല്ലത്തിൽ ഇതുസംബന്ധിച്ച് ചെയ്തിട്ടുള്ള എല്ലാ വിവരങ്ങളും അതായത് ഇറിഗേഷൻ സംബന്ധിച്ചും വളം സംബന്ധിച്ചും മററും ഉള്ള എല്ലാ വിവരങ്ങളും, ഈ ബഡ്ജററ സമ്മേളനത്തിൽതന്നെ ഗവൺമെൻറ് രണ്ടു മൂന്നു പ്രാവശ്യം പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. അതിനാൽ ആ കാര്യങ്ങളിൽ ഇനിയും പ്രവേശിക്കണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നില്ല. രാജ്യത്തിലെ ഭക്ഷ്യസാധനങ്ങൾ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനു ആവശ്യമായ എല്ലാ നടപടികളും സ്വീകരിക്കുന്നതാണെന്നു മാത്രമേ തൽക്കാലം ഞാൻ പറയുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നുള്ളൂ. സെൻട്രൽ ഗവൺമെൻറിൽനിന്നും കിട്ടുന്ന സബ്സിഡിയെസംബന്ധിച്ച് ഈ ഗവൺമെൻറ് നേരത്തെ നടപടികൾ നടത്തിയില്ലെന്നും സഭയെ വിവരങ്ങൾ എല്ലാം ശരിയായി അറിയിച്ചില്ലെന്നും ഇവിടെ ബഹുമാനപ്പെട്ട ചില മെംബറന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുകയുണ്ടായി. ൧൯൭൦ ഏപ്രിൽ ൧-ാംനു മുതൽക്കാണ് ൧൦ ശതമാനം സബ്സിഡി തരാമെന്ന് ഇൻഡ്യാഗവൺമെൻറ് സമ്മതിച്ചിരുന്നത്. അത് അവസാനിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞ് നമ്മെ അറിയിച്ചത് ൧൯൭൧ ജനുവരി ൧-നു ശേഷമാണ്, അതായത് കഴിഞ്ഞ ജനുവരി ഒന്നാംതിയതിക്കുശേഷം. അങ്ങനെ അറിവുകിട്ടിയഉടൻതന്നെ ഈ ഗവൺമെൻറിൽനിന്നും ഇൻഡ്യാഗവൺമെൻറുമായി എഴുത്തുകുത്തുകൾ നടത്തി.

[Sri. A. J. John]

കഴിഞ്ഞ ഫെബ്രുവരി മാസത്തിൽ ഡൽഹിയിൽവച്ചുകൂടിയ ചീഫ്മിനിസ്റ്റർമാരുടെ കാൺഫറൻസിൽ ഈ ഗവമെൻറിൻെറ പ്രതിനിധി ഈ കാര്യങ്ങളെപ്പററി വളരെ ശക്തിയായി വാദിച്ചിരുന്നു. ഞാൻ ഇതിനു മുൻപ് ഒരവസരത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചതുപോലെ സബ്സിഡി സംബന്ധിച്ച് മററു ഗവമെൻറുകളുടെ കാര്യത്തിൽ പുനരാലോചനചെയ്യാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ലെന്ന് ഇൻഡ്യാഗവർമെൻറ് പ്രസ്താവിച്ചു. എന്നാൽ തിരുവിതാംകൂർ-കൊച്ചിഗവമെൻറിൻെറ കാര്യത്തിൽ അവർ ഈ കാര്യം പുനരാലോചനചെയ്യാമെന്നു സമ്മതിച്ചു. നട്ടെല്ല് നല്ലവണ്ണം നിവർത്തി വാദിച്ചതിൻെറ ഫലമായിട്ടാണ് മററു ഗവമെൻറുകളുടെ കാര്യത്തിൽ പുനരാലോചനചെയ്യാൻ സാധിക്കുകയില്ലെന്നു പറഞ്ഞ ഇൻഡ്യാഗവമെൻറ് ഈ ഗവമെൻറിൻെറ കാര്യത്തിൽ പുനരാലോചന ചെയ്യാമെന്നു സമ്മതിച്ചതു്.

Sri. T. Kochukrishna Pillai: Was there a conference at Bombay about the close of March regarding the question of food subsidy?

ശ്രീ. എ. ജെ. ജോൺ: മാർച്ച് അവസാനത്തിൽ ഭക്ഷ്യസാധനത്തിൻെറ സബ്സിഡിയെ സംബന്ധിച്ച് ഒരു കാൺഫറൻസ് നടത്തിയതായി അറിവില്ല. ഇതിനെസംബന്ധിച്ച് ഇൻഡ്യാഗവമെൻറിനെ ശക്തിയായിത്തന്നെ കാര്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ട്. നമ്മുടെ അയൽപ്രദേശമായ മദ്രാസ് ഡിസ്ട്രിക്ടുകളിൽ അരി വിൽക്കുന്നതിനെക്കാൾ ഇപ്പോൾ ഒരു ചാക്കിന് രണ്ടോ മൂന്നോ രൂപ കൂടുതലാണ് നാം വില്ക്കുന്നതു്. ആ സ്ഥിതിക്ക് ഇതിൽനിന്നും ഇനിയും വില കൂട്ടാൻ സാധിക്കുകയില്ലെന്ന് ഇൻഡ്യാഗവമെൻറിനെ അറിയിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇപ്പോൾ മുപ്പത്തഞ്ചു രൂപയ്ക്കു് വില്ക്കുന്നതു് ഇനി ൩൭ രൂപയ്ക്കു് വിൽക്കണമെന്നാണ് അവർ പറയുന്നതു്. അതായതു് ഒരു ചാക്കിന് രണ്ടു രൂപ കൂട്ടണമെന്നാണ്. അങ്ങനെവരുമ്പോൾ മദ്രാസിലെ വിലയിൽനിന്ന് അഞ്ചോ ആറോ രൂപയോ മറേറാ ആണ് ഒരു ചാക്കിൽ കൂടുതൽവരുന്നതു്. ഞാൻ ആദ്യം പ്രസ്താവിച്ചതുപോലെ മദ്രാസ് ഗവമെൻറ ഏകദേശം ൩൫ ലക്ഷം ടൺ അരി അവിടെത്തന്നെ ഉണ്ടാക്കുന്നുണ്ട്. പുറത്തുനിന്നും വരുന്നതു നാലുലക്ഷമോ അഞ്ചുലക്ഷമോ ടൺ മാത്രമാണ്. ഇൻഡ്യാഗവമെൻറ വില കൂട്ടിയതനുസരിച്ച് അവർ ഒരു ടോണ് അരിക്ക് ൭ അണ ഇപ്പോൾ വില കൂട്ടിയിട്ടുണ്ട്. ഈ ൭ അണ കൂട്ടിയതുകൊണ്ട് അവർക്കുള്ള നഷ്ടം മിക്കവാറും ഇപ്പോൾ തീർന്നിരിക്കുകയാണ്. നേരേമറിച്ച് നാം ഇപ്പോഴത്തെ വിലയേക്കാൾ ഒന്നേകാൽ രൂപ കൂടി ഒരു ടോണിനു കൂട്ടണമെന്നാണു പറയുന്നതു്. അങ്ങനെ കൂട്ടാൻ സാധ്യമല്ലെന്നുള്ള വിവരം ഇൻഡ്യാഗവമെൻറിനെ ധരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.

പിന്നീടു നമുക്കുള്ള അവകാശവാദം ഫിനാൻഷ്യൽ എഗ്രിമെൻറാണ്. ആ എഗ്രിമെൻറിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു് ലാൻഡ് കസ്റ്റംസ് നിറുത്തൽ ചെയ്യുകയാണെങ്കിൽ അതിൽനിന്നുള്ള നഷ്ടം പരിഹരിക്കുന്നതിലേക്ക് പിന്നീടുള്ള കൊല്ലങ്ങളിൽ വേറെ ഏതെങ്കിലും പുതിയ ആദായമാർഗങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതുവരെ ൨൫ ശതമാനം സബ്സിഡി തരാമെന്നാണ്. എന്നാൽ അതിൻെറ കൂടെ ഈപ്രകാരമുള്ള ൨൫ ശതമാനം സബ്സിഡി മററു് പ്രാവിൻസുകൾക്കും കൊടുക്കുന്നതെന്നു ഒരു വാചകവും ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. പ്രാവിൻസുകൾക്ക് കൊടുക്കുന്ന സബ്സിഡി അവർക്ക് കൊടുക്കുന്നിടത്തോളം മാത്രമേ നമുക്കു തരുകയുള്ളൂ എന്നു ആ എഗ്രിമെൻറിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടില്ല. ആ വാചകം ഞാൻ ഒരിക്കൽകൂടി വായിക്കാം. The contribution of the Government of India towards food subsidies would automatically go from 50 to 75 per cent. പ്രാവിൻസുകൾക്ക

അങ്ങനെയാണ് കൊടുക്കുന്നതെന്നു മാത്രമേ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളു. പ്രാവിൻസുകൾക്ക് കൊടുക്കുന്ന രീതിയിലുള്ള സബ്സിഡിയേ നമുക്കും തരുകയുള്ളു എന്നു പറഞ്ഞിട്ടില്ല. ആകയാൽ നിയമപ്രകാരംതന്നെ നമുക്കു ൭൫ ശതമാനം സബ്സിഡി കിട്ടാൻ അവകാശമുണ്ടെന്നാണു തോന്നുന്നതു് ഇതേപ്പററി ശക്തിയായ നിവേദനങ്ങൾ ഇൻഡ്യാ ഗവമ്മെൻറിനു് സമപ്പിക്കാനാണ് ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു്. ഏതായാലും ഒരു സംഗതി ഇൻഡ്യാഗവമ്മെൻറിനെ വളരെ വ്യക്തമായി മനസ്സിലാക്കീട്ടുണ്ട്. അതായതു് ഈ സബ്സിഡിയുടെ കായ്യം ഇൻഡ്യാഗവമ്മെൻറു് പുനരാലോചിക്കുകയാണെങ്കിൽ സാമ്പത്തികമായി ഈ ഗവമ്മെൻറിനു ഭരണം മുമ്പോട്ടുകൊണ്ടുപോകാൻ സാധിക്കയില്ലെന്നുള്ള വിവരം ഇൻഡ്യാഗവമ്മെൻറിനെ വളരെ വ്യക്തമായി മനസ്സിലാക്കിട്ടുണ്ട്. (ഹിയർ, ഹിയർ). അങ്ങനെ മനസിലാക്കിയതിൻെറ ഫലമായിട്ടായിരിക്കാം ഇപ്പോൾ ൭൫ ലക്ഷം രൂപാ തരാമെന്ന് സമ്മതിച്ചിട്ടുള്ളതു്. രണ്ടേകാൽ കോടി രൂപാ ഇൻഡ്യാഗവമ്മെൻറിൽനിന്നും കിട്ടിയാൽ ഏകദേശം നാലു കോടി രൂപാ നാമുണ്ടാക്കേണ്ടിവരും. അതായതു് ഒരു കൊല്ലത്തെ ആദായത്തിൻെറ മൂന്നിലൊരു ഭാഗം ഫുഡ്സബ്സിഡിയായി ചിലവാക്കേണ്ടിവരും.

<u>ശ്രീ. ഏ. താണുപിള്ള :</u> കരാറിൽ നാട്ടിൻെറ സ്ഥിതിയനുസരിച്ച് ന്യായമായ വിലക്കു് അരിവിൽക്കും എന്നല്ലാതെ ഇൻഡ്യാഗവമ്മെൻറു് പറയുന്ന വിലക്കു് വിൽക്കണമെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ?

<u>ശ്രീ. ഏ. ജെ. ജോൺ :</u> കരാറിൽ അങ്ങനെ പറഞ്ഞിട്ടില്ല. അതുതന്നെയല്ല അരിക്കു് ഇപ്പോഴത്തെ വില ഈ ഗവമ്മെണ്ടു് നിശ്ചയിച്ചതു് ൨൦—൧൧—൧൯൬൧-ൽ ആണ്. ഇപ്പോഴത്തെ തീരുമാനം വരുന്നതിനു മുമ്പാണ് വില നിശ്ചയിച്ചതു്. അന്നു് അങ്ങനെ വില കുറച്ചപ്പോൾ കുറക്കാൻ പാടില്ലെന്നു് ഇൻഡ്യാഗവമ്മെൻറു് പറഞ്ഞിട്ടുമില്ല. അതുകൊണ്ടു് എനിക്കു പ്രസ്താവിക്കാനുള്ളതു് ഈ സഭയിൽ ഇപ്പോൾ നടന്ന ചർച്ചകളുടെ ഒരു ചുരുക്കവും മററുള്ള എല്ലാ സംഗതികളും കൂടി ഇൻഡ്യാഗവമ്മെൻറിലേക്കു് അയച്ചുകൊടുത്തു് ൭൫ ശതമാനം സബ്സിഡി കിട്ടുന്നതിലേക്കുള്ള എല്ലാ നടപടികളും ഈ ഗവമ്മെൻറു് സ്വീകരിക്കുന്നതാണെന്നാണ്.

<u>ശ്രീ. കെ. ആർ. ഇലങ്കത്തു് :</u> കോഴ്സ് റൈസ്, ഫൈൻറൈസ് ആയി കണക്കാക്കിയതിൽ വന്ന ൯൦ ലക്ഷം രൂപാ നഷ്ടം നമുക്കു കിട്ടേണ്ടതല്ലേ?

<u>ശ്രീ. ഏ. ജെ. ജോൺ :</u> ൯൦ ലക്ഷം രൂപാ ആകെ വന്ന നഷ്ടമാണ്. ൩൦ ലക്ഷം രൂപയാണ് വില വ്യത്യാസംമൂലം ഈ ഇനത്തിൽ നഷ്ടം വന്നിട്ടുള്ളതു്. അതു് ഇൻഡ്യാ ഗവമ്മെൻറിനെ അറിയിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അരി ഇവിടെ കിട്ടി വിററു കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം അതു് ഫൈൻ റൈസാണെന്നും അതിനുള്ള വില കൊടുക്കണമെന്നും പറയുന്നതു് എങ്ങനെ ന്യായീകരിക്കാമെന്നാണ് ഞാൻ ചോദിക്കുന്നതു്.

Sri. P. Balakrishnan Tampi: May I know who does the christening ceremoney? Because we do not find any difference in the quality of rice.

<u>ശ്രീ. ഏ. ജെ. ജോൺ :</u> ശ്രീ. ബാലകൃഷ്ണൻനമ്പി പറഞ്ഞതു് ഒരു വിധം ശരിയാണ്. ഇതു തമ്മിൽ ക്വാളിററിക്കു് വലിയ വ്യത്യാസമൊന്നുമില്ലെന്നാണ് എൻെറയും അറിവു്.

ശ്രീ. പൊന്നറ ജി. ശ്രീധർ: നാം ആവശ്യപ്പെടുന്ന പ്രകാരം സബ്സിഡി തന്നില്ലെങ്കിൽ ആ കടം നികത്തുന്നതിനു് കൂടുതൽ കരം ചുമത്തുന്നതിനു ഞങ്ങൾ ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടില്ലെന്നുകൂടി അവരെ അറിയിക്കണം.

ശ്രീ. എ. ജെ. ജോൺ: അതു് ഇപ്പോൾ തന്നെ ഏകദേശം അറിയിച്ചിട്ടുണ്ടു്. മററു സ്ഥലങ്ങളിൽ ഉള്ളതിനേക്കാൾ കൂടുതൽ കരങ്ങൾ ഇവിടെ ചുമത്തിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുകയാണു്. അതുകൊണ്ടു് കൂടുതൽ കരം ചുമത്താൻ സാദ്ധ്യമല്ലെന്നുള്ള വിവരവും അറിയിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

Sri. P. Balakrishnan Tampi: Will the hon'ble Minister ask the Government of India to take up the food administration of this State?

ശ്രീ. എ. ജെ. ജോൺ: ഫുഡ് അഡ്മിനിസ്ട്രേഷൻ ഇൻഡ്യാഗവമ്മെൻറിനു വിട്ടുകൊടുക്കണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നില്ല. നമ്മുടെ അവകാശങ്ങൾ പറഞ്ഞു് അതു ശരിക്കു വാങ്ങിക്കുന്നതിനുള്ള നടപടികൾ എടുക്കണമെന്നാണു് ഇപ്പോൾ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു്. ഗവമ്മെൻറു് അരിയുടെ വില കൂട്ടണമെന്നു് ഇപ്പോൾ വിചാരിക്കുന്നില്ല. ൧൧ ദിവസംകൊണ്ടു് ഏകദേശം ൫൩൦ ലക്ഷം രൂപ ഗവമ്മെൻറിനു് നഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. അരിയുടെ വില കൂട്ടാതെ സബ്സിഡികൊണ്ടു് സംഗതികൾ നടത്തണമെന്നാണു് ഗവമ്മെൻറു് ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു്. ഇൻഡ്യാഗവമ്മെൻറിൽ നിന്നും മാസംതോറും കിട്ടാനുള്ള തുകയും, ഇതിൻെറ അവസാന തീരുമാനം വരാത്തതുകൊണ്ടു് ഇപ്പോൾ വാങ്ങിയിട്ടില്ല. ഏതെങ്കിലും തുക വാങ്ങിയാൽ അതൊരു അംഗീകരണമാകുമെന്നു വിചാരിച്ചു് വാങ്ങാതിരിക്കുകയാണു്.

ശ്രീ. എ. കെ. പാച്ചുപിള്ള: അതിൻെറ നിയമവശത്തെപ്പററി അഡ്വക്കേററു് ജനറലുമായി ആലോചിച്ചു് ചെയ്യുകൂടെ?

ശ്രീ. എ. ജെ. ജോൺ: നിയമവശത്തെപ്പററി ആലോചിക്കുന്നതാണു്. ഗവമ്മെൻറു് ഈ കാര്യത്തിൽ എല്ലാ സത്വര നടപടികളും നടത്തുന്നതാണെന്നു് ഞാൻ ഉറപ്പു പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു.

ശ്രീ. കെ. ആർ. ഇലങ്കത്തു്: ഇവിടെനിന്നും അരിവാങ്ങിക്കുന്നതിലേക്കു് വെളിയിൽ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ അയച്ചിട്ടില്ലെ?

ശ്രീ. എ. ജെ. ജോൺ: ഉണ്ടു്,

ശ്രീ. കെ. ആർ. ഇലങ്കത്തു്: അവർ സാമ്പിൾ ചെക്കു ചെയ്യുകയില്ലേ?

ശ്രീ. എ. ജെ. ജോൺ: ഇക്കൊല്ലം വന്ന ഫൈൻ അരി എല്ലാം ബമ്മ, സയാം എന്നീ രാജ്യങ്ങളിലുള്ളതാണു്. ബമ്മയിൽ നിന്നു വരുന്ന അരി മിക്കവാറും കോഴ്സ് റൈസ് ആയിരുന്നു. ഇപ്പോൾ അതു് ഫൈൻ റൈസ് ആയിട്ടാണു് കണക്കിൽ ചേർത്തിരിക്കുന്നതു്.

മിസ്റ്റർ സ്പീക്കർ: ഈ വിഷയത്തിൽ ഒരു വോട്ടിങ്ങിൻെറ ആവശ്യമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഇവിടെ നടന്ന വാദപ്രതിവാദത്തിൻെറ ഫലമെന്താണെന്നുള്ളതു് പ്രൊസീഡിങ്ങ്സിൽ രേഖപ്പെടുത്തും. ഈ രാജ്യത്തെ ഭക്ഷ്യനില വളരെ ദുർഘടാവസ്ഥയിൽ എത്തിയിട്ടുണ്ടെന്നും ഈ അവസ്ഥ തുടരാൻ അനുവദിക്കുന്നതു് വളരേ ആപല്ക്കരമായി പരിണമിക്കുമെന്നും ഇൻഡ്യാഗവമ്മെൻറു് അതിനുവേണ്ട പരിഹാരം ഉണ്ടാക്കണമെന്നുമാണു് സഭയുടെ ഏകാഭിപ്രായം. ആ വിവരം പ്രൊസീഡിങ്ങ്സിൽ രേഖപ്പെടുത്തുന്നതാണു്.

Travancore-Cochin Co-operative Societies Bill

Minister for Law, Finance and Revenue **(Sri. A. J. John):** I beg to present the report of the Select Committee on the Travancore-Cochin Co-operative Socities Bill.

Sri. T. T. Kesavan Sastri : I second it.

Travancore-Cochin Land Tax Bill

Minister for Law, Finance and Revenue **(Sri. A. J. John):** I beg to introduce the Travancore-Cochin Land Tax Bill.

Sri. K. Kochukuttan : I second it.

Sri.A. J. John : I move that the Travancore-Cochin Land Tax Bill be taken up for consideration at once.

തിരുവിതാംകൂറിൽ ഇന്ന് നിലവിലുള്ളതായ ലാൻഡ് ടാക്സ് പ്രൊക്ലമേഷനനുസരിച്ച് തിരുവിതാംകൂറിലുള്ള എല്ലാ ഭൂമികൾക്കും സെൻറിന് ൩ പൈ വെച്ചുള്ള ബേസിക് ടാക്സാണ് നടപ്പിലിരിക്കുന്നത്. അത് ൧൧൨൧ മുതലാണ് നടപ്പിൽ വന്നിട്ടുള്ളത്. തിരുവിതാംകൂർ-കൊച്ചി സംയോജനം കഴിഞ്ഞശേഷം കൊച്ചിയിലും തിരുവിതാംകൂറിലും ഭൂനികുതിസംബന്ധിച്ച് പല വ്യത്യാസങ്ങളും ഉണ്ടെന്നും അതുകൊണ്ട് കൊച്ചിയിലെ ഭൂനികുതിയും തിരുവിതാംകൂറിലെപ്പോലെ ബേസിക് ടാക്സ് ആക്കണമെന്നും കൊച്ചിവിഭാഗത്തിൽ പെട്ട പല ബഹുമാനപ്പെട്ട മെമ്പറന്മാരും അഭിപ്രായപ്പെടുകയുണ്ടായി. ആ അവസരങ്ങളിലെല്ലാം ഇതിനെപ്പറ്റി ഗവൺമെൻറ് വളരെ കാര്യമായി ആലോചിക്കുന്നതാണെന്നും തിരുവിതാംകൂറിലെപോലെ ബേസിക് ടാക്സ് കൊച്ചിയിലും നടപ്പിലാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതാണെന്നും പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നു. അതനുസരിച്ചാണ് ഇപ്പോൾ ഈ ബില്ല് ഇവിടെ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. തിരുവിതാംകൂറിൽ നിലവിലുള്ള ൧൧൨൧-ലെ ലാൻഡ് ടാക്സ് പ്രൊക്ലമേഷനെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയാണ് ഈ ബിൽ രൂപീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. പറയത്തക്ക വ്യത്യാസങ്ങൾ ഒന്നുംതന്നെ ഇതിലില്ല. ഇതനുസരിച്ച് കൊച്ചിയിലുള്ള എല്ലാ ഭാഗങ്ങളിലെയും നിലങ്ങൾക്കും പുരയിടങ്ങൾക്കുമെല്ലാം തിരുവിതാംകൂറിലെപ്പോലെ തന്നെ ഒരു സെൻറിന് ൩ പൈ വീതമുള്ള ടാക്സ് ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. അതിനാൽ ഈ ബിൽ സഭയുടെ പരിഗണനക്കായി ഞാൻ അവതരിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

Sri. K. Sivarama Pillai : I move that the Bill be referred to a Select Committee. Though the Hon'ble Minister stated at the outset, that there are no fundamental differences between the existing Act and the present Bill, I do find that there are changes which are of a vital character. For instance, in section 6 (1) (*a*) exemption is granted to Sri. Pandaravaka lands. It is stated that Sripandaravaka lands belonging to the Sri Padmanabhaswami temple are exempted. It has been stated in this House that illegal taxes are extracted from properties which are Pandaravaka lands but which do not belong to the Sri Padmanabhaswami temple. If this Bill is sent to the Select Committee, there is ample scope far adding a schedule to the Act as regards properties exempted.

I welcome the step taken by this Government in putting an end to irrigation cess. Along with that, Government have also reserved the right of stopping the water cess. It has been recommended by the Land Policy Committee that water cess in south Travancore has to be stopped.

[Sri. K. Sivarama Pillai]

If you read the Proclamation of 1121 you will find that the water cess was enhanced in South Travancore on the ground that more lands were brought under agriculture. That has been criticised and condemned by the Land Policy Committee. There was no necessity to increase the water cess since South Travancore was also paying a lot of money on other itmes to Government. It has been admitted by the Government that they are procuring more than 60 lakhs of paras of paddy from the whole State. Out of this, from Thovala and Agasteeswaram, from 15,000 acres of paddy land they are giving 20 lakhs of paras. For the last eight years Government have got Rs. 120 lakhs from these two taluks unlawfully for the benefit of other people. So, I would impress upon the Government that the water cess must be stopped. These things are to be gone into in detail. In this connection I must suggest to the hon'ble Members from Cochin area that by the introduction of basic tax in Cochin the existing tax would never be enhanced. If that is accepted we will have to find out what will be the real loss to Government what exactly would be the land revenue from those places. These things can be gone through by the Select Committee. Therefore, I move that the Bill be referred to a Select Committee.

Sri. A. Thanu Pillai: Sir, there are very many matters that have to be gone into in the Select Committee. The Bill itself is to provide for the levy of a land tax of a uniform rate on all lands in Travancore and Cochin. The preamble is to that effect. Therefore very many considerations arise here. What is the uniform rate to be fixed? Then, we have to see what are the lands in respect of which this basic tax should be levied. In clause 6, we find a number of exceptions. Are all these kinds be excluded? What about Sripandaravaka lands and Kandukrishi lands. Now the Kandukrishi lands have become Government lands. We have to consider whether basic tax could not be introduced in respect of those lands as well. So also in the case of Sripadam and Edavagai lands. Therefore, it appears to me that this is a Bill which should be referred to a Select Committee. Government are not going to lose anything either. Already there is a law which provides for the levy of land tax both in Travancore and Cochin. And, the hon'ble Minister has taken care to put in a clause that "It shall be deemed to have taken effect on the 1st day of April 1951." If basic tax is not levied early enough then he will have that provision. I thought that the hon'ble Minister himself would move that the bill should go to a Select Committee.

Sri. C. V. Iyyu: I oppose the Bill, Sir.

Mr. Speaker: But there is an amendment.

Sri. C. V. Iyyu: I want to speak on some important points on that amendment also.

Sri. A. J. John: Sir, I agree with the suggestion that the Bill may be referred to a Select Committee and move that the Bill may be referred to a Select Committee consisting of—

1. Sri. A. Thanu Pillai.
2. Sri. K. Sivarama Pillai.
3. Sri. G. P. Nilakanta Pillai.
4. Sri. A. M. Thomas.
5. Sri. N. P. Varghese.
6. Sri. G. Chandrasekhara Pillai.
7. Sri. P. Nanoo, and
8. Sri. C. V. Iyyu.

Sri. A. K. Patchu Pillai: Sir, I would suggest the name of Sri. K. Balakrishna Menon to the Committee.

Sri. A. J. John: I have no objection. The quorum may be fixed at 4.

ശ്രീ. പി. നാണു: ലാൻറ് എൻക്വയറി കമ്മിററിയുടെ റിപ്പോർട്ടു അനുസരിച്ചുള്ള ഒരു ബില്ലും ഈ ലാൻഡ് ടാക്സ് ബില്ലും കൂട്ടി ചേർത്തു ഈ സഭയിൽ പര്യാലോചനയ്ക്കു കൊണ്ടുവരികയല്ലേ നല്ലതു്?

ശ്രീ. എ. ജെ. ജോൺ: ഈ ബിൽ ഇപ്പോഴും ലാൻഡ് ടാക്സിനെപ്പററി മാത്രമുള്ളതാണ്. അതു സെലക്ട് കമ്മിററിക്കയക്കാനാണു തീരുമാനിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

ശ്രീ. പി. നാണു: ലാൻഡ് എൻക്വയറികമ്മിററിയുടെ റിപ്പോർട്ടനുസരിച്ചുള്ള ബില്ലും ഇതും ഒരേ വിഷയംതന്നെയാണ്. അതുകൊണ്ടു് രണ്ടുംകൂടി ഒന്നായിച്ചേർത്തു് സമീപകാലത്തു് ഒരു ബില്ലായി ഇവിടെ കൊണ്ടുവരാവുന്നതാണ്.

ശ്രീ. എ. ജെ. ജോൺ: ലാൻഡ് എൻക്വയറികമ്മിററി റിപ്പോർട്ടു് ലാൻഡ് പോളിസി മുതലായവയെ സംബന്ധിച്ചുള്ള എല്ലാ സംഗതികളെപ്പററിയും പര്യാലോചിച്ചതിനുശേഷം ആയിരിക്കും ആ ബിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നതു്.

Mr. Speaker: The question is that the Land Tax Bill be referred to a Select Committee consisting of.—

1. Sri. A. Thanu Pillai
2. Sri. K. Sivarama Pillai
3. Sri. G. P. Nilakanta Pillai
4. Sri. A. M. Thomas
5. Sri. N. P. Varghese
6. Sri. G. Chandrasekhara Pillai
7. Sri. P. Nanoo
8. Sri. C. V. Iyyu, and
9. Sri. K. Balakrishna Menon,

the quorum being four.

The motion was adopted.

The Travancore-Cochin Payment of Salaries and Allowances Bill

Minister for Law, Finance and Revenue **(Sri. A. J. John)**: I beg to introduce the Travancore-Cochin Payment of Salaries and Allowances Bill.

Sri. K. Kochukuttan: I second it.

Sri. A. J. John: I move that the Travancore-Cochin Payment of Salaries and Allowances Bill be taken up for consideration at once.

ഈ ബില്ലിൽ പ്രധാനമായി ഉന്നയിച്ചിട്ടുള്ളതു് മന്ത്രിമാരുടേയും ബഹുമാനപ്പെട്ട സ്പീക്കറുടേയും ഡെപ്യൂട്ടി സ്പീക്കറുടേയും ഈ സഭയിലെ അംഗങ്ങളുടെയും അലവൻസ്, ശമ്പളം മുതലായവയെ സംബന്ധിച്ചുള്ളതാണ്. കോൺസ്റ്റിററ്യൂഷനിലെ ൱൬൪, ൱൮൬, ൱൯൫ ഈ ആർട്ടിക്കിൾസ് അനുസരിച്ചു ഓരോ സ്റ്റേററിലും ഈ നിയമം പാസ്സാക്കണമെന്നുള്ളതുകൊണ്ടാണ് ഇപ്പോൾ ഇവിടെ ഈ നിയമം അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഇവിടെ ഇപ്പോൾ ഉള്ളതു് ഒരു ഓർഡിനൻസുമാത്രമായിരുന്നു ഈ കോൺസ്റ്റിററ്യൂഷൻ വരുന്നതിനുമുമ്പുള്ളതു്. എന്നാൽ കോൺസ്റ്റിററ്യൂഷനിൽതന്നെ ഈ കോൺസ്റ്റിററ്യൂഷൻ നടപ്പിൽ വരുന്നതിനു മുമ്പ് എന്തു തുകയാണ് സാലറിയായും ശമ്പളമായും അലവൻസായും അനുവദിച്ചിരുന്നതു് ആ തുക അതിൽ പിന്നീടും കൊടുക്കാമെന്നുള്ള വ്യവസ്ഥയനുസരിച്ചു ഇതുവരെ മന്ത്രിമാർക്കും സ്പീക്കർക്കും ഡെപ്യൂട്ടി സ്പീക്കർക്കും

[Sri. A. J. John]

അംഗങ്ങൾക്കും ശമ്പളവും അലവൻസും കൊടുത്തുകൊണ്ടിരുന്നു. എന്നാൽ കോൺസ്റ്റിറ്റ്യൂഷനിലെ വ്യവസ്ഥയനുസരിച്ചുതന്നെ അതിലേയ്ക്കുള്ളൊരു ബിൽ ഇവിടെ അവതരിപ്പിച്ചു നിയമമാക്കേണ്ട ഒരാവശ്യമുണ്ട്. ഇപ്പോൾ നിലവിലിരിക്കുന്ന ശമ്പളവും അലവൻസും മാത്രമാണ് ഇതിലും ഉൾപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. കൂടുതൽ യാതൊന്നും തന്നെ ഇതിൽ ചേർത്തിട്ടില്ല. അതിനാൽ ഈ ബിൽ ഈ സഭയുടെ പരിഗണനയ്ക്കായി ഞാൻ അവതരിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

Sri. D. Gnanasigamony: Sir, I move as an amendment that the Bill may be referred to a Select Committee. The hon'ble Minister may say there is not much controversy on the subject of the Bill, but it is desirable that the Bill goes to a Select Committee and passes through the other stages.

ശ്രീ. എ. ജെ. ജോൺ: ഈ ബിൽ സെലക്റ്റ് കമ്മിറ്റിക്ക് അയയ്ക്കേണ്ടയാവശ്യമുണ്ടെന്നെനിക്കു തോന്നുന്നില്ല. അതായത് ഇപ്പോൾ നിലവിലുള്ള ശമ്പളവും അലവൻസും മാത്രമേ ഇതിൽ ചേർത്തിട്ടുള്ളു. അതു ജനകീയഭരണം ആരംഭിച്ചപ്പോൾമുതൽ ഇതുവരെ അല്പം കൂട്ടുകയല്ലാ അല്പം കുറയ്ക്കുകയാണ് ഉണ്ടായിട്ടുള്ളത്. ഇപ്പോൾ മന്ത്രിമാർക്ക് ൧ ൦ ൦ രൂപയാണ് നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ളത്. അതുപോലുള്ള തുകകൾ മാത്രമേ കൂടുതൽ ചേർത്തിട്ടുള്ളു.

ശ്രീ. എ. താണുപിള്ള: വേണമെങ്കിൽ കൂട്ടുകയും ചെയ്യാമല്ലോ.

Sri. P. S. Nataraja Pillai: Sir, may I submit a word. The wording in Article 164 (5) about salaries and allowances is as follows:—

"The salaries and allowances of Ministers shall be such as the Legislature of the State may from time to time by law determine". And when you come to Article 186 you find the wording like this—

"There shall be paid to the Speaker and the Deputy Speaker of the Legislative Assembly, and to the Chairman and the Deputy Chairman of the Legislative Council, such salaries and allowances as may be respectively fixed by the Legislature of the State by law".

Then again when you come to Article 195 regarding members you find—

"Members of the Legislative Assembly and the Legislative Council of a State shall be entitled to receive such salaries and allowances as may from time to time be determined by the Legislature of the State by law........"

Thus we have got three Articles in the Constitution dealing with this salaries and allowances for Speaker, Ministers and Members. In all these three Articles the salaries and allowances are to be fixed by the Legislature. In the case of Speakers and Deputy Speakers it is not to be fixed from time to time as in the other cases. What is the reason for this difference? We cannot come to the conclusion that variations in wording has no significance for the provisions of the Constitution were not drafted offhand. They were drafted after carefully weighing each word. The Constituent Assembly must have thought that there was a necessity to make distinction and used the expression from time to time for members and Ministers. The reason is, I think, Ministries may come and go and different ministries may be prepared to work on different salaries. So in their case we cannot have a fixed rate for all time. In the same way the daily allowance of the Members may be increased or decreased. But the Speaker's salary is not like that. The Legislature can fix it to fit in like the diginity of the House. That may be permanently done. So, the expression "from time to time" has a significance and it is a matter which ought to be carefully considered in the face of the differences you find in the wording

of these Articles. It will be in the interest of all to refer the matter to a Select Committee for considering the measure in all aspects.

ശ്രീ. എ. ജെ. ജോൺ: ഈ ബിൽ സെലക്ട് കമ്മിറ്റിക്കയക്കുന്നതിനു പ്രതിബന്ധം ഒന്നും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. എന്നാൽ ഇപ്പോഴം സാലറിയിലും അലവൻസിലും ആഡിറ്റിൽ ചില ഒബ്ജക്ഷൻസ് റെയിസ് ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അതിനു ഈ ആക്ട് മാതിരി ഒരു നിയമം ആവശ്യമാണെന്നുള്ളതുകൊണ്ടാണ് ഇപ്രകാരം ചെയ്യണമെന്നു പറഞ്ഞതു്. എന്നാൽ ഇതു് സെലക്ട് കമ്മിറ്റിക്കു് അയക്കുന്നതിനു ഗവണ്മെന്റ് ഭാഗത്തു യാതൊരു വിരോധവുമില്ല.

Sri. A. J. John: Sir, I move that the Bill be referred to a Select Committee consisting of the following members:—

Sri. D. Gnanasigamoni
Sri. P. S. Nataraja Pillai
Sri. Kalathil Velayudhan Nayar
Sri. K. R. Elankath
Miss Accamma Cherian
Sri. Ittiera Ambookan and
Sri. P. Kunjukrishnan.

Quorum shall be four

Mr. Speaker: The question is that the Travancore-Cochin Payment of Salaries and Allowances Bill be referred to a Select Committee consisting of

Miss. Accamma Cherian
Sri. D. Gnanasigamoni
Sri. P. S. Nataraja Pillai
Sri. K. Velayudhan Nayar
Sri. K. R. Elankath
Sri. Ittiera Ambookan and
Sri. P. Kunjukrishnan,

the Quorum being four

The motion was adopted.

The Legislative Assembly of Travancore-Cochin (Removal of Disqualifications) Bill

Minister for Law, Finance and Revenue **(Sri. A. J. John):** Sir, I beg to introduce the Legislative Assembly of Travancore-Cochin (Removal of Disqualifications) Bill.

Sri. K. Kochukuttan: I second it.

ശ്രീ. എ. ജെ. ജോൺ: ഭരണഘടനയുടെ ൧൯൧-ാം വകുപ്പിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു ഇങ്ങനെയാണു്:

Article 191.—(1) A person shall be disqualified for being chosen as, and for being, a member of the Legislative Assembly or Legislative Council of a State.—

(*a*) if he holds any office of profit under the Government of India or the Government of any State specified in the First Schedule, other than an office declared by the Legislature of the State by law not to disqualify its holder;

(*b*) if he is of unsound mind and stands so declared by a competent court;

(*c*) if he is an undischarged insolvent;

(*d*) if he is not a citizen of India, or has voluntarily acquired the citizenship of a foreign State or is under any acknowledgment of allegiance or adherence to a foreign State;

[Sri. A. J. John]

(*c*) if he is so disqualified by or under any law made by Parliament.

(2) For the purposes of this Article, a person shall not be deemed to hold an office of profit under the Government of India or the Government of any State specified in the First Schedule by reason only that he is a Minister either for the Union or for such State.

ഇതിനെ ആസ്പദമാക്കിയാണ് ഈ ബിൽ ഇവിടെ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഈ നിയമസഭ ഉണ്ടായതിനുശേഷവും ഭരണഘടന നടപ്പിൽവന്നതിനുശേഷവും ഈ സഭയിലെ ചില അംഗങ്ങൾക്ക് ഈ വകുപ്പനുസരിച്ചുള്ള അയോഗ്യത സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടോ ഇല്ലയോ എന്നുള്ളതു് സംശയമുള്ള സംഗതിയാണ്. ആ സംശയം തീർക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയാണ് ഈ ബിൽ തയാറാക്കി അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു്. പാർലിമെന്റിലും, മൈസൂർ, പശ്ചിമബംഗാൾ എന്നിവിടങ്ങളിലെ നിയമസഭകളിലും ഇതുപോലുള്ള ബില്ലുകൾ അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ സഭയിലും അതുപോലെ ഒരു ബിൽ അവതരിപ്പിച്ച് ചില അംഗങ്ങളുടെ സംശയകരമായ അയോഗ്യത നീക്കേണ്ടതു് ആവശ്യമായതുകൊണ്ടാണ് ഈ ബിൽ അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

ശ്രീ. എ. താണുപിള്ള: സെൻട്രൽ ബില്ലിലെ വ്യവസ്ഥകൾ എന്തെല്ലാമാണെന്ന് പറയാമോ?

Sri. A. J. John: I shall read it here:

The Parliament Prevention of Disqualification Bill 1951

(As introduced in Parliament)

A bill to declare certain offices of profit not to disqualify their holders for being members of Parliament

Be it enacted by Parliament as follows:—

1. *Short title and commencement.*—(1) This Act may be called the Parliament Prevention of Disqualification Act, 1951.

(2) It shall be deemed to have come into force on the 26th day of January, 1950.

2. *Prevention of disqualification for membership of Parliament in certain cases.*—It is hereby declared that the following offices of profit under Government shall not disqualify, and shall be deemed never to have disqualified, the holders thereof for being members of Parliament:—

(*a*) the offices of Chairman and members of the Fiscal Commission which was appointed by the Government of India in the month of April, 1949 and which ceased to function in the month of June, 1950.

(*b*) the offices of Chairman and member of the Film Inquiry Committee appointed by the Government of India in the month of August 1949;

(*c*) the office of Chairman of the Working Party for the Coal Industry appointed by the Government of India in the month of March, 1950;

(*d*) the offices of members of the Railway Local Advisory Committee appointed by the Government of India for the year ending on the 31st day of March, 1950 or for the year ending on the 31st day of March, 1951; and

(*e*) the office of the Assistant Government Pleader held under the Government of Assam for any period not extending beyond the 8th day of November, 1950.

STATEMENT OF OBJECTS AND REASONS

Article 102(1) (*a*) of the Constitution lays down that a person shall be disqualified for being chosen as, and for being, a member of Parliament if he holds any office of profit under the Government of India or the Government of any State, other than an office declared by Parliament by law not to disqualify its holder. There were certain Committees or Boards set up by Government both before and after the commencement of the Constitution to which members of Parliament had been appointed and were in receipt of certain allowance and/or fees (like subsistence allowance, daily allowance and travelling allowance) in connection with their duties as members of such Committees or Boards. As it is felt that in these cases the question as to disqualification for membership of Parliament is not free from doubt, and in any case, as such appointments were made under the *bona fide* belief that they would not amount to a disqualification under Article 102(1) (*a*) of the Constitution, the Bill makes provision to remove such disqualification retrospectively.

The Office of the Assistant Government Pleader held under the Government of Assam has also been included in the Bill, as the member concerned who had been holding the post since 1948 was under a misapprehension at the time of his election to the Provisional Parliament on 5th January, 1950 and resigned the office when he came to know of the constitutional position".

This is the Central Government Bill.

I move that the The Legislative Assembly of Travancore-Cochin (Removal of Disqualifications Bill) be taken up for consideration at once.

Sri. A. Thanu Pillai: Sir, I oppose the mo ion. In the Article 191, it is like this.—

> "A person shall be disqualified for being chosen as, and for being, a member of the Legislative Assembly or Legislative Council of a State—
>
> (*a*) if he holds any office of profit under the Government of India or the Government of any State specified in the First Schedule, other than an office declared by the Legislature of the State by law not to disqualify its holder."

No doubt, the Constitution makes provision that an office of profit may be declared not to disqualify its holder to be a member of Parliament. In the Central Parliament bill, they seek to remove these disqualifications in respect of certain specified offices. That really is what is contemplated in Article 191: "other than an office declared by the Legis'ature of the State by law not to disqualify its holder". Here, that is not what is sought to be done. Here it is stated"—A person shall not be disqualified for being chosen as and for being a member of the Travancore-Cochin Legislative Assembly by reason only (1) that he holds under the Government of India or the Government of any State specified in the first schedule, to the Constitution of India an office which is not remunerated either by salary or by fees payable out of the Consolidated Fund of India or of any such State." If an office is not remunerated out of the Consolidated Fund of India or of a state, then that office may constitute an office of profit or may not constitute an office of profit. There is no necessity for such a bill. Such offices also may be offices of profit. We cannot say that all offices are exempted from this enactment. It is not that I agree to the Government's position. Here a committee is sought to be made. The office is remunerated out of the Consolidated Fund of the state. There are offices not remunerated out of the Consolidated Fund of the state. What is the principle on which this disability is imposed by Article 191? Is it that the members of the Legislature should not be under obligation of Government. A Member is expected to do his duty out of consideration for the interests of the state and not to please particular Ministers or Ministries or Government. That evidently is one of the basic considerations in respect of this provision. Now, how can we say, so long as

[Sri. A. Thanu Pillai]

an office is remunerated out of the Consolidated Fund, the Government may, give any member of Parliment any office, and then he will not be disqualified. Even in this House, a point was raised by me that the Post-war Reconstruction Fund would be part of the Consolidated Fund of the state and the Hon'ble Finance Minister then raised the contention that it would not be part of the Consolidated Fund of the state. Suppose, we accept, for argument's sake, the contentien of the Finance Minister that the Post-war Reconstruction Fund is not part of the Consolidated Fund of the state, and a member of this House is appointed to an office remunerated out of the Post-war Reconstruction Fund, Can we have that ? To some extent, we are all paid out of other funds. It is the source of the money that really matters. It is the fact that the Member concerned is under obligation to some body in such a way that he cannot be expected to discharge his duties as a Member of this House. He is a representative of the people. That is why I said offices should be exempted by name. In the Central Parliament also the same thing happened and they come forward with the specific mention of particular offices, to which evidently by mistake they appointed certain Members of Parliament and whom Government do not want to deprive of their places in the Legislature. In other places also, it is by name that offices are mentioned. If particular offices are mentioned, this House can consider them. But here a wholesale exemption is given. There are Members who are remunerated by certain banks. They are given positions of great influence and also positions of profit even though the money may come from the bank. Their emoluments, their position of the influence that hey holds, all these will bind the Member. Let the Government come forward with particular offices and it is for this House to consider whether those offices should be exempted or not. Then again Sir, in clause 3 "A person shall not be deemed to be or to have been disqualified for being a member of the Travancore-Cochin Legislative Assembly by reason only that such person had prior to the commencement of this Act held under the Government of Travancore-Cochin an office which was not a whole time office or that he had held an office in any educational institution other than a Government institution." Why should the partime officers be excluded as a whole ? Here in the Government of India Bill we find "the office of the Asst. Government Pleader held under the Government of Assam for any period not extending after 8th Novenber........" and so on. Any way, a part time office is considered to be an office of profit. Why should our Government say 'no' now? Part time offices would not be considered as officers of profit for any period prior to the commencement of the Act. Why should there be that wholesale exclusion ? For these reasons this is not framed in the spirit in which it ought to be in consonance with Article 191. So I oppose this Bill.

Sri. D. Gnanasigamoni: There can be no doubt that there is need for such an enactment. The real objection in regard to this bill is that the disqualifications have not been enumerated, as it has been done in the corresponding Central Act. If only that method had been followed here also, the very serious objection raised by the hon'ble Member Mr. Pattam perhaps would not have been raised. We must know in what all causes, disqualifications will have to be removed. The enumerative method followed in the centre alone will give us an idea of the nature of the disqualifications and the need or otherwise of removing them. So I move that the Bill may be referred to a select committee so that the defects may be rectified.

മിസ്റ്റർ സ്പീക്കർ: ഈ ബില്ലിൽ അടങ്ങിയ ഒരു വിഷയത്തെ സംബന്ധിച്ച് ഈ സഭയിൽ ഇതിനുമുമ്പ് ചില പ്രസ്താവനകൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. നിയമപ്രകാരം അയോഗ്യത ഭവിച്ചിട്ടുള്ളതായി പറയപ്പെടാവുന്ന മെമ്പറന്മാരുടെ

പേരുവിവരം മേശപ്പുറത്ത് വച്ചിരുന്നു. അതിൽപിന്നീടും അപ്രകാരം അയോഗ്യതയ്ക്കു വിധേയമായിരിക്കുന്നതായി ഗണിക്കാവുന്ന വേറെയും ചില മെമ്പറന്മാരുടെ പേരുവിവരം കിട്ടിയതനുസരിച്ച് അതിനെ സംബന്ധിച്ച് കൂടുതൽ വിവരം അറിയുന്നതിനായിട്ട് ഗവൺമെൻറിലേക്കു എഴുതി അയച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ആ വിവരങ്ങളും ഇന്നലെ കിട്ടിയിട്ടുണ്ട്. കിട്ടിയ ലിസ്റ്റ് ലജിസ്ലേച്ചർ ലൈബ്രറി മേശപ്പുറത്ത് ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതാണ്. അതുകൂടിനോക്കി ഈ ബില്ലിനെ സംബന്ധിച്ച് വാദപ്രതിവാദം ചെയ്യുതിനുശേഷം ഈ ബിൽ സെലക്ട് കമ്മിററിക്കു അയക്കുന്നതായിരിക്കും നല്ലത് എന്നു വിചാരിക്കുന്നു.

ഈ സഭ അവധിനിശ്ചയിക്കാതെ മാററിവച്ചിരിക്കുന്നു.

The House adjourned at 4-35 p.m. sine die.

V. KRISHNAMOORTHI AIYAR
Secretary to the Legislative Assembly

APPENDIX

No. LA. 1-4/51.

NOTIFICATION

In exercise of the powers conferred by sub-clause (*b*) of clause 2 of Article 174, read with clause 1 of Articl 238 of the Constitution of India, His Highness the Rajapramukh of the State of Travancore-Cochin hereby prorogues the Third Session of the Travancore-Cochin Legislative Assembly with effect from the 5th April 1951.

Legislature Secretariat,
Trivandrum,
13th April 1951.

V. KRISHNAMOORTHI AIYAR
Secretary, Legislative Assembly

51578

Proceedings of the Travancore Cochin Legislative Assembly

1951

757 Mar 20, 1951-Questions and Answers
784 Mar 20, 1951-Alleged Incident at Perur-Adjournment Motion
785 Mar 20, 1951-Heads of States, Minister and Head Quarters Staff-Voting of Demands for Grants
808 Mar 20, 1951-Police-Voting of Demands for Grants
827 Mar 20, 1951-Demands for Supplementary Grants
841 Mar 21, 1951-Questions and Answers
867 Mar 21, 1951-Education-Voting of Demands for Grants
915 Mar 26, 1951-Questions and Answers
935 Mar 26, 1951-Adjournment Motion
937 Mar 26, 1951-Transport Schemes-Voting of Demands for Grants
965 Mar 26, 1951-Civil Works-Voting of Demands for Grants
986 Mar 26, 1951-Supplementary Grants
1003 Appendix
1003 Question Posted for Answer on 23rd Feb 1951
1134 Unstarred Questions
1157 Mar 27, 1951-Questions and Answers
1176 Mar 27, 1951-Re-under Trial Prisoners-Adjournment Motion
1179 Mar 27, 1951-Civil Works-Voting of Demands for Grants
1209 Mar 27, 1951-Capital Outlay on Government Trading Schemes-Voting of Demands for Grants
1228 Mar 27, 1951-Travancore Cochin Appropriation Bill 1151-Legislative Business
1233 Mar 28, 1951-Questions and Answers
1251 Mar 28, 1951-Capital Outlay on Government Trading Schemes-Voting of Demands for Grants
1256 Mar 28, 1951-Labour and Miscellaneous-Voting of Demands for Grants
1280 Mar 28, 1951-Extra Ordinary Charges-Voting of Demands for Grants
1295 Mar 28, 1951-Paddy Cultivation-Discussion Under Rule 26-Voting of Demands for Grants
1299 Mar 29, 1951-Questions and Answers
1307 Mar 29, 1951-Article in the Malayali-Breach of Privilege
1309 Mar 29, 1951-Extra Ordinary Charges-Voting of Demands for Grants
1339 Mar 29, 1951-Forest-Voting of Demands for Grants
1363 Mar 30, 1951-Questions and Answers
1387 Mar 30, 1951-Irrigation-Voting of Demands for Grants
1412 Mar 30, 1951-Capital Outlay on Industrial Development-Voting of Demands for Grants
1423 Mar 30, 1951-Capital Outlay on Agricultural Improvement-Voting of Demands for Grants
1429 Mar 31, 1951-Questions and Answers
1446 Mar 31, 1951-Travancore Cochin Appropriation Bill 1951
1499 Apr 2, 1951-Questions and Answers
1518 Apr 2, 1951-Reaction by the Malabar Police-Adjournment Motion
1518 Apr 2, 1951-Cochin Co-operative Land Mortgage Bank Act(Amendment)Bill-Legislative Business
1522 Apr 2, 1951-Matters of General Public Interest-Resolutions
1527 Apr 2, 1951-Discusssion under Rule 26-Resolutions
1529 Apr 3, 1951-Questions and Answers
1576 Apr 3, 1951-Malabar Special Police-Adjournment Motion
1577 Apr 3, 1951-Matters of General Public Interest-Resolutions
1577 Apr 3, 1951-Family Planning Work-Resolutions
1611 Apr 3, 1951-Lands Leased to Backward Communities-Resolutions
1611 Apr 3, 1951-Control Over Waqf Properties-Respolutions
1616 Apr 3, 1951-Motion Under Rule 43-Food Situation
1627 Apr 4, 1951-Short Notice Questions
1629 Apr 4, 1951-Food Situation in the State-Discussion Under Rule 43
1675 Apr 4, 1951-Travancore Cochin Land Tax Bill-Legislative Business
1675 Apr 4, 1951-Travancore Cochin Co-operative Societies Bill-Legislative Business
1677 Apr 4, 1951-Travancore Cochin Payment of Salaries and Allowances Bill-Legislative Business
1679 Apr 4, 1951-Legislative Assembly of Travancore Cochin(Removal of Disqualifications)Bill-Legislative Business
1680 Apr 4, 1951-Parliament Prevention of Disqualification Bill 1951-Legislative Business